

RL

România liberă

MISTERE DEZVĂLUITE

În istoria îndelungată a omenirii a existat un curent subteran de gândire ce se înscrie în „Marea Tradiție”, care și-a transmis cunoașterea, ocultată marelui public, printr-un lanț neîntrerupt de inițiați. Cărțile din colecția „Mistere dezvăluite” oferă informații consistente asupra diferitelor căutări esoterice din Orient sau din Occident: Arcana Arcanorum, kabbala, calea perfecțiunii, rituri masonice, ordine inițiatice sau metode alchimice de desăvârșire spirituală. Miza acestor scrieri este marcarea unui drum al potențialului regăsit pentru ca ființa umană să fie, în sfârșit, tot ceea ce poate fi cu adevărat.

EDITURA
HERALD

ISBN 978-973-111-412-5

5 948417 360056

Wynn Westcott

NUMERELE și puterea lor ocultă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WESTCOT, WILLIAM WYNN/ Numerele și puterile lor oculte /

Wynn William Westcot ;

trad.: Monica Medeleanu. - București : Herald, 2013

Bibliogr.; ISBN 978-973-111-412-5

I. Medeleanu, Monica (trad.)

133.5:511

EDITURA HERALD

O.P10- CP 33, Sector II, București

Tel.: 021/3194060 sau 021/3194061

Mob.: 0744/888388

Fax.: 021/3194059 sau 021/3194060

e-mail: office@edituraherald.ro

internet: www.edituraherald.ro

Wynn W. Westcott

NUMBERS

THEIR OCCULT POWER AND MYSTIC VIRTUES

© 1911, W.W. Westcott,

Theo. Pub. Soc., Londra

WYNN W. WESTCOTT

NUMERELE ȘI PUTEREA LOR OCULTĂ

Traducere din limba engleză:

MONICA MEDELEANU

EDITURA HERALD
București

Redactor:
Radu Duma

Grafică& Design
Seguro CMV Srl.

DTP:
Teodora Vlădescu

Lector:
Laura Cucinschi

Tehnoredactare computerizată:
Seguro CMV Srl.

Copyright © 2013 Toate drepturile rezervate.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodușă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului. Ediție în limba română publicată de Editura Herald.

Introducere

PITAGORA, TEZELE ȘI DISCIPOLII LUI

Pitagora, unul dintre cei mai mari filosofi ai Europei antice, a fost fiul lui Mnesarchos, un gravor. S-a născut în jurul anului 580 î.Hr., ori în Samos, o insulă din Marea Egee, ori, cum spun unii, la Sidon, în Fenicia. Se cunosc foarte puține despre prima parte a vieții lui, în afară de faptul că a fost încununat cu lauri pentru izbânzile sale de la Jocurile Olimpice, în care a dat dovadă de o agilitate remarcabilă. Ajungând la vârsta bărbăției și simțindu-se nemulțumit de nivelul cunoștințelor pe care le putea primi acasă, și-a părăsit țara natală și a petrecut mulți ani călătorind, timp în care a vizitat pe rând marile centre de învățământ ale antichității.

Istoria relatează că pelerinajul său, făcut în căutarea înțelepciunii, a cuprins Egiptul, India, Persia, Creta și Palestina și că a adunat din fiecare țară cunoștințe noi, reușind să se familiarizeze bine cu înțelepciunea esoterică, precum și cu știința exoterică populară a fiecărei țări:

[Pitagora] și-a însușit științele numite matematice de la egipteni, de la chaldeenii și de la fenicieni, căci încă din vechime geometria i-a preocupat pe egipteni, știința numerelor și calculele pe fenicieni, iar cercetarea cerului pe chaldeenii; cât privește cultul zeilor și celelalte precepte despre purtarea de fiecare zi, se spune că [Pitagora] le-a învățat ascultându-i pe Magi.¹

¹ Porfir, *Viața lui Pitagora*, 6, trad. Radu Duma în volumul *Imnurile sacre ale lui Pitagora*, Ed. Herald, București, 2012 – n.t.

S-a întors acasă cu mintea plină de cunoștințe și cu o judecată maturizată, intenționând să deschidă o școală, dar a aflat că acest lucru este imposibil de pus în practică, din cauza opoziției conducătorului turbulent, Polycrates. Eșuându-i acest plan, s-a mutat în Crotona, un oraș binecunoscut din Magna Graecia, care era o colonie întemeiată de doriene pe coasta de sud a Italiei. Aici și-a întemeiat acest filosof renumit în toate epocile Școala („Hemiciclu”) sau Societatea Învățaților, care a ajuns să fie cunoscută în toată lumea civilizată ca gruparea principală a învățaților din Europa; și în acest conclav a predat Pitagora acea înțelepciune ocultă pe care a aflat-o de la gimnosofii și brahmanii din India, de la hierofanții din Egipt, de la Oracolul din Delphi, din peștera lui Zeus, din Kabbala rabinilor evrei și de la magii caldeeni. Timp de aproape patruzeci de ani, și-a învățat elevii și și-a arătat puterile miraculoase; dar așezământul lui a fost închis, iar el a fost obligat să fugă din oraș, din cauza unei conspirații și a unei revolte care au fost stârnite de o ceartă între oamenii din Crotona și locuitorii Sybarisului. A reușit să ajungă la Metapont, unde se spune că a murit în jurul anului 500 d.Hr.

Dintre autorii vechi de la care ne provin cunoștințele despre viața și doctrinele lui Pitagora și ale succesorilor săi, demni de amintit sunt următorii:

- 450 î.Hr. Herodot, care, vorbind despre misterele pitagoricienilor, spune că sunt asemănătoare cu cele ale lui Orfeu.
- 394 î.Hr. Archytas din Tarent, de la care a rămas un fragment despre aritmetica pitagoriciană.
- 380 î.Hr. Theon din Smyrna.
- 370 î.Hr. Philolaus. Se crede că Platon și-a compilat tratatul Timaios din trei cărți ale acestui autor; probabil că a fost primul care a încredințat scrisului doctrinele lui Pitagora (care până atunci circulasera doar pe cale orală).

- 322 î.Hr. Aristotel. A se vedea lucrările *Metafizica*, *Moralia Magna* și *Etica nicomahică*. Tatăl lui Aristotel fost Nicomah din Stagira.
- 276 î.Hr. Erathostene, autorul unei lucrări intitulate *Kokkinon* sau *Cribrum*, o *Cale de a separa numerele prime de cele compuse*.
- 40 î.Hr. Cicero. A se vedea lucrările lui, *De Finibus* și *De natura Deorum*.
- 50 d.Hr. Nicomah din Gerasa, care a scris câteva tratate despre aritmetică și armonie.
- 300 d.Hr. Porfir din Tyr, un mare filosof, numit uneori în siriacă Melekh sau Regele; acesta a fost elevul lui Longin și apoi al lui Plotin.
- 340 d.Hr. Iamblichos, care a scris tratatele *De mysteriis*, *De vita Pitagorica*, *Aritmetica lui Nicomah din Gerasa* și *Însușirile teologice ale numerelor*.
- 450 d.Hr. Proclus, care, în comentariul său asupra lucrării lui Hesiod, *Munci și zile*, oferă informații despre concepțiile pitagoriciene despre numere.
- 560 d.Hr. Simplicius din Cilicia, un contemporan al lui Iustinian.
- 850 d.Hr. Photius din Constantinopol, care a lăsat o colecție de cărți cuprinzând ideile vechilor filosofi.

Îndreptându-ne atenția către perioade mai recente, trebuie consultați următorii autori: Johannes Meursius, 1620; Marcus Meibomius, 1650; Athanasius Kircher, 1660. Ei au adunat și au rezumat tot ce mai rămăsese de la autorii dinainte despre doctrinele pitagoricienilor. Primul discipol eminent al lui Pitagora a fost Aristaeus, care s-a căsătorit cu Theano, văduva maestrului său; a urmat apoi Mnesarchos, fiul

lui Pitagora; iar mai târziu, Bulagoras, Tidas și Diodor Aspendianul. După ce școala originară s-a destrămat, au devenit învățători principali: Clinias și Philolaos la Heraclea; Theorides și Eurytus la Metapont; și înțeleptul Archytas la Tarent.

Școala lui Pitagora avea mai multe caracteristici. Fiecare membru nou era obligat să petreacă o perioadă de cinci ani de contemplație, în tăcere desăvârșită; membrii dețineau totul în comun și respingeau hrana de origine animală; credeau în doctrina metempsihozei și aveau o credință arzătoare și de la sine înțeleasă în întemeietorul școlii, maestrul lor. Elementul credinței era integrat în pregătirea lor într-o asemenea măsură, încât *autos epha* – „El a spus-o!” – constituia pentru ei dovada completă. Afecțiunea fraternă intensă dintre elevi era, de asemenea, o trăsătură importantă a școlii; de aceea expresia lor „prietenul meu este celălalt eu al meu” a devenit una obișnuită până în zilele noastre.

Învățătura era în mare măsură secretă, iar anumite studii și cunoștințe erau încredințate fiecărei clase și fiecărui grad de pregătire: meritul și priceperea erau suficiente pentru a îngădui oricui să treacă la clase superioare și la cunoașterea unor lucruri mai absconse. Nu îi era îngăduit nimănui să scrie vreo dogmă sau doctrină secretă și, din câte se știe, niciun elev nu a încălcat regula până după moartea lui Pitagora și destrămarea școlii.

Din această cauză depindem în întregime de rămășițele de informație care au ajuns până la noi de la succesorii lui și de la criticii acestora și ai lui Pitagora. Așadar, orice considerații despre doctrinele reale ale lui Pitagora însuși sunt însoțite de un grad înalt de incertitudine, dar ne aflăm pe un teren mai sigur atunci când cercetăm opiniile discipolilor săi.

Este consemnat faptul că pregătirea pe care Maestrul le-o făcea discipolilor era împărțită în două mari categorii: știința numerelor și teoria mărimii. Prima diviziune includea două ramuri, aritmetica și armonia muzicală; cea de-a doua era împărțită la rândul ei în analiza-rea mărimii în repaus, geometria, și mărimea în mișcare, astronomia.

Căci dublă era forma învățaturii sale. Dintre discipolii săi, unii se numeau matematici, iar alții acusmatici. Mathematicii își însușiseră temeinic înalta învățătură științifică, cercetată până în cel mai mic amănunt; acusmaticii nu făcuseră decât să asculte pe scurt preceptele scoase din scrieri, fără o prezentare mai amănunțită. (Porfir, *Vit. Phit.*, 37)

Caracterul cu totul particular al doctrinelor lui este determinat de concepții matematice, de idei despre numere și de ipotezele pe care se întemeia filosofia lui.

Se presupunea că principiile care guvernează numerele erau principii ale tuturor Existențelor Reale; și cum Numerele sunt constituenții primari ai Cantităților Matematice, prezentând în același timp multe analogii cu diferite realități, se deducea apoi că elementele Numerelor erau elementele Realităților. Se crede că Pitagora este cel căruia îi datorează europenii prima învățătură despre proprietățile Numerelor, despre principiile muzicii și cele ale fizicii; există însă dovezi că el a vizitat Asia Centrală, de unde a dobândit ideile matematice care formează baza doctrinei sale. Stilurile de gândire introduse de Pitagora și urmate de succesorului său, Iamblichos, și de alții, au ajuns să fie cunoscute mai târziu sub numele de „școala italiană” sau „școala doriană”.

Discipolii lui Pitagora și-au transmis cunoașterea doar elevilor pe care îi considerau potriviți, în urma unei selecții și a pregătirii ce avea drept scop dobândirea capacității de a o primi în secret; altora le-au transmis-o însă prin denumiri și noțiuni numerice și matematice. De aceea, ei au numit formele numere; un punct, monada; o linie, diada; o suprafață, triada; și un corp solid, tetrada.

- Cunoașterea intuitivă era atribuită genului Monadei.
- Rațiunea și cauzarea erau atribuite genului Diadei.
- Imaginația (forma) era atribuită genului Triadei.
- Perceperea obiectelor materiale era atribuită genului Tetradei.

Ei atribuiau cu adevărat fiecare obiect, planetă, om, idee și esență unui număr sau altul² într-un mod care celor mai mulți oameni moderni trebuie să li se pară bizar și mistic în cea mai mare măsură

„Semnele pe care Pitagora le utiliza pentru numere” - spune Porfir, care a trăit în jurul anului 300 d.Hr. -, „erau simboluri hieroglifice, cu ajutorul cărora el explica toate ideile privitoare la natura lucrurilor”.

„Semnele numerelor reprezintă o cheie pentru viziunile antice asupra cosmogoniei - în sensul ei larg, atât din punct de vedere spiritual cât și fizic -, precum și pentru evoluția speciei umane actuale; toate sistemele misticismului religios se bazează pe semnele numerelor. Sacralitatea numerelor începe cu Prima Mare Cauză, Una, și se sfârșește cu nimicul (sau zero) - simbol al universului infinit și nelimitat”³.

Tradiția relatează că elevii școlii pitagoriciene, categorisiți inițial ca *exoterici* sau *auscultantes*, ascultători, aveau privilegiul de a se putea ridica prin merit și pricepere la gradele superioare de *genuini*, *perfecti*, *mathematici* sau să primească titlul cel mai râvnit, acela de *esoterici*.

² Postulatul pitagoreic: totul este un număr. Numărul este un principiu intern care are mărime, un principiu al tuturor dezvoltărilor ființelor, care au toate, ca și el, drept condiție existențială, întinderea și limita.

³ *Isis Unveiled*, vol. II. În *Doctrina secretă*, scrisă de H.P. Blavatsky, se insistă asupra aceleiași metode de explicare a secretelor naturii.

Capitolul I

CONCEPȚIILE PITAGORICIENE DESPRE NUMERE

Fundamentele matematicii pitagoriciene sunt următoarele:

Prima divizare firească a numerelor se face în *pare* și *impare*, un număr *par* fiind cel care este divizibil în două părți egale, fără să lase o monadă între ele. Numărul *impar*, atunci când se divide în două părți egale, lasă monada în mijlocul părților.

De asemenea, toate numerele *pare* (în afară de diadă - doi - care reprezintă doar două unități) pot fi divizate în două părți egale, precum și în două părți inegale, astfel încât în nicio diviziune paritatea nu va fi amestecată cu imparitatea, și nici imparitatea cu paritatea. Numărul binar „doi” nu poate fi divizat în două părți inegale.

Astfel, 10 se divide în 5 și 5, părți egale, precum și în 3 și 7, ambele imparități, sau în 6 și 4, ambele parități; iar 8 se divide în 4 și 4, egale și parități, precum și în 5 și 3, ambele imparități.

Numărul *impar* este divizibil însă numai în părți *impare* și, de asemenea, o parte este o paritate, iar cealaltă parte o imparitate; astfel, 7 se împarte în 4 și 3 sau în 5 și 2, în ambele cazuri părțile fiind inegale, *impare* și *pare*.

Anticii au observat, de asemenea, că monada este „impară” și că este *primul* „număr impar”, fiindcă nu poate fi divizat în

două numere egale. Altă rațiune pe care au văzut-o a fost că monada, dacă este adăugată unui număr par, devine un număr impar, dar dacă numerele pare sunt adăugate celor pare, rezultă un număr par.

În tratatul lui despre Pitagora, Aristotel observă că monada participă și la natura numărului par, deoarece, atunci când este adăugată numărului impar, se alcătuește numărul par, iar atunci când este adăugată numărului par, se formează numărul impar. De aceea este numită „impară în mod par”. Archytas din Tarent era de aceeași părere.

Așadar, monada este prima idee a numărului impar; și, astfel, pitagoricienii vorbesc despre „doi” ca fiind „prima idee a diadei nedefinite” și atribuie numărul 2 celor ce sunt nedefinite, necunoscute și neordonate în lume; întocmai cum atribuie monada la tot ceea ce este definit și ordonat.

49. [Pitagoricii] nereușind să explice în cuvinte formele nemateriale și principiile prime, au căutat să le reprezinte cu ajutorul numerelor. Și astfel ei au numit „unu” rațiunea unității, a identității, a egalității, cauza lucrării simpatetice a universului, a păstrării a ceea ce ține unitatea neschimbată; într-adevăr, unul în părți este ceea ce este pentru că el rămâne unit și lucrează laolaltă cu părțile prin aceea că e părtaș la cauza primă.

50. Cât despre rațiunea alterității, a inegalității, a divizibilului care se schimbă și îmbracă diferite forme, [pitagoricii] i-au dat numele de „dublu” sau „diadă”; căci aceasta este natura dualității în cele particulare.

51. La fel stau lucrurile și cu celelalte numere: fiecare număr, într-adevăr, corespunde unei anumite puteri. Astfel, pentru a lua un alt exemplu, există în natură ceva care are început, mijloc și sfârșit. Ei bine, tocmai acestei forme și acestei naturi i-au hărăzit ei numărul trei. Iată de ce au denumit ternar tot ce are

un mijloc. Și după părerea lor, [ternar este și] tot ceea ce corespunde în chip desăvârșit acestui principiu și este rânduit potrivit lui. În lipsa unui nume mai potrivit, i-au hărăzit numele de triadă; și pentru a ne iniția în natura sa, au făcut-o slujindu-se de această formă. La fel au făcut și cu celelalte numere; căci aceasta este ordinea în care se înșiră numerele despre care vorbim.

52. [Numerele] următoare aparțin unei singure categorii, unei singure puteri, pe care ei au numit-o „decadă”, cu alte cuvinte „receptacul”. De aceea ei fac din numărul zece un număr perfect, sau mai degrabă cel mai perfect dintre toate, întrucât cuprinde în sine toate diferențele numerelor, toate categoriile de rațiuni, toate proporțiile. Iar dacă, într-adevăr, natura universală este [alcătuită din] rațiuni și proporții numerice, dacă ea orânduiește prin rațiuni numerice tot ceea ce se naște, crește și ajunge la dezvoltare deplină și dacă, pe de altă parte, toate proporțiile, toate formele numerice sunt cuprinse în decadă, cum să nu fie aceasta îndreptățită să se numească „numărul perfect”?

53. Aceasta este, așadar, teoria pitagorică despre numere. (Porfir, *Vit. Pith.*)

Ei au observat și că în seria de numere care pornește de la unitate, termenii sunt creșcuți de monadă, odată ce aceasta este adăugată, și astfel raporturile dintre ele sunt micșorate; astfel, 2 este 1+1 sau de două ori predecesorului lui; 3 nu este de două ori 2, ci 2 și monada, 2 și jumătate; 4 față de 3 este 3 și monada, iar raportul este 3 și jumătate; raportul lui 6 față de 5 este, de asemenea, mai puțin decât predecesorul lui, raportul dintre 5 și 4 și tot așa pe tot parcursul seriei.

Au mai remarcat și că fiecare număr este o jumătate din totalul numerelor din jurul lui în seriile firești; astfel, 5 este jumătate din 6 și 4. Și, de asemenea, din suma numerelor de deasupra și de dedesubtul acestei perechi; astfel 5 este, de ase-

menea, jumătate din 7 și 3 și tot așa până se ajunge la unitate; doar monada nu are doi termeni, unul dedesubt și unul deasupra; are numai unul deasupra ei și de aceea se spune că ea este „sursa întregii multitudini”.

„Pare în mod par” este o altă expresie folosită de antici pentru un gen de numere pare. Este vorba despre cele care se divid în două părți egale și fiecare parte se divide în numere pare, iar diviziunea pară continuă până se ajunge la unitate; un astfel de număr este 64. Aceste numere formează o serie, într-un raport dublu, pornind de la unitate; o astfel de serie este 1, 2, 4, 8, 16, 32. „Impare în mod par”, aplicate unui număr par, indică faptul că numere ca 6, 10, 14 și 28, atunci când sunt divizate în două părți egale, se descoperă că acestea din urmă nu pot fi divizate în părți egale. O serie formată din aceste numere se formează dublând termenii unei serii de numere impare în felul următor:

1, 3, 5, 7, 9 produc 2, 6, 10, 14, 18.

Numerele pare în mod impar pot fi împărțite în două diviziuni egale, iar aceste părți pot fi împărțite la rândul lor în mod egal, dar procesul nu se desfășoară până se ajunge la unitate; astfel de numere sunt 24 și 28.

Numerele impare pot fi privite, de asemenea, din trei puncte de vedere, în felul următor:

„Prime și necompuse”; astfel sunt 3, 5, 7, 11, 13, 19, 23, 29, 31; nu sunt măsurate de alte numere, ci doar de unitate; nu sunt compuse din alte numere, ci sunt generate doar de unitate.

„Numerele secunde și compuse” sunt într-adevăr „impare”, dar conțin și sunt compuse din alte numere; astfel sunt 9, 15, 21, 25, 27, 33 și 39. Acestea au părți care sunt desemnate de un număr sau un cuvânt străin, precum și de unitatea potrivită; astfel, 9 are o a treia parte care este 3; 15 are o a treia parte, care

este 5, și o a cincea parte, care este 3; întrucât conține o parte străină, este numit secund și, întrucât conține o divizibilitate, este compus.

A treia specie de numere impare este mai complexă, fiind în sine secundă și compusă, dar în raport cu alta fiind primă și necompusă; astfel sunt 9 și 25. Acestea sunt divizibile, fiecare dintre ele fiind secund și compus și, cu toate acestea, neavând niciun numitor comun; astfel este 3, la care se divide 9, dar nu și 25.

Numerele impare sunt împărțite în aceste trei clase printr-un instrument numit „sita lui Eratostene”, care este de o natură prea complexă pentru a face parte dintr-o monografie discursivă, cum trebuie să fie aceasta.

Numerele pare au fost împărțite, de asemenea, de către înțelepții antichității în perfecte, sărace și superabundente.

Cele superperfecte sau superabundente sunt precum 12 și 24.

Cele sărace sunt precum 8 și 14.

Perfecte sunt cele precum 6 și 28; egale cu numărul părților lor; în ce-l privește pe 28, jumătate este 14, a patra parte este 7, a șaptea parte este 4, a paisprezecea parte este 2 și a douăzeci și opta parte este 1, ai cărui coeficienți adunați sunt 28.

La numerele sărace, cum este 14, părțile sunt depășite de întreg: a șaptea parte este 2, jumătate este 7; suma este 10 sau mai puțin de 14.

La numerele superabundente, cum este 12, întregul depășește suma părților lui; astfel, a șasea parte este 2, a patra parte este 3, a treia parte este 4, jumătate este 6 și a douăsprezecea parte este 1; suma este 16, adică mai mult de 12.

Ei considerau numerele superperfecte ca fiind asemănătoare cu Briareus, gigantul cu o sută de mâini: părțile lui erau prea numeroase; asemănau numerele sărace cu ciclopul, care nu aveau decât un ochi; în timp ce numerele perfecte au caracterul

unei limite de mijloc și emulează Virtutea, o medie între exces și lipsă, nu apogeul, așa cum în mod greșit credeau unii antici.

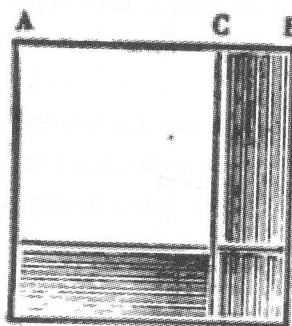
Răul este într-adevăr opus răului, opunându-se amândouă binelui. Totuși, binele nu se opune niciodată binelui, ci numai celor două rele.

Numerele perfecte sunt, de asemenea, precum virtuțile, puține la număr; în timp ce celelalte două clase sunt asemenea viciilor – numeroase, dezordonate și nedefinite.

Nu există decât un număr perfect între 1 și 10, și acesta este 6; numai unul între 10 și 100, care este 28; numai unul între 100 și 1000, care este 496; iar între 1000 și 10 000 numai unul, și anume 8128.

Ei numeau numerele impare gnomoni, deoarece, adăugate la pătrate, păstrau aceleași aspecte ca în geometrie¹.

[Gnomonul anticilor era o figură în formă de echer, de aceeași înălțime interioară ca și pătratul, figură care, adăugată acestui pătrat, avea darul de a face un al doilea pătrat mai mare decât primul pătrat de pe suprafața echerului, care era compus din două dreptunghiuri egale și dintr-un mic pătrat:

Dacă $AB = a$ $AC = b$ $CB = c$,
atunci avem: $a^2 = b^2 + 2bc + c^2$,
sau: $2bc + c^2 =$ suprafața
gnomonului.

¹ Vezi Simplicius, liber 3.

Aristotel mai vorbește de acest gnomon și în *Categoriile* sale (cap. XIV, segm. 5, sau c. XI, 4), unde afirmă următoarele:

Atunci când adăugăm un gnomon în jurul unui pătrat, acel pătrat crește în dimensiune, dar spațiul figurii geometrice nu s-a schimbat, adică a rămas tot un pătrat.

Mai mult încă: deoarece gnomonul exprimă diferența dintre două pătrate, el poate fi, cel puțin în unele cazuri, echivalentul unui pătrat perfect; astfel, în propoziția pătratului ipotenuzei $a^2 = b^2 + c^2$, gnomonul este $a^2 - b^2 = c^2$.

Dacă $BA' = BA = c$, $CB = a$ $CA = b$

Pătratul lui $c =$ gnomonul $CDE = b^2$.

Astfel, gnomonul nu este egal în dimensiune, dar analog prin specie, sau, cel puțin, prin echivalență, cu pătratul căruia îi este complementar.

În fine, în aritmetică, gnomonul avea proprietatea de a da formula numerelor impare, $2n + 1$, adică pătratul oricărui număr impar este egal cu pătratul numărului par care-l precede imediat în seria naturală a numerelor, înmulțind de două ori acest număr par plus 1. Căci, dacă $a = n + 1$, $b = n$, $c = 1$, atunci avem $a(n + 1)^2 = n^2 + 2n + 1$, expresie în care $2n + 1$ reprezintă gnomonul.

Or, vedem aici petrecându-se faptul pe care-l semnalează Aristotel în *Categoriile* sale: numerele impare, adăugate numerelor pătrate, reproduc întotdeauna numerele pătrate: termenul de gnomon poate deci să fie considerat echivalent cu cel al numerelor impare. Dacă se adaugă Unității, mamă a tuturor numerelor, în mod succesiv fiecare dintre numerele impare ale seriei naturale, obținem un număr deloc par, ci pătrat.

Fie 3 – 5 – 7 – 9

$$1 + 3 = 4 = 2^2$$

$$1 + 3 + 5 = 9 = 3^2$$

$$1 + 3 + 5 + 7 = 16 = 4^2$$

$$1 + 3 + 5 + 7 + 9 = 25 = 5^2$$

Dacă vom rezolva geometric construcția, vom observa că, dacă pătratul lui $AC = 1^2$ i se adaugă gnomoni, vom avea o figură de tip echer, reprezentată mai întâi prin $2bc + c^2$, apoi prin $2bd + d^2$; vom obține astfel mereu figuri de dimensiune mai mare, dar de aceeași speță, în timp ce, din contra, dacă Unității îi adăugăm succesiv fiecare dintre numerele pare, și toate împreună, ajungem să generăm numere și figuri heteromece, toate diferite între ele.]²

Un număr format prin înmulțirea unui număr impar cu un număr par era numit de ei hermafrodit sau „arrenothelus”.

În legătură cu aceste observații despre paritate și imparitate, numere definite și nedefinite, trebuie să remarcăm că vechii filosofi erau puternic pătrunși de concepția uniunii ideilor numerice cu Natura – în accepțiunea ei comună, precum și cu naturile, esențele sau substraturile lucrurilor.

Pentru ei, natura binelui era definită, cea a răului era nedefinită; și cu cât era mai nedefinită natura răului, cu atât mai rău era. Numai Bunătatea poate defini sau limita nedefinitul. În sufletul omenesc există un anumit vestigiu de bunătate divină; aceasta limitează și moderează caracterul nedefinit și inegalitatea dorințelor sale.

Se poate demonstra că întreaga inegalitate apare din egalitate, obținându-se astfel, ca să spunem așa, puterea unei mame și a unei rădăcini, care face să țâșnească toate tipurile de inegalitate cu o fertilitate exuberantă; iar dacă spațiul și timpul permit, se poate arăta și că orice inegalitate poate fi redusă la egalitate.

Iamblichos, în tratatul lui despre aritmetica lui Nicomahos, aruncă altă lumină asupra numerelor; el spune că unele

² Antelme E. Chaignet, *Filosofia lui Pitagora*, (trad. rom. Gabriel Avram, Ed. Herald, București, 2012 – n.t.

sunt asemenea prietenilor, acestea fiind numere amiabile, ca 284 și 220.

Pitagora, fiind întrebat ce este un prieten, a spus *ἑτερος ἐγώ*, adică „alt eu”. Este demonstrat că așa stau lucrurile în cazul numerelor; părțile fiecăruia generează celelalte numere, potrivit naturii prieteniei.

Ozanam, un matematician francez din secolul al XVIII-lea, oferă în „Recreeri matematice” exemple de astfel de numere. El observă că 220 este egal cu suma părților alicote ale lui 284; astfel, $1+2+4+7+14=220$; iar 284 este egal cu suma părților alicote ale lui 220; astfel, $1+2+4+5+10+11+20+22+44+55+110=284$.

Altă pereche de astfel de numere este reprezentată de 17296 și 18416.

Speculații foarte bizare cu privire la relația dintre numere, căsătorie și caracterul progenerării rezultate din ea se găsesc risipite în scrierile filosofilor. În *Republica*, Platon, are un pasaj cu privire la un număr geometric, care, fiind generat în chip divin, va fi fericit sau nefericit.

De asemenea, Nicomahos vorbește despre același număr, pe care îl numește număr nupțial; și, pornind de la el, ajunge să spună că din doi părinți buni nu poate apărea decât o progeneratură bună; din doi părinți răi numai una rea; iar dintr-un părinte bun și unul rău poate apărea numai o progeneratură rea; de aceea avertizează republica împotriva căsătoriei încheiate într-un mod confuz sau dezordonat, din care, apărând o progeneratură rea, va rezulta discordia.

Simplicius, în comentariul făcut Cărții a II-a a lui Aristotel, „Despre cer”, observă că Pitagora și discipolii săi afirmă că au auzit muzica sferelor, un sunet armonios produs de mișcarea planetelor și că, pornind de la sunet, au calculat cu ajutorul

numerelor proporția distanței și mărimea Soarelui, Lunii, a lui Venus și a lui Mercur. Aristotel a adus obiecții la aceasta, dar poate că dificultatea ar putea fi rezolvată: în această sferă sublinară nu toate lucrurile sunt proporționale și nici nu este totul perceptibil la fel pentru fiecare corp. Animalele pot fi mirosite și prezența lor cunoscută de către câini, atunci când acestea se află la mari distanțe de ei și când omul nu știe absolut nimic despre existența lor. Unii antici credeau că sufletul are trei vehicule sau corpuri: unul terestru; unul aerian, în care este pedepsit; și unul eteric, luminos și celest, în care sufletul rezidă atunci când se află într-o stare de beatitudine.

Este posibil ca cineva, prin purificarea simțurilor, printr-o putere magică ereditară sau prin virtuți morale ori alte acte sacre ale religiei lui, să poată percepe lucruri imperceptibile pentru noi și să audă sunete pe care noi, fiind încă legați de trup, să nu le putem auzi. Sau, cu vălul dat parțial la o parte, un căutător de adevăr să poată percepe, cu ochii înnoșiți, lucruri invizibile pentru muritori, în timp ce urechile îi sunt surde la sunetele de dincolo. Căci de ce vedem stelele, deși nu le auzim mișcarea?

De ce nu vin îngeri din tărâmurile de slavă
Să vadă pământul, la fel ca odinioară?
E cerul mai departe
Ori s-a răcit pământul?

Capitolul II

DESPRE NUMERE ÎN KABBALA

Multe popoare din antichitate au folosit literele din alfabetele lor ca substitute pentru orice semne independente, astfel încât acestea să reprezinte concepții numerice. Ne interesează în principal literele ebraice ca numerale și într-o măsură mai mică cele grecești. Consemnările antice arată că grecii își foloseau numerele în mod aproape exclusiv în scopuri practice; în schimb, rabinii au adăugat valorii practice scopuri specifice și au cercetat numerele pentru a ajunge la viziuni mai profunde asupra naturii, existenței și doctrinei. Nu există nicio îndoială că egiptenii antici cunoșteau pe deplin misterele minunate pe care le pot dezvălui numerele, așa că, având în vedere că nici Grecia, nici Iudeea, nici Babilonul nu au ajuns la nivelul Egiptului, este ciudat faptul că ni s-au transmis atât de puține cunoștințe despre dogmele hierofanților din Sais prin intermediul literaturii produse în Teba și Memphis.

Rabinii au descoperit atât de multe lucruri interesante și o semnificație atât de profundă în spatele valorii superficiale a numerelor și a cuvintelor folosite ca simboluri pentru acestea, încât au dezvoltat treptat o știință completă a concepțiilor numerice, separat de matematică; aceasta a primit numele de Kabbala sau Qabalah, Cabbala ori chiar Cabala, cuvinte scrise greșit pornind de la QBLH – doctrina primită – mai exact, de la radicalul QBL, care înseamnă „a primi”.

După cum am afirmat mai sus, grecii nici nu au dezvoltat, nici nu și-au folosit literele ca numere pentru reprezentări ideatice, dar, cu toate acestea, în Evul Mediu găsim frecvent litere grecești folosite pentru a translitera litere ebraice similare, formându-se astfel o Kabbala greacă „bastardă” pe baza celei ebraice.

Nu trebuie să uităm nicio clipă faptul că toate cuvintele sau numerele ebraice se citesc de la dreapta la stânga, în sens invers cuvintelor din limba engleză.

Numeralele corespunzătoare, literele grecești și cele ebraice, sunt prezentate în tabelul alăturat împreună cu numele lor englezești.

Este de observat faptul că nu existau litere grecești corespunzătoare pentru 6, 90 și 900, așa că foloseau simboluri speciale – *episemon* (vau sau bau, digmma) pentru 6; *koppa* pentru 90; și *sanpi* pentru 900).

Uneori, cele cinci litere finale nu erau folosite pentru sute, ci pentru 400 se scria Tau și se adăugau alte sute; astfel, 500 era TQ. Un alt aspect ce prezintă importanță este că evreii nu scriau niciodată IH, Iah, pentru 15, fiindcă desemna Divinitatea, folosind în schimb 9, 6, adică TV, teth vau. Kabbaliștii foloseau IH numai când doreau să atragă atenția asupra Numelui Sfânt în număr.

În anumite calcule numerice kabbalistice, mulți rabini considerau că este permis să se adauge un Aleph, unul, și numeau aceasta Colel.

În unele cazuri, grecii își foloseau literele în ordine directă, atunci când numărau, după cum se poate vedea în unele copii ale poemelor foarte vechi (cele 24 de cărți ale Iliadei și Odiseei, scrise de Homer), în care strofele poartă literele în mod consecutiv, într-un mod similar literelor ebraice care stau la începutul părților din Psalmul 119 din Biblia noastră.

A Aleph א 1 Alpha α	B Beth ב 2 Beta β	G Gimel ג 3 Gamma γ	D Daleth ד 4 Delta δ	H He ה 5 Epsilon ε	U sau V Vau ו 6 <i>Episemon</i> ς	Z Zain ז 7 Zeta
Ch Heth ח 8 Eta η	Th Teth ט 9 Theta θ	Y sau I sau J Iod י 10 Iota ι	K Kaph כ 20 Kappa κ	L Lamed ל 30 Lambda λ	M Mem מ 40 Mu μ	N Nun נ 50 Nu ν
S Samekh ס 60 Xi ξ	O Ayin ע 70 Omicron ο	P Peth פ 80 Pi π	Tz Tzaddi צ 90 <i>Koppa</i> h	Q Qoph ק 100 Rho ρ	R Resh ר 200 Sigma σ sau ς	
Sh Shin ש 300 Tau τ	T Tau ת 400 Upsilon υ	K Kaph final ך 500 Phi φ	M Mem final ם 600 Chi χ	N Nun final ן 700 Psi ψ		
P Peh final ך 800 Omega ω	Tz Tzaddi Final ץ 900 <i>Sanpi</i> פּ	Aleph cu punct א 1000 Alpha punctat α				

Cuvântul „Kabbala” include doctrinele ebraice despre cosmogonie și teologie, precum și știința numerelor. Despre cea dintâi se spune explicit că este Kabbala dogmatică, iar despre cea din urmă că este Kabbala literală.

Folosindu-se de asocierea doctrinelor vechi despre numere cu literele alfabetului, cu planetele, cu stelele, semnele zodiacale și alți termeni astronomici, a ajuns să se practice o formă de divinație prin care se încerca să se prezică viitorul, viața și moartea, destinul bun sau rău, detectarea furtului etc..

Cu acest sistem este asociată practica astrologiei pure, ghicirea sorții cu ajutorul corpurilor cerești, în special alcătuirea așa-numitelor horoscoape – scheme de aranjare a planetelor în momentul nașterii, din care pot fi deduse toate etapele importante ale vieții.

Kabbala a devenit un mijloc de transmitere prin scris de la o generație la alta a adevărilor ascunse, noțiunilor religioase, secretelor naturii, ideilor cosmogonice și faptelor istorice, într-o formă neinteligibilă pentru cei inițiați; iar dezvăluirea secretelor și a metodelor de interpretare era misterioasă și posibil de abordat doar prin religie.

Partea practică a sistemului constă din trei procese: Gematria, Notaricon și Temura.

Gematria era o metodă care depindea de faptul că fiecare literă ebraică avea o valoare numerică.

Atunci când suma numerelor literelor care alcătuiau un cuvânt era aceeași cu suma literelor altui cuvânt, oricât ar fi fost acestea de diferite, ei percepeau o analogie între ele și considerau că sunt legate în mod necesar. Astfel, anumite litere au

ajuns să fie binecunoscute ca însemnând anumite lucruri; și nu numai cuvintele, ci și propozițiile erau tratate în acest mod³.

Prezentăm mai jos câteva grupe de cuvinte și de nume ebraice care sub aspect interior formează un tot și care ne incită să recunoaștem această totalitate și în numerele lor. Este vorba de grupa următoarelor cuvinte:

1	Iehova	Iod	He	Vau	He	
		10	5	6	5	Sumă 26
2	Moise	Mem	Vau	Schin	He	
		40	6	300	5	Sumă 351
3	Sinai	Samekh	Iod	Nun	Iod	
		60	10	50	10	Sumă 130
4	Tora	Taw	Vau	Resch	He	
		400	6	200	5	Sumă 611

După cum se observă, această grupă de nume cuprinde un întreg: sus, numele esenței divine a lui Iehova; sub el, personalitatea terestră în care Iehova sa manifestat; apoi numele locului unde aceasta a avut loc; și în sfârșit, desemnarea a ceea ce a fost revelat, Tora, Legea.

Alte exemple: în Geneză, XVIII, V, 2, găsim cuvintele „și iată, trei oameni”, Vehennah, Shalisha, VNH, ShLshH; acesta, scris numeric, devine 6, 5, 50, 5, 300, 30, 300, 5, al căror total

³ Asocierea dintre cuvânt și număr e mult mai strânsă în cazul numerelor proprii. Numerele și numele sunt încă și mai apropiate decât numele și cuvântul. Anumite limbi confirmă acest lucru prin cuvintele pe care le folosesc pentru numere și nume. Astfel cuvintele latine *nomen* (nume) și *numerus* (număr) se reunesc în cuvântul *numen* (divinitate).

este 701; cuvintele „aceștia sunt Mihail, Gabriel și Rafail”, „Alu Mikhael Gabriel ve Raphael”, ALU MIKAL GBRIAL V RPAL, dacă sunt convertite, devin 1, 30, 6, 40, 10, 20, 1, 30, 3, 2, 200, 10, 1, 30, 6, 200, 80, 1, 30, al căror total este, de asemenea, 701, iar rabinii susțineau că aceste două mulțimi de trei ființe sunt identice.

Unii kabbaliști creștini arată că în Geneză, XLIX, V, 10, găsim „Yebah Shiloh”, YBA SHILH, „Shiloh va veni”, care face în total 358; și că numele „Mesia”, Msych” este 40, 300, 10, 8 sau 358; dar la fel stau lucrurile și cu Nachash, șarpele lui Moise, Nchsh, 50, 8, 300; și trebuie să observ că este greșită traducerea lui SHILH sau, așa cum apare în unele manuscrise ebraice vechi, SHLH, prin „Shiloh”, cu sensul de Iisus Hristos. Cuvântul înseamnă pur și simplu „odihnă” sau „pace” în sensul lui cel mai simplu, dar este și Scorpionul din zodiacul chaldean (legat de Nachash, șarpele); iar „Iuda” despre care vorbește Iacob în profeție, este un semn zodiacal, Leul – „Iuda este puiul leului” (în zodiacul chaldean există un leu culcat), „se ghemuiește ca un leu”. În acest sens, așadar, „scepтрul nu se va depărta de Iuda”, adică Leul nu va pierde puterea, până când nu va apărea sau nu se va ridica Shelah, Shiloh sau Scorpionul. Astronomia arată că pe măsură ce Leul trece de meridian, se ridică Scorpionul.

Numele „Cel care alină”, „Menachem”, MNCHM, 40, 50, 8, 40, care fac în total 138, și numele „Ramura”, prin care este desemnat Mesia în Zaharia III, V, 8, și anume TZMCH, 90, 40, 8, care fac tot 138, reprezintă același număr.

Metatron, marele înger MTHRTHN și Shaddai SHDI, tradus prin „Cel Atotputernic” sunt ambele 314. Litera Shin, Sh=300, se folosește ca semn pentru „spiritul zeilor vii”, Ruach Elohim RUCH ALHIM, care se transmută în 200, 6, 8, 1, 30, 5, 10, 40 sau 300.

Kabbaliștii consideră uneori că unitățile se referă la ființele divine, zecile la corpurile cerești, sutele la lucrurile de pe pământ și miile la evenimente viitoare.

Notaricon, un cuvânt derivat din latinescul *notarius*, care înseamnă „persoană care scrie prescurtat”, înseamnă construcția unui cuvânt pornind de la literele de început sau de la cele finale din câteva cuvinte ale unei propoziții; sau, invers, construcția unei propoziții în care fiecare cuvânt, luat în ordine, începe cu câteva litere care alcătuiesc un cuvânt dat; este vorba, așadar, despre procese de contracție și extindere.

Dacă ne îndreptăm atenția asupra Deuteronomului XXX, V, 12, descoperim că Moise întreabă „Cine va urca în cer pentru noi?” și că inițialele cuvintelor propoziției, MY YOLH LNU HSHMYMH, care se citesc „My yeolah lenu hashemimba”, alcătuiesc cuvântul MYLH sau „Mylah”, care înseamnă „circumcizie” și că literele finale alcătuiesc cuvântul Iehova, YHUH sau IHVH, sugerând că Iehova a arătat calea către cer, prin circumcizie. Tot așa, primele șase litere din Cartea Genezei, BRASHIT, Berasit, traduse „La început”, dar mai adecvat „În înțelepciunea”, sunt inițialele cuvintelor BRASHIT RAH ALHIM SHYQBLU ISHRAL TURH, care se citesc „Berasit rauah Elohim shyquebelu Israel torah”, care înseamnă „La început, Dumnezeu a văzut că Israel va primi Legea”.

Renumita denumire rabinică pentru „putere”, „AGLA”, este alcătuită din inițialele propoziției „Tu potens in saeculum Domine”, ATH GBUR LOULM ADNI, Ateh gibur loulam Adonai. Cuvântul „Amen” este alcătuit din AMN, inițialele de la „Adonai melekh namen”, ADNI MLK NAMN, care înseamnă „Domnul și Regele Credincios”.

Temura înseamnă permutare; uneori, literele unui cuvânt sunt transpuse potrivit anumitor reguli și în anumite limite; în alte cazuri, fiecare literă a unui cuvânt este înlocuită cu alta conform unei scheme clare, formând un nou cuvânt, prin a cărui permutare se obțin multe forme recunoscute. De exemplu, alfabetul de 22 de litere este împărțit în două și sunt puse două seturi unul peste celălalt în ordine inversă, astfel:

A	B	G	D	H	V	Z	Ch	Th	Y	K
T	Sh	R	Q	Tz	P	O	S	N	M	L

Apoi A este schimbat cu T și V cu P și așa mai departe; în acest fel, Babel=Bbl devine Sheshak, mai exact ShShK folosit de Ieremia XXV, V, 26. Această formă este numită Atbash sau AT-BSh; se va vedea că trebuie să existe alte 21 de forme posibile, iar acestea au fost denumite în ordine astfel: Albat, Agdat etc. Setul complet a fost denumit „combinațiile lui Tziruph”. Alte permutări au fost denumite Rațional, Drept, Opus și Neregulat; acestea se fac prin formarea unui pătrat și subdividerea lui în 484 pătrate mai mici prin trasarea a 21 de linii în fiecare direcție, scriindu-se după aceea în fiecare pătrat o literă în ordine, succesiv, de la dreapta la stânga sau de sus în jos ori invers. Cel mai popular mod de permutare a fost, totuși, forma numită „Kabbala celor Nouă Camere”, formată prin intersectarea a două linii orizontale cu două linii verticale, alcătuindu-se astfel nouă spații, un pătrat central, patru figuri cu trei laturi și patru figuri cu două laturi, fiecareia dintre acestea distribuindu-se anumite litere; există mai multe moduri de aranjare a acestor forme, precum și un mod mistic de a distribui Sephira acestei figuri, dar acesta este un secret rozacrucian.⁴

⁴ Această metodă se folosește în mod superficial în *Mark Master Masonry*.

O altă dezvoltare a Kabbalei numerice constă în procesele aritmetice de extindere și contragere; astfel, Tetragramaton se consideră I 10, H 5, V 6, H 5 sau 26, dar poate fi și scris complet IVD 20, HA 6, Vv 12, Ha 6 sau 44.

De asemenea, kabbaliștii au extins un număr prin serii. Zain sau Z ori 7 devine 1 și 2 și 3 și 4 și 5 și 6 și 7 sau 28. Urmând altă metodă, ei contrăgeau, întrucât 28 este egal cu 2 și 8 sau 10. Tot astfel, Tetragramaton 26 devenea 2 și 6 sau 8, astfel încât fiecare număr era reductibil la un numeral primar. În acest fel, în limitele anumitor legi, fiecare cuvânt avea analogii cu altele; astfel, tatăl AB 1 și 2 era 3, IHV Iehu 10, 5 și 6 erau 21, iar 2 și 1 erau 3. AL ShDI, Al Shaddai, Dumnezeu cel Atotputernic, 1, 30, 300, 4, 10 sau 345 devine 12, iar apoi 2 și 1 sunt 3; HVA sau Hoa 5, 6, 1 sunt 12, iar apoi 3; și GDVLH Gedulah 3, 4, 6, 30, 5 sunt 48, precum și 12 și 3.

Altă metodă de substituție care duce la rezultate cu un caracter opus este substituirea în orice cuvânt a literelor similare din alt grup, cele tari cu cele slabe sau consoanele sibilante cu cele dentale; astfel, în TM=perfect, dacă schimbăm Th cu T, obținem Thm, care înseamnă „întinat”; ShAN, „sigur”, „liniștit” devine SAN, „luptă”; ShKL, „înțelepciune”, devine SKL, „prostesc”. În cuvântul „Shaddai”, ShDI, Cel Atotputernic, care conține consoane slabe și consoane dentale este Shiddah, „soție”; dacă punem o consoană dentală tare, rezultă o schimbare parțială a sensului, ShThH, Sittah, „soție adulteră”; dacă se întăresc ambele litere, sensul se schimbă complet – astfel, STh, Seth, „om decăzut”, „păcătos” devine SThN, Satana, dușman.

Nu pot explica bine, fără litere ebraice, schimbarea sunetului din Shin SH, de la SH la S, dar este marcată printr-un punct plasat deasupra colțului drept sau a celui stâng din cele trei colțuri ale literei.

Un mister adânc este ascuns în relatarea din Geneză despre schimbarea numelui lui Avram, ABRM, în Avraam, ABRHM, și cel al soției lui, Sarai, ShRI, în Sara, ShRH (vezi Geneza XVII, V, 5-15), cu prilejul conceperii lui Isaac, YTZChQ sau YshChQ, pornindu-se de la radicalul ShChQ sau TzChQ, „râs”, când Sarai avea 90 de ani, iar Avraam 100. Acest eveniment a avut loc cu ocazia legământului făcut de Iehova cu Avram și s-a instituit circumcizia băieților. Avem aici adăugarea unui H sau 5, literă esențialmente feminină, la numele lui Avraam și o convertire a lui Iod în He, I în H, în cazul Sarei; după aceea sterilitatea lor este distrusă.

Unii savanți consideră că Avraam este o convertire a lui Brahma, zeitatea hindusă. Numele se desparte în mod bizar. Ab este tatăl, BR este fiul, AM este ca OM sau AUM, o denumire pentru „putere”; RM înseamnă „este ridicat”. Blavatski observă că Avraam și Saturn erau identici în astro-simbolism; Tatăl fariseilor era Iehova, iar aceștia erau urmașii lui Avraam.

Numărul lui ABRM este 1, 2, 200, 40 sau 243, numărul chipului omului, Seir Anpin, care reprezintă Microprosopus (Mica Față).⁵

Numele „Sarai” are și o mulțime de nume similare în ebraică – SRH, „prințesă”; SAR, „carne”; SOR, „poartă”; „SChR, „negru”; SOR, „păros”, SRT, „incizie”; SR și SRR, „buric”. Și trebuie să observăm că Sacti a lui Brahma este Sara-swati, „apos”; Sara trimite la SRI, Lakhsmi, Afrodita și toate fac trimiteri la apă, lună, Vac, Sophia gnosticilor și de Duhul Sfânt ideal, toate de genul feminin.

⁵ Pentru a afla mai multe despre efectul adăugării lui H 5 la numele bărbatilor, recomand spre lectură următoarele lucrări: Pistorius, *Ars Cabalistica*, Inman, *Credințe străvechi*, articolul despre Avraam, *Doctrina secretă*, precum și C.W. King, *Gnosticii*.

243 al lui Avram devine 248 prin adăugarea lui H, Sarai 510 devine 505 eliminând 5, punând pe H în locul lui Y, iar totalul celor două nume rămâne neschimbat, fiind 753; 248 este numărul membrelor lui Microprosopus și ale lui RChM, Rechem sau Milă.

Înainte de a părăsi acest subiect, trebuie să facem o referire la Pătratele Magice ale planetelor și nu numai; fiecărei planete îi aparține o unitate anume și, secundar, alte numere.

Astfel, Pătratul lui Saturn are trei compartimente în fiecare direcție și în fiecare subdiviziune se află o unitate, de la 1 la 9, aranjată astfel încât coloanele ajung la 15 în fiecare direcție, totalul fiind 45. Pătratul lui Jupiter are o parte alcătuită din patru diviziuni, totalizând 16; fiecare linie se ridică până la 34, iar totalul este 136.

Pătratul lui Marte este dat aici ca exemplu, fiecare parte având 5, totalul pătratelor 25, fiecare parte numărând 65, iar totalul fiind 325.

11	24	7	20	3
4	12	25	8	16
17	5	13	21	9
10	18	1	14	22
23	6	19	2	15

În mod similar, cele patru numere ale lui Sol sunt 6, 36, 111, 666. Ale lui Venus, 7, 49, 175, 1225. Ale lui Mercur, 8, 64, 260, 2080. Ale Lunii, 9, 81, 369, 3321. Fiecare număr devine apoi un nume. Să luăm cazul lui Mercur; 64 este asemenea lui DIN și DNI, Din și Doni; 260 este Tirieli, TIRIAL; iar 2080 este Taphthartharath, TPTRTRT.

Rawlinson afirmă în cartea sa despre monarhiile antice că la chaldeenii numerele mistice erau asociate cu zeitățile. Astfel, lui Anu, Pluton, i se asocia 60. Lui Bel, Jupiter, 50. Lui Hoa, Neptun, i se asocia 40; Sin, Luna, 30; Shamash, Soarele, 20; Nergal, Marte, 12; lui Beltis sau Mylitta, 15; iar lui Nin, care este Saturn, 10.

Remarcăm faptul că marele număr al lui Sol este 666, denumit Sorath, SURT, numărul Fiarei, despre care s-au scris atât de multe ineptii. Un renumit pătrat de cinci diviziuni ori cinci, ajungând în cele mai multe direcții la 666 este alcătuit din cuvintele mistice *sator, arepo, tenet, opera, rotas*. Dintre acestea, primul, al treilea și ultimul totalizează 666, dar *opera* și inversul acestuia totalizează numai 356. Numărul 608 este demn de reținut, în coptă fiind PhRE, soare 500, 100, 8 ; iar în greacă este VHS, 400, 8, 200, care devine IHS în latină, căci litera greacă epsilon se schimbă în Y și I la trecerea în latină, obținându-se astfel anagrama „Iesus hominum Salvator“.

Kircher oferă un exemplu grecesc de pătrate magice; numele Isus și Maria și IESOUS MARIA au o legătură ciudată. Iesous este 10, 8, 200, 70, 400, 200=888. Maria este 40, 1, 100, 10, 1=152. Dacă îl punem pe 152 într-un Pătrat Magic de Trei, mai exact unul cu nouă compartimente, în felul următor: 1-5-2, 5-2-1, 2-1-5, atunci totalurile sunt toate 888. Literele din Iesous alcătuiesc, de asemenea, un pătrat magic de 36 de diviziuni, ajungând în fiecare direcție la 888.⁶

Să ne amintim citatul „*illius meminit Sybilla de nomina ejus vaticinando*“ sau „*nomen tuum 8 unitates, 8 denarii, 8 centenarii*“ (Sf. Augustin, *De civitate Dei*).

Este de remarcat faptul că termenul Abraxas este 1, 2, 100, 1, 60, 1, 200=365 în litere grecești.

⁶ Vezi în acest sens, Kircher, *Arithmologia*.

Ca o curiozitate, amintim că litera latină X, folosită pentru 10, este doi V, care sunt fiecare 5 ; C sau, trasat rectangular, [, folosită pentru 100, este alcătuită din doi L care sunt fiecare 50. Priscian spune că I pentru i, a fost luat din mijlocul cuvântului grec „mia“, femininul de la „eis“, I, și V pentru 5, deoarece era a cincea vocală. Să ne amintim că printre numerele ebraice se află A, I, Q=1, 10, 100, iar în greacă A, I, R, A=1, 10, 100, 1000. Potrivit *Canonului* din 1897, o operă anonimă, o Vesica piscis (figura formată prin intersectarea a două cercuri egale), ale cărei dimensiuni sunt 26 și 15, este un simbol al regulii ascunse sau al canonului prin care erau reprezentate legile naturii inițiale în înțelepciunea secretă a misterilor antice. Zeii greci Zeus, Jupiter și Apollo, zeul Soare, au aceeași relație numerică.

Capitolul III

NUMERELE INDIVIDUALE

Monada. I.

Numărul Unu sau Monada a fost definit de matematicianul Theon din Smirna ca fiind „numărul principal și elementul numerelor, care, atunci când este mare, poate fi micșorat prin scădere, iar dacă i se ia orice număr, rămâne stabil și fix“. De aceea, ca număr, este indivizibil, rămâne neschimbat și chiar dacă este înmulțit cu el însuși rămâne tot el însuși, întrucât încă unul este tot unul, iar monada înmulțită cu monada rămâne monadă neschimbată la infinit. Rămâne de sine stătător printre numere, căci nu poate fi luat de la el niciun număr, și nici separat de unitatea lui.

Proclus a observat: „Prima monadă este lumea însăși, a doua este sfera neschimbată; urmează sferile planetelor, fiecare fiind o unitate; după care, în cele din urmă, sunt sferile elementelor, care sunt tot Monade“; iar acestea, întrucât au o existență perpetuă, sunt numite „întreguri“ – *holotes* în greacă.

Monada, Unitatea sau numărul Unu a primit numeroase sensuri. Photius ne spune că pitagoreicii i-au dat următoarele denumiri:

1. Zeul, Primul dintre toate lucrurile, creatorul tuturor lucrurilor.

2. Intellect, sursa tuturor ideilor.
3. Masculin și Feminin, deoarece împreună creează toate lucrurile.
4. Materie, ultima dezvoltare a universalității.
5. Haos, care se aseamănă infinitului, nediferențierii.
6. Confuzie.
7. Amestec.
8. Obscuritate, deoarece în principiul inefabil al lucrurilor, a cărui imagine este, totul este confuz, vag și întunecat.
9. O crăpătură, ca un gol.
10. Tartar, căci ființa ei în extremitatea cea mai de jos este neasemănător de asemănătoare cu Dumnezeu, aflat la capătul cel mai de sus al seriei.
11. Styx, de la natura sa neschimbată.
12. Groaza, inefabilul fiind cu totul necunoscut și, prin urmare, înfricoșător.
13. Lipsa amestecului, de la simplitatea naturii inefabilului.
14. Lethe, uitare, ignoranță.
15. Fecioară, de la puritatea naturii sale.
16. Atlas, deoarece leagă, susține și separă toate lucrurile.
17. Soarele.
18. Apollo.
19. Pyralios, cel care locuiește în foc.
20. Morpho.
21. Axa.
22. Vesta sau focul din centrul pământului.
23. Rațiunea roditoare.⁷
24. „Punctul din interiorul unui cerc“, „Divinitatea Focul Central“.

⁷ Pitagoricenii, spune Alexandru din Afrodisia, denumeau Unul rațiune și esență, întrucât rațiunea este o esență permanentă, absolut identică și suverană.

Monada, fiind considerată Tatăl numerelor, este rațiunea prejudicierii numerelor pare, care nu sunt decât copii ale primului număr par, Diada sau Mama universală, făcută în favoarea numerelor impare; tatăl fiind mai prețuit decât mama, căci este „Puternic“.

Numerele impare au fost date zeilor mai mari, iar cele pare divinităților inferioare și celor terestre.

Numărul unu este reprezentat în sistemul roman și în cel arab printr-o linie simplă și dreaptă, dar în multe sisteme vechi, ale căror numerale erau literele, aflăm că aproape în mod universal litera A, fiind aleasă să înceapă mulțimea literelor, reprezenta Monada.

În numărare, romanii începeau cu linii, I, II, III, IIII, urmând unghiul ascuțit V pentru 5, după care pentru zece acesta era dublat, X; pentru cincizeci, unghiul era culcat și devenea L; pentru o sută, de două ori cincizeci, unul inversat devenea C; pentru cinci sute C și L deveneau D.

Hermias, filosoful creștin, autorul lucrării *Batjocorirea filosofilor păgâni*, citează din pitagoreici: „Monada este începutul tuturor lucrurilor“, „arhe ton panton he monas“.

Figura lui unu semnifică identitate, egalitate, existență și conservare, semnifică „omul viu“ singurul „ridicat“ între animale; adăugându-i un punct, facem din el P, semnul puterii creatoare (paternitate, paloș, Pan, zeii greci și Priap, toate începând cu vocabula P).

Mai adăugăm un punct și avem omul mergând, înaintând, cu piciorul pus înainte, în litera R, care semnifică „iens“, „iturus“ sau „înaintând“.

Dacă vom compara Unitatea, *solus*, singurul, principiul unic al binelui cu *Sol*, Dumnezeu Soarele, simbolul puterii supreme, vom descoperi că sunt identici.

Cuvântul ebraic pentru Unu este AchD, achad, și este folosit frecvent pentru Dumnezeu; glasul lui Dumnezeu Unu către om este *Bath Kol*, ecoul sau fiica Glasului Divin.

Talmudul spune⁸ că Shekina se va opri chiar și asupra celui care studiază Legea. Un singur fior de remușcare este mai folosit pentru schimbarea în bine decât mai multe bice.

Un singur lucru obținut cu greutate este mai prețuit decât o sută obținute cu ușurință – se spune în Talmud.

Este nechibzuit ca un om să doarmă singur într-o casă, căci ar putea fi atacat de Lilith, despre care se spune că a fost prima soție a lui Adam; ea este Spectrul Noptii și are putere și asupra nou-născuților care nu sunt protejați de o amuletă.

Rabinul Nathan a predicat: „Căiește-te cu o zi înainte de a muri“. O maximă înțeleaptă impune datoria fiecăruia de a fi pregătit întotdeauna; în fiecare zi trebuie realizat un progres oarecare în cunoaștere și bunătate.

Trebuie să lucrăm și să ne rugăm mereu, „căci drumul duce întotdeauna în sus“, după cum spunea Buddha în India antică.

⁸ Berachot VI,i.

Diada. 2.

La fel ca și în cazul Monadei, și despre Diadă se spunea că reprezintă o mulțime de obiecte și idei diferite; este vorba, într-adevăr, despre lucruri atât de diferite, încât este dificil să înțelegem cum a apărut o asemenea diversitate de opinii.

Și în primul rând, este opusă Monadei, cauza neasemănării, intervalul dintre multitudine și Monadă. Dintre figuri, cele care sunt caracterizate prin egalitate și asemănare se află în relație cu Monada; dar cele la care predomină inegalitatea și diferența sunt în legătură cu Diada. Monada și Diada sunt numite și Limitat și Infinit.

1. A fost denumită „Îndrăzneală“, deoarece a fost primul număr care s-a separat de Unul Divin; s-a separat de „Adytumul Tăcerii nutrite de Dumnezeu“, cum spun oracolele chaldeene.

2. A fost denumită „materie“, întrucât este definită drept cauză a masei și a divizării.

3. Este numită „intervalul dintre Multitudine și Monadă“, fiindcă nu este multitudine perfectă, ci doar participă la ea. Avem o imagine a acestei descrieri în Diada aritmeticii, căci, așa cum observă Proclus: „Diada este la mijloc, între unitate și număr, căci, prin adăugare, unitatea produce mai mult decât prin înmulțire, dar, prin adăugare, numărul produce mai puțin decât prin înmulțire; în timp ce Diada, fie că adaugă la sine, fie că se înmulțește pe sine, produce același lucru“.

4. „Fântâna simfoniei“ și „Armonia“.

5. Erato, fiindcă atrage Monada, precum Iubirea, și se formează alt număr.

6. Răbdare, deoarece este primul număr care suportă separarea de Monadă.

7. Phanes sau Intellectul Inteligibil.

8. Este izvorul tuturor divinităților feminine și, de aici, Natura, Rea și Isis.

9. Cupidon, întocmai ca Eros, deoarece își dorește contrariul ca partener.

În astronomie, vorbim despre două noduri, Caput și Cauda Draconis, iar în astrologie despre două aspecte ale planetelor, cel benefic și cel malefic.

Cei doi stâlpi IAKIN și BOAZ de la intrarea în Templul regelui Solomon sunt simboluri cunoscute ale Puterii și Stabilității; sunt comparabili cu Cele Două Ființe, Kratos și Bia, care apar în piesa scrisă de Eschil, în chip de potență masculină și potență feminină, care îl leagă pe Prometeu.

Chinezii vorbesc despre albastru ca fiind culoarea Raiului, deoarece este făcut din roșu, masculin, și negru, feminin; din activ și pasiv; luminos și întunecat.

Discipolii lui Pitagora au vorbit despre două feluri de plăcere. Întâi, lascivitatea și plăcerile stomacului, asemenea cântecelor ucigașe ale sirenelor; apoi, despre plăcerile cinstitute și simple, care nu aduc cu ele căința.

Hierocles spune că două lucruri sunt necesare pentru viață, ajutorul rudelor și atenția binevoitoare a vecinilor.

O renumită hieroglifă era alcătuită din doi șerpi legați de un glob sau un ou, care reprezenta lumea. Altă pereche binecunoscută, legată de venerare, este asocierea unui copac și a unui

șarpe, care trimite, după cum spun unii, la relatarea mozaică despre Pomul Cunoașterii și Șarpele Ispititor. Unii au presupus că abia începând cu condamnarea „pe burtă vei merge” șarpele nu a avut membre și a fost obligat să se târască.⁹

În orgiile închinat lui Bachus Maenades, adepții aveau șerpi îngemănați în păr și dansau cântând „Eva, Eva, prin care a venit păcatul”.¹⁰

Dualitatea ne aduce alternativa fatală la Unitate sau Bine, adică Răul; și multe alte contraste umane și naturale: noapte și zi, lumină și întuneric, umed și uscat, cald și rece, sănătate și boală, adevăr și greșală, masculine și feminine, pe care omul, căzut din starea lui înaltă, de la spirit la materie, nu le poate evita, asociindu-se cu ele. Doi este un număr al Doliului și al Morții, care poate aduce nenorociri; dacă ne gândim la istoria Angliei, vedem nefericirea regilor numiți „al doilea”: William al II-lea, Edward al II-lea și Richard al II-lea ai Angliei au fost toți omorâți.

Romanii au dedicat luna a doua lui Pluton, lui Hades și în a doua zi a acestei luni aduceau sacrificii zeilor mani.

Papa Ioan al XIX-lea a stabilit ca Fête des Trépassés (Ziua tuturor sufletelor) să se desfășoare pe 2 noiembrie, în a doua lună de toamnă.

Cele două Talmuduri ale evreilor, printre alte noțiuni înțelepte, conțin următoarele idei despre numărul doi:

Nu orice om merită să aibă două mese; aceasta înseamnă că foarte puțini merită să aibă ce este mai bun în viața de apoi, ca și lucrurile bune din aceasta.

⁹ S-a susținut, inclusiv de un mare om al bisericii (Reverendul Adam Clarke), că întreaga poveste are la bază o eroare și că în loc de șarpe trebuie să citim „mai-muță”. Nu se face astfel decât să se substituie o eroare alteia.

¹⁰ Vezi Clement Alexandrinul, *Protrept.* 9.

Există două lucruri importante; primul este ca patul să fie orientat de la nord la sud și omul să se roage în fața patului său. Există două căi deschise în fața unui om, una duce în Paradis, iar cealaltă în Gai-hinnom, locul de pedeapsă.

Există doar două legi evreiești, legea scrisă a lui Moise și legea orală a Kabbalei.

Fiecare evreu care se întoarce acasă de la sinagogă în ajunul Sabatului este însoțit de doi îngeri, unul bun și unul rău, iar dacă este ordine în casă, îngerul bun adevărește o binecuvântare, dar dacă este dezordine trebuie să spună „Amin” condamnării rostite de îngerul rău.

Doi e mai bine decât trei; aceasta înseamnă că tinerețea este mai bună decât bătrânețea cu toiagul ei pentru sprijin.

Există două femei renumite pentru mândria lor, iar numele lor erau rostite cu dispreț; Debora înseamnă „viespe” și Hulda „nevăstuică”. Multe persoane cred astăzi că prenumele afectează într-un fel oarecare posesorii, întrucât numele date prezic natura și destinul persoanei respective.

Vorbirea poate valora un *selah* (o monedă evreiască), dar tăcerea valorează două.

Un om avea două soții, una tânără și una bătrână; când a ajuns la patruzeci de ani și a început să încărunească, cea tânără i-a scos firele albe de păr, iar cea bătrână pe cele negre; așa a ajuns chel. Aceste lucruri oferă o morală poveștii, înfrumusețând-o în același timp.

Dacă avem două ramuri uscate pentru foc și una verde, cele uscate o vor distruge pe cea verde.

Doi câini au ucis odată un leu, așa că minoritatea trebuie în cele din urmă să facă loc majorității.

Talmudul spune că Adam avea două chipuri; unii spun că unul în față și altul în spate, în timp ce alții spun că unul din

chipurile lui privea spre dreapta, iar celălalt spre stânga. Alții spun că Adam era și bărbat, și femeie. Alții susțin că Eva a fost făcută din a treizecea coastă a sa și că nu a fost scoasă din capul lui, ca nu cumva să se mândrească; nu din ochii lui, ca să nu fie desfrânată; nu din gură, ca să nu vorbească prea mult; nu din urechi, ca să nu tragă cu urechea; nu din picioare, ca să nu fie hoinară; și nu din inimă, ca să nu fie geloasă. Cu toate acestea, femeile au dezvoltat toate aceste defecte.

Dintre doi care se ceartă, cel sau cea care cedează primul dă dovadă de natură mai nobilă.

Două propoziții negative sau afirmative sunt la fel de bune ca un jurământ¹¹.

Cele două din Vechiul și Noul Testament sunt cele două table ale Legii; discipolii au fost trimiși afară doi câte doi; Iisus a trimis doi discipoli ca să aducă măgărușul; doi, ca să pregătească Paștele; doi discipoli L-au îngropat pe Iisus; Caleb și Iosua erau doi spioni; doi îngeri l-au salvat pe Lot; la Înviere au fost doi martori și tot doi la Înălțare.

Apocalipsa Sfântului Ioan vorbește despre Doi Martori, doi măslini și două sfeșnice.

Dacă un vis era visat de două ori, prevestea ceva ce urma să se petreacă, ca în Geneza XLI, Judecători VI, Regi I, cap. IX și XI.

Regnul animal arată că toate generațiile apar din perechi alcătuite din ființe aflate în contrast, mascul și femelă; microscopul ne arată acum spermatozoidul și ovulul, dar adevărul era cunoscut din vechime filosofilor din India, Egipt și gnosticilor, din a căror știință aflăm că generația umană s-a ivit din Șarpe și Ou.

¹¹ *Shevuot*, 36, 1.

Triada. 3.

Photius observă că Triada este primul număr impar din energie, este primul număr perfect și este un mijloc și o analogie.

Pitagoreicii au pus-o în legătură cu fiziologia; este cauza a tot ce are dimensiunea triplă.

Este, de asemenea, cauza sfatului bun, a inteligenței și a cunoașterii și este Stăpâna Muzicii, precum și stăpâna geometriei, posedă autoritate în tot ceea ce ține de astronomie și de natura și cunoașterea corpurilor cerești, le leagă și le conduce la efecte.

De asemenea, orice virtute atârnă de ea și pornește din ea. În mitologie, Nicomah o pune în legătură cu:

1. Saturn, timp, trecut, prezent și viitor.
2. Latona.
3. Cornul Amalteei, doica lui Jupiter.
4. Polymnia, dintre muze.

Numărul crescând mai mult prin înmulțire decât prin adăugare, numărul 3 este primul număr, întrucât nici Diada, nici Monada nu cresc astfel.

Este „Mijloc și Analogie”, fiindcă toate comparațiile sunt alcătuite din cel puțin trei termeni; iar analogiile erau numite de antici „mijlocuri”.

Era considerată stăpâna geometriei, deoarece triunghiul este figura principală.

În ceea ce privește corpurile cerești, numărul trei este important; există 3 grupuri de semne celeste: cele fixe, cele mișcătoare și cele obișnuite. În orice semn zodiacal există, de asemenea, 3 fețe, 3 decani și 3 domni ai caracterului lor triplu; iar dintre planete, 3 sunt norocoase, 3 nenorocoase; potrivit chaldeenilor, există 3 lumi eterice, înainte de sfera stelelor noastre fixe.

Datorită perfecțiunii Triadei, profețiile erau făcute de pe un tripod, după cum se relatează despre oracolul din Delphi.

În ceea ce privește muzica, se spune că 3 este stăpâna, fiindcă armonia conține 3 simfonii, diapazonul, diapentul și diatessaronul.

Iezechiel XIV, V, 14 menționează trei bărbați care au văzut o creație, o distrugere și o refacere; Noe, pe cea a întregii lumi; Daniel, lumea evreiască a Ierusalimului și Iov, pe cea personală.

Amintim aici trinitatea hindusă a lui Brahma, care este alcătuit din Brahmă, Vișnu și Șiva; Creatorul, Păstrătorul și Schimbătorul: în India, fiecare are propriul grup de adoratori, care se însemnează cu anumite simboluri; adoratorii lui Vișnu sunt mult mai numeroși.

Cei vii erau numiți în vechime „cei de trei ori binecuvântați” (cei morți erau binecuvântați de patru ori).

Existau trei cetăți de refugiu pe partea răsăriteană a Iordanului: Bezer, Ramoth Gilead și Gozan; și trei pe partea apuseană: Hebron, Shechem și Kedesh Naphtali.

Erau trei destine: Clotho, Lachesis, Atropos. Trei furii: Tisiphona, Alecto, Megaera. Trei grații: Euphrosyna, Aglaia, Thalia, spune Hesiod. Trei judecători ai lui Hades: Minos,

Aecus, Rhadamanthus. Trei hore: Hesiod spune că acestea erau Eunomia (Ordinea), Dike (Dreptatea), Eirene (Pacea).

Tunetul lui Jupiter are o formă triunghiulară. Hecate este numită întotdeauna „triplă”.

Sulița lui Neptun este un trident și, la fel, Șiva are trisula. Câinele lui Pluton, Cerber, avea trei capete.

Au fost trei întemeietori ai imperiului roman: Romulus (753 î.Hr.), Camillus (389 î. Hr.) și Caius Marius (102 î. Hr.), care au biruit hoardele cimbrilor și ale teutonilor.

Rabinii spun că Sabia Morții are trei picături de fiere, una se picură în gură și omul moare, de la cea de-a doua vine paloarea morții, iar cea de-a treia transformă scheletul în pulbere¹.

O literă Iod în interiorul unui triunghi echilateral era un simbol al numelui inexprimabil Iehova și astfel era folosit de evrei. Modernii au arătat că această formă sugerează ideea că ei știau ceva despre un Dumnezeu trinitar. Alte monograme ale lui Iehova erau, de asemenea, triple, cum ar fi trei raze sau trei Iod într-un triunghi.

Cu privire la numărul 3, putem menționa în treacăt semnul Arcei Regale, „Tau triplu”, trei T uniți: modalitatea de explicare și ideile pe care le reprezintă nu se încadrează în tematica acestei lucrări. Amintim, de asemenea, trei pietre ale arcei, trei căpetenii și trei servitori, trei văluri și în Loja Meșteșugarilor, trei ofițeri, trei grade, trei examene.

În cultul roman, numărul 3 apare în mod constant. Ca exemplu, se poate consulta Virgil, *Eclog* 8, *Pharmaceutria*. Preoții foloseau o funie făcută din trei fire colorate și o icoană era purtată de trei ori în jurul unui altar. „*Terna tibi haec primum triplici diversa colore*”.

¹ Vezi Purchas, *Pelerinajul*, 1613.

Și druzii acordau respect acestui număr; înseși poemele lor sunt notate ca și când ar fi compuse în triade.

Nu este necesar să insistăm aici asupra semnificației transcendente a Trinității creștine. În picturile vechi, vedem adesea o Trinitate alcătuită din Iisus, Ioan și Maria.

În dialogul *Timaios* al lui Platon, Triada divină este denumită Theos-Dumnezeu, Logos-Cuvântul și Psyche-Sufletul.

Este imposibil să studiem vreun sistem de credințe din orice colț al lumii, fără să fim frapați de apariția constantă a numărului 3 cu privire la divinitate; fie că este vorba despre un grup de divinități, un zeu cu formă triunghiulară sau cu trei capete, o trinitate misterioasă, o zeitate cu trei puteri sau relație familială între trei persoane, ca Tatăl, Mama și Fiul egiptenilor, Osiris, Isis și Horus.²

Vedem, de asemenea, funcția cea mai importantă acordată când unei persoane, când altei persoane din Triadă: unii se bucură în unitatea patriarhală, unii în slava mai mare a Fiului, iar alții își oferă toată adorația Mării Mame. Chiar și în trinități alcătuite din entități masculine egale, fiecare își are propriii săi adoratori; acest lucru se poate observa ușor mai ales la hinduși, la care, de exemplu, adepții lui Vișnu sunt numiți vaishnava: pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, în acest caz, fiecare zeitate are propria potență feminină sau sakti, iar acestea au la rândul lor proprii adepți.

În acest context, amintim de simbolul Insulei Omului, trei picioare unite la coapse; se presupune că acest simbol a fost

² În *Secretul numerelor*, Steiner afirmă: Nu există revelație în spatele căreia să nu se afle Dumnezeu, și de aceea în spatele oricărei diade se află o unitate. De aceea trei nu este altceva decât un doi și o unitate, adică revelația și divinitatea care se află în spatele ei. Trei este numărul divinității, divinitatea devenită manifestă”.

derivat de la marinarii sicilieni la o dată timpurie, căci același simbol se găsește la Palermo, în Sicilia și poate fi văzut pe o clădire publică străveche. Sicilia era numită în antichitate Trinacria, de la cele trei promontorii ale sale.

Trei este un număr remarcabil în mitologia scandinavă: marele copac Ash Yggdrasil susținea lumea; avea trei rădăcini; una se întindea până în Asgard, locuința Zeilor; una până în Jotenheim, sălașul Giganților, iar cea de-a treia până în Nifleheim, regiunea Necunoscutului. Cele trei Sorți însoțeau rădăcina în Asgard: ele erau Urda – trecutul, Verdandi – prezentul, Skulda – viitorul.

Talmudurile abundă de idei înțelepte referitoare la Triadă, iar multe dintre ele sunt foarte ciudate.

Evreii antici spuneau că sunt trei ceasuri din noapte: la primul, rage măgarul, la al doilea latră câinele, la al treilea mama își alăptează pruncul și stă de vorbă cu soțul.

Cel care spune de trei ori pe zi Psalmul 114 poate fi sigur de fericire viitoare.

Trei daruri de preț au fost date evreilor: legea lui Moise, pământul Israelului și Paradisul.

În trei feluri de vise există adevăr: ultimul vis al dimineții, visul care este visat și de un vecin și un vis repetat de două ori.

Trei lucruri liniștesc un om: melodia, peisajul și aroma. Și trei lucruri înstăresc un bărbat: o casă frumoasă, o soție chipeșă și o mobilă bună.

Cel care este născut în a treia zi a săptămânii va fi bogat și înconjurat de iubire.

Trei la număr sunt cei care își disprețuiesc semenii: cocoșii, prezicătorii și câinii.

Trei la număr sunt cei care își iubesc semenii: prozelitii, sclavii și corbii.

Trei feluri de oameni duc o viață care nu e viață: cel care locuiește în casa altuia, cel care este condus de soție și cel incapabil să simtă suferință trupească.

Evreii ortodocși erau foarte stricți în privința tăierii unghiilor; un om pios le îngroapă, un om obișnuit le arde, iar cel care le aruncă este rău, căci dacă o femeie calcă pe ele, poate să urmeze o nenorocire³. Unghiile trebuie tăiate vinerea și niciodată joia.

Există trei chei pe care Dumnezeu le ține pentru El și la care nu poate ajunge niciun om și nici nu le poate folosi: cheia vieții, cheia ploii și cheia învierii din morți⁴.

Măcelarul care se ocupă cu carnea *kosher* trebuie să folosească trei cuțite: unul pentru a ucide animalul, altul pentru al tranșa și al treilea pentru a îndepărta grăsimea care era aliment interzis de Lege, precum carnea de porc.

Trei ucenici trebuiau să fie alături de Marele Preot, atunci când acesta se cufunda în adorație: unul în dreapta, unul în stânga și altul trebuia să îi susțină pietrele de pe trena hainei.

Există trei părți ale unui om. Tatăl dă părțile albe, oasele, unghiile, creierul și albul ochilor; mama dă părțile roșii, pielea, carnea etc., iar Dumnezeu dă suflarea, sufletul, mintea și simțurile.

Sanhedrinul putea porunci ca pedeapsă trei feluri de excomunicări: separarea pentru o perioadă determinată de timp, excluderea timp de 60 de zile și blestemul pentru 30 de zile⁵.

³ Moed Katon 18, 1.

⁴ Taanith, 2, 1 și 2.

⁵ Moed Katon 17, 1.

Numele lui Adam este alcătuit din trei litere, A, D și M. Acestea sunt inițialele lui Adam, David și Mesia și ale Sufletului care a trecut întâi la David, iar apoi la Mesia⁶.

Sufletul lui Cain a trecut la Iethro, spiritul la Korah, iar trupul la un egiptean⁷.

Sufletul Evei a trecut la Sara, la Hanna shunamita, iar apoi la văduva lui Zarepta. Sufletul lui Rahab a trecut la Heber kenitul. Sufletul lui Iael a trecut la Ilie. Unele suflete de evrei pioși au ajuns în persoanele unor păgâni, pentru ca ei să apere Israelul. Unele suflete de evrei răi au ajuns în animale, ca cel al lui Ismail care a ajuns în măgărița lui Balaam, iar mai târziu în măgarul rabinului Pinchas ben Yair. Sufletul unui calomniator poate transmigra într-o piatră, pentru a deveni tăcut, iar sufletul unui ucigaș în apă⁸.

Există trei feluri de edeme, în funcție de bolile pieptului, ficatului și rinichilor.

Există trei feluri de comă, amorțirea simțurilor, cauzată de vătămarea creierului, boala creierului și otrăvirea creierului.

Există trei feluri de moarte, în funcție de ce anume este provocată: de creier, de plămâni sau de inimă⁹.

Un singur semn zodiacal, cel al Scorpionului, are trei simboluri: vulturul în simbolismul superior, șarpele și scorpionul numai în aspectele rele.

Figurile natale astrologice sunt greșite des din cauză că se greșește momentul nașterii. Există trei feluri de corectare; două sunt antice, Animadorul lui Ptolemeu și Trutinul lui Hermes. Există o singură metodă nouă, Epoca Natală a lui W.R. Old.

⁶ Nishmath Chajim, 152, 2.

⁷ Yalkut Reuben, 9, 18, 24.

⁸ Emeh Hemelech, 153, 1, 2.

⁹ Bichat, *Fiziologia*.

Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, observăm că ziua a fost împărțită trei ceasuri de veghe de zi și patru ceasuri de veghe de noapte. Ocultiștii medievali au împărțit zilele în ore planetare, schema alternării cuprindea o săptămână – 7 zile ori 24 de ore = 168 de ore, deci 168 de ore sunt divizibile între cele șapte planete, fiecare zi începând cu propria ei planetă¹⁰.

La brahmani, existau trei mari Vede; trei marga sau căi de salvare; trei *guna* (*satva*, nemișcare; *rajas*, dorință; și *tamas*, decădere); trei loka (*svarga*, *bhumi* și *patala* - rai, pământ și iad). Existau trei nestemate ale înțelepciunii, tri-ratna; Buddha, Dharma și Sanga. Cele trei focuri erau aspectele sufletului omenesc, Atma, Buddhi și Manas. Trei la număr erau capetele tridentului și tot trei ochii din fruntea lui Șiva. Este de remarcat, de asemenea, cuvântul sacru format din trei silabe, AUM.

Când se slăveau cele trei elemente în Biserica Celtică, se turnau trei picături de vin și trei de apă în cupă. În Biserica creștină din prezent, remarcăm trei cruci făcute cu apă în momentul botezului; trei Crezuri; interdicțiile căsătoriei se publică de trei ori; iar un episcop face semnul crucii de trei ori, atunci când binecuvântează.

În bisericile romano-catolice, clopotul Angelus sună de trei ori pe zi, de fiecare dată de câte trei ori pentru ierarhiile de îngeri. Papa Ioan al XXII-lea a dat edict ca cei credincioși să spună câte trei Ave de fiecare dată când sună clopotul.

În viața civilă, ușierul unui tribunal repetă de trei ori avertismentul „Oyez”, care înseamnă „ascultați” sau „auziți”.

Amintim și simbolul poporului irlandez, Shamrock, care are o frunză cu trei lobi, *Oxalis acetosella*.

¹⁰ Vezi Harleian și Culpepper, „The Herbal”, 1814. Există și o altă schemă, alcătuită de Ragon și Blavatsky, în care planetele sunt legate de o perioadă de șase ore.

Trigramele lui Fo-hi trebuie studiate în „Yi-King”, o carte scrisă în China antichității, despre care se spune că este creația regelui Wan și a fiului său, Kau. Marele Confucius a scris un comentariu la ea. Această carte este o operă mistică despre simbolism, referindu-se la cosmogonie, la om și la scopurile vieții. Primele simboluri sunt Yang, masculinul, și Yin, femininul. Urmează opt trigrame, alcătuite din linii emblematice. Acestea sunt: *khien*, *tui*, *li*, *chan*, *sien*, *khan*, *kan* și *kwan*, fiecare fiind exprimată prin figuri formate dintr-o linie lungă și două linii scurte. Unii spun că Fo-Hi este cel care a inventat aceste simboluri. Un mistic de mai târziu a extins sistemul, adăugând alte figuri până a ajuns la 64, fiecare fiind alcătuită din șase linii, unele întregi, altele înjumătățite. Cu acestea erau asociate două diagrame formate din cercuri, numite „Calul Râului” și „Scrierea lui Lo”. Yang, masculinul, este asociat și cu cerul, soarele, lumina și 25, totalul unităților impare. Yin, femininul, cu luna, pământul, întunericul și numărul 30, totalul numerelor pare până la zece¹¹.

¹¹ Vezi „Sacred Books of the East”; „The Yi-King”.

Trei și jumătate. $3\frac{1}{2}$.

W.F. Shaw atrage atenția asupra numărului $3\frac{1}{2}$, spunând că are o importanță mistică, întrucât este jumătatea lui șapte, semnificând suferința prezentă în raport cu bucuria viitoare. Foametea din vremea lui Ilie, când Israel era persecutat de Ahab și Iezebel, a durat $3\frac{1}{2}$ ani. Antioh Epiphanes a persecutat biserica $3\frac{1}{2}$ ani. Patruzeci și două de luni sau $3\frac{1}{2}$ ani simbolizează vremuri de necaz. Iisus a predicat $3\frac{1}{2}$ ani.

În Apocalipsă, mireasa, soția Mielului, suferă 1260 zile în pustiu¹. De asemenea, despre Cetatea Sfântă se spune că a fost călcată în picioare patruzeci și două de luni sau $3\frac{1}{2}$ ani. Cei doi martori au depus mărturie $3\frac{1}{2}$ ani, iar trupurile lor neînsuflețite au rămas neîngropate $3\frac{1}{2}$ zile. La fel, risipirea oamenilor sfinți, după cum se spune în Daniel XII, 7 se întinde pe o perioadă de trei ori și jumătate, prin care trebuie să înțelegem o vreme de suferință.

¹ Apocalipsa, XII, 6-14.

Tetrada. 4.

Pitagoreicii, spune Nicomah, numeau numărul patru „cel mai mare miracol”, „un Zeu în alt mod”, o „divinitate împărțită în mai multe părți”, „izvorul Naturii” și „deținătorul cheii”. Este „inițiatorul și cauza permanenței disciplinei matematice”. Este „masculin în cel mai înalt grad” și „robust”; este Hercule și Eol.

Este Mercur, Vulcan și Bachus. Dintre muze, este Urania. Îl numeau și feminin, având efect asupra virilității și stârnind furia bahică. În armonie, se spunea că formează prin intermediul proporției cvadruple dis-diapazonul simfoniei. Îl numeau Dreptate, întrucât este primul număr par în mod egal.

Ca tip al Divinității, cunoaștem cu toții renumita denumire Tetragrammaton sau numele imposibil de pronunțat pe care îl desemnăm prin Iehova IHVH. Acest nume era folosit de rabbini kabbaliști pentru a păstra dogmele secrete despre Esența Divină a Dumnezeuului Creator.

Aproape toate popoarele antichității posedau un nume pentru Divinitate care era alcătuit din patru litere și multe considerau că 4 este un număr divin.

Astfel, în ebraică există și IHIH, numit Ihie, precum și AHIH, numit Ahie.

La asirieni, avem ADAD, la egipteni AMUN, la persani SYRE sau SIRE, la greci TEOS, la romani DEUS, la germani

GOTT, la francezi DIEU, la turci ESAR, la tartari ITGA, la arabi ALLH, Alah, la samariteni Iabe, la egipteni TEUT, TAUT, TOTH.

La istoricul Sanchoniathon, găsim Divinitatea numită IEVO; la Clement Alexandrinul, IAOU.

Trebuie să acordăm atenție expresiei sfinte sanscrite „Aum mani padme hum”, care literal înseamnă „O, nestemată din lotus” („scânteia divină dinăuntrul omului”).

Teon din Smirna, în ediția lui Ismail Bullialdo, din 1644, spune: „Tetractys nu era cinstit de pitagoreici numai pentru că înăuntrul lui existau toate simfoniile, ci și fiindcă pare să conțină natura tuturor lucrurilor”, de unde și jurământul lor: „[Jurăm] pe cel ce a lăsat moștenire neamului nostru tetrada (*tetraktys*), [număr] care este sursa și rădăcina naturii al cărei curs e veșnic”, adică jurau pe Pitagora, maestrul lor.

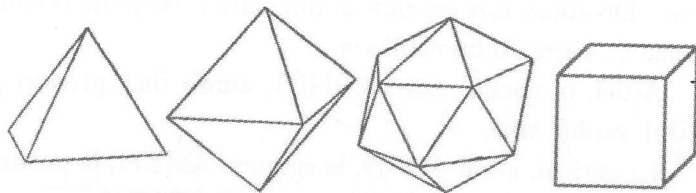
Acest Tetractys este văzut în alcătuirea primelor numere, 1, 2, 3, 4.

Al doilea Tetractys apare în urma creșterii prin înmulțire a numerelor pare și impare, începând de la Monadă.

Al treilea subzistă potrivit mărimii.

Al patrulea este în corpurile simple: Monada-Foc, Diada-Aer, Triada-Apă, Tetrada-Pământ.

Al cincilea face parte din figurile corpurilor: Piramida-Foc, Octaedrul-Aer, Icosahedrul-Apă, Cubul-Pământ.

Al șaselea ține de viața vegetală: Monada-Sămânță sau punct; dacă se mărește în lungime – diada-linie; în lățime – triada-suprafață, în grosime – tetrada-corp solid.

Al șaptelea aparține mulțimilor, cum este Omul, Casa, Strada, Cetatea.

Al optulea ține de puterea de judecată: intelect, știință, opinie, simț.

Al nouălea ține de părțile animalice, de suflet (rațional, irascibil și pătimaș) și de corpul unde acestea se află.

Al zecelea Tetractys ține de anotimpurile anului: primăvara, vara, toamna, iarna.

Al unsprezecelea Tetractys aparține Vârstelor Omului: copilăria, adolescența, maturitatea și senectutea.

Și toate sunt proporționale unul cu altul și de aceea spun ei: „toate lucrurile sunt asimilate numărului”.

Pitagoreicii au împărțit în patru bunurile care aparțin sufletului și trupului. Sufletului i-au atribuit prudența, cumpătarea, tăria, dreptatea, iar trupului, ascuțimea simțurilor, sănătatea, puterea, frumusețea.

Obiectele dorinței sunt în număr de patru: prosperitatea, renumele, puterea, prietenia.

Morții sunt numiți și ei binecuvântați de patru ori; iar cei vii binecuvântați de trei ori.

Numărul 4 fiind desăvârșirea grupului de patru format din punct, linie, suprafață și masă, se caracterizează și prin faptul că, atunci când sunt adunate, elementele sale, 1, 2, 3 și 4, sunt egale cu 10, care este atât de perfect încât nu mai avem unde înainta, iar pentru a crește, trebuie să ne întoarcem la Monadă.

Este denumit și kosmos, lume, fiindcă alcătuiește numărul 36, atunci când unitățile sale sunt combinate astfel :

$$1 + 2 = 3$$

$$3 + 4 = 7$$

$$5 + 6 = 11$$

$$7 + 8 = 15$$

36

Acest din urmă număr este suma primelor patru numere impare adunate cu primele patru numere pare.

Plutarh spune¹ că lumea este alcătuită din două ternare duble: tetrada lumii intelectuale: T'Agathon, Nous, Psyche și Hyle, adică înțelepciunea supremă a Bunătății, Minții, Sufletului, Materiei; și respectiv tetrada lumii sensibile, care formează kosmosul elementelor, foc, aer, pământ și apă; pūr, aer, gē și udor, πυρ, αἴρ, γῆ, ὕδωρ.

Patru este numărul lunilor sau sateliților lui Jupiter și Uranus:

Arabii analizau frumusețea feminină prin prisma a nouă de patru², astfel :

Patru negru – păr, sprâncene, gene, ochi.

Patru alb – piele, albul ochilor, dinți, picioare.

Patru roșu – limbă, buze, obraji, gingii.

Patru rotund – cap, gât, antebrate, glezne.

Patru lung – spate, degete, brațe, picioare.

Patru larg – frunte, ochi, șezut, buze.

Patru subțiri – sprâncene, nas, buze, degete.

Patru groase – fese, coapse, gambe, genunchi.

Patru mic – sâni, urechi, mâini, labele picioarelor.

¹ *De Anim. Procr.*, 1027.

² *Vezi Arabian Nights*, ediția Lane.

În scrierile rozacruciene ale lui Behmen, Fludd și Maier, întâlnim dogma ocultă potrivit căreia cele patru elemente sunt populate de spirite, ființe care pot influența destinul omului. Astfel, pământul este locuit de gnomi, aerul de silfide, focul de salamandre, iar apa de ondine. Astăzi, aceste spirite sunt numite de obicei „elementali”.³

Existența elementalilor, ridiculizată în educația modernă, este sugerată într-un mare număr de locuri atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, cartea de inspirație divină a creștinilor; a se vedea, de exemplu, Judecători IX, 23; Samuel I, XVI, 14; Psalm LXXVIII, 49; Fapte, XVI, 16; XIX, 13, XXVII, 23; Efeseni I, VI, 12; II, 2.

Dar mai mult decât orice, să avem în vedere sensul imnului „Benedicite omnia opera” din cartea Rugăciunii de zi cu zi: „O voi, stele, o voi semne și curcubeu, o voi, foc și căldură, o voi, vânturi, o voi, cele înverzite, o voi, munți și dealuri, binecuvântați-l pe Domnul, lăudați-L și măriți-L pentru vecie”.

Aceste enunțuri ori sunt stupide, ori recunosc esențele spirituale sau ființele inerente din elemente și lucrurile create. Este, de asemenea, de citit imnul 269 din *Imnurile vechi și moderne*, o carte ortodoxă în cel mai înalt grad. „Prinți și conducători, aveți grijă de ceasurile nepăzite” și imnul 91, „Creștine, îi vezi, pe pământul sfânt, vezi cum hoardele lui Midian te înconjoară?”. Dacă acestea nu sunt elementali răi, atunci ce sunt?

Francis Barrett menționează cele patru animale sfinte – leul, vulturul, omul și vițelul, simboluri ale heruvimului în planul terestru; patru arhangeli, Mihael, Gabriel, Uriel și Rafael.

³ Vezi W. Godwin, *Lives of the Necromancers*, precum și lucrările lui Michael Maier, Jacob Behmen.

Observăm că toate se sfârșesc cu numele Divinității, „el”, adică AL, de la evrei.

Gnosticii spuneau că întreaga lor construcție este clădită pe o bază cu patru stâlpi: adevărul, inteligența, tăcerea, Bathos.

Pământul a fost creat în ziua a patra, potrivit alegoriei din Geneză și este a patra lume dintr-un lanț de sfere, spun hindușii.

Figura lui 4 este omul vertical, purtând triumghiul sau Divinitatea, un gen al trinității lui Dumnezeu.

În ceea ce privește cuvântul magic ebraic AGLA, vezi capitolul anterior despre Kabbala.

Există patru elemente, patru laturi ale unui pătrat și patru unghiuri; patru anotimpuri ale anului, patru colțuri ale orizontului; patru râuri ale Edenului: Euftrat, Gihon, Hiddekel și Pison; patru râuri ale tăramurilor infernale, potrivit grecilor, și anume: Phlegethon, Cocytus, Styx și Acheron. De asemenea, sunt patru elemente ale metafizicii, ființa, esența, virtutea, acțiunea; patru virtuți masonice. Există patru evanghelii și patru evangheliști, Matei, Marcu, Luca, Ioan, aflați în legătură cu cele patru forme heruvimice ale omului, leului, taurului și vulturului și, în acest fel, cu semnele zodiacale – Vărsător, Leu, Taur și Scorpion⁴.

Una dintre dogmele tănuite ale Kabbalei se ocupă cu cele patru lumi ale emanației, Aziluth, Briah, Yetzirah și Asiah. Acestea nu sunt lumi în sens obișnuit, ci planuri de dezvoltare și existență, prima fiind cea mai eterică și mai înaltă, iar celelalte devenind din ce în ce mai concrete și manifeste; cei zece sefiroți există pe fiecare plan, cei din planurile mai înalte întrecându-i în sublim pe cei din planurile inferioare; fiecare lume are un nume și un număr secret.

⁴ Relația acvilei cu scorpionul este un secret rozacruian.

Omul prezintă patru înclinații rele, una în opoziție cu fiecare dintre aceste patru lumi: o înclinație rea, gânduri rele, cuvinte rele și acțiuni rele⁵.

Vulcan le-a dat lui Apollo și Dianeii săgeți în ziua a patra de la nașterea lor. Aceasta constituie echivalentul păgân al creației soarelui și lunii în ziua a patra.

Talmudul cuprinde o lege cu privire la consumul de alcool la femei, în care se spune că o cupă cu vin este bună pentru femeie, două îi fac rău, trei o demoralizează și a patra o transformă în animal. Există patru oameni care sunt ceva mai buni decât morții: orbul, leprosul, săracul și cel ce nu are fii.

Există patru tipuri de oameni pasionali: cel care se lasă provocat ușor și se liniștește la fel de ușor – acesta pierde mai mult decât câștigă; cel care nu se lasă provocat ușor și se liniștește greu – acesta câștigă mai mult decât pierde; omul pios, care nu se lasă provocat ușor, dar se liniștește ușor; și cel care se lasă provocat ușor și se liniștește cu greu – acesta este un om rău.

Există patru feluri de elevi în știința ocultă: cel care învață, după care nu predă; cel care vrea să predea și nu învață; cel care învață, după care predă; și, în cele din urmă, cel care ascultă și nici nu învață, nici nu poate preda.

Patru lucruri țin un om departe de păcat: gândul la locul de unde vine, frica de locul în care va merge, gândul la cel ce îi va fi judecător și gândul la ce soartă poate avea la Judecată.

Patru oameni trebuie să aducă ofrande de mulțumire: cel care se întoarce teafăr după o călătorie pe mare, cel care a traversat deșertul fără să pățească nimic, cel care se însănătoșește după o boală și cel care este eliberat din închisoare. La aceștia se face referire în Psalmul CVII.

⁵ Isaac Myer.

Patru oameni au murit din cauza păcatului original, lucrarea șarpelui, căci ei înșiși nu au făcut niciun rău: Benjamin, Amram, tatăl lui Moise, Ieseu, tatăl lui David și Chilah, fiul lui David⁶.

La sfârșitul postului Paștelui, fiecare evreu trebuie să bea patru pahare de vin, chiar dacă rămâne fără bani pentru alte necesități.

Talmudul spune că numai patru oameni au intrat în Paradis (Pardes, Grădina Sfințeniei). Acesta înseamnă starea de comuniune supremă cu Dumnezeu, viziunea fericită prin abstractizarea profundă a minții. Aceștia au fost rabinii Ben Azai, Ben Zoma, Asher și Akiba.

Tratatul *Yoma* spune că Dumnezeu va ierta un om de trei ori pentru un păcat, dar a patra oară îi va fi fatal, dacă îl va săvârși.

Sanhedrinul avea puterea de a porunci patru feluri de pedeapsă cu moartea: prin lapidare, prin decapitare, prin ardere și prin strangulare. Sanhedrinul a încetat să existe ca tribunal odată cu Al Doilea Templu, dar rabinii spuneau că dacă un om dă pedeapsa cu moartea în oricare dintre forme, va muri întâmplător în aceste feluri. Dacă va da pedeapsa prin strangulare, va fi găsit mort prin înecare sau în urma altui mod de sufocare⁷.

Iov avea patru intrări la casă, dinspre nord, sud, est și vest, așa încât sărmanul putea intra și găsi alinare din orice parte venea.

De patru lucruri făcute se căia Dumnezeu: pasiunile rele ale omului, ismaeliții, chaldeenii și robia.

Dumnezeu a făcut doar patru femei de o frumusețe perfectă: Sara, Abigail, Rahab și Ester. Eva nu se află printre acestea, fiindcă nu s-a născut din femeie. Despre Ester se spune că avea părul auriu.

⁶ Sabbat, 55, 2.

⁷ Vezi Sanhedrin, 37, 2.

Dintre cele patru puncte cardinale, Dumnezeu a lăsat Polul Nord neterminat, spunând: „dacă va fi vreunul ca mine, să îl termine el, ca pe celelalte”. Acest colț este locuința demonilor, duhurilor, diavolilor și furtunilor⁸.

Numărul 4 este legat de Iacob, lumina mai mică, adică luna. Iacob se scria IOQB, iar inițialele erau cele ale epitetelor IUTZR Întâiul; OUSHH Făcătorul; QUNA Posesorul; și BVRA, Creatorul⁹.

În dogma creștină, Hristos, divinitatea triplă pe crucea cu patru elemente, semnifică descinderea spiritului în materie. Sau, cum spun teosofii, triada „Atma-Buddhi-Manas” descinde în ternarul omului personal, kama, prana, linga și sthula sarira⁹.

Cei patru cabiri sau marile divinități din Fenicia siriană erau Axieros, Axiokersos, Axiokersa și Kasmillos, odraslele lui Sydyk, care sunt numite de Sanchoniathon și citați de Eusebiu.

În forma egipteană antică de înmormântare, în timp ce corpul era mumificat, organele interne din dreptul pieptului și abdomenului erau îndepărtate și păstrate în patru vase, numite adesea vase canopice. Erau dedicate celor patru genii ale punctelor cardinale, care erau numite uneori copiii lui Horus. Vasul lui Amset, Amesheth sau Mestha, sudul, avea formă de bărbat, în el punându-se stomacul și intestinele groase; vasul lui Hapi sau Ahephi, nordul, avea cap de câine și în el se puneau intestinele subțiri; vasul lui Tuamutef sau Toumath-path, estul, avea cap de șacal și în el se puneau inima și plămânii, iar în vasul lui

⁸ Eleazar, *Pirke*, cap. III.

⁹ Vezi Amos VII, 2, unde Iacob este numit „mic”.

Khebsenuf sau Kabexnuf, vestul, cu cap de șoim, se puneau ficatul și vezica biliară. Aceste vase apar în mormintele din dinastia a XVIII-a și au continuat să fie folosite până în perioada dinastiei a XXVI-a.¹⁰

Aceste patru genii ale morților din Amenti erau păzite de patru zeițe, mai exact de Isis, Nephthys, Neith și Serquet.

Pătratele timpurilor periodice ale planetelor sunt cuburile distanței la care se află fiecare de soare.

Biserica creștină recunoaște patru mari concilii, cel de la Niceea din anul 325 d.Hr., cel de la Constantinopol, din anul 381 d.Hr., cel din Ephes, 431 d.Hr., și cel din Calcedonia din anul 451 d.Hr.

Biserica apuseană recunoaște patru mari învățați: Sf. Ambrozie, Sf. Ieronim, Sf. Augustin și Sf. Grigorie cel Mare. Biserica răsăriteană recunoaște tot patru: Sf. Atanasie, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie de Nazianz și Sf. Ioan Chrisostomul.

Există un mare fond de știință mistică, cunoscută unora dintre frații rozacrucieni, despre carul lui Iezechiel, descris în Mosheh Merkavah sau Viziunea lui Iezechiel. Un comentariu la Talmud spune că este mai bine să nu te fi născut deloc decât să iscodești în cele patru părți ale acestuia, adică deasupra și dedesubt, în fața și în spatele acestuia.

Legenda antică a celor patru martiri încoronați, care au fost masoni și care au refuzat să se dezică de credința creștină și să ridice un idol, a dus în vremurile noastre la consacrarea lojii francmasonice Quatuor Coronati. Aceasta este alcătuită din 3000 de frați.¹¹

¹⁰ Potrivit lui E.A. Wallis Budge.

¹¹ Autorul prezentei lucrări este un fost maestru al acestei loji de francmasoni literați.

Cei patru măștri ai Irlandei din prima jumătate a secolului al XVII-lea au compilat o istorie a Irlandei din anul 2242 î. Hr. până în 1616 d.Hr.

Pătratele magice au devenit cunoscute prin opera unui grec, Emanuel Moscopolus, care există încă într-un manuscris din secolul al XVI-lea în Biblioteca Națională de la Paris. Cornelius Agrippa a oferit apoi pătratele planetare, care au fost copiate de multe ori în alte cărți.¹²

Numărului 4 îi aparțin cele câteva forme de cruce, cea malteză, cea greacă cea pasională, cea a Sfântului Andrei și crucea Fylfot – svastica. Filosofia hermetică ne arată cum să o vedem pe aceasta din urmă ca fiind alcătuită dintr-un pătrat magic de 5, care dă 25 de pătrate, din care Fylfot ia 17, în legătură cu soarele, semnele și elementele. Există o asociere înțeleaptă făcută de evrei între numele Tetragrammaton, IHVH, numele lui Dumnezeu și omul făcut după chipul Lui, căci dacă literele Iod, He, Vau, He sunt scrise una deasupra celeilalte, Iod va arăta asemenea capului, He va arăta ca cele două brațe, Vau va fi corpul vertical, iar He final va reprezenta cele două picioare.

În unele lucrări persane antice, se afirmă că patru stele luminoase sunt puse ca veghetori în cele patru puncte cardinale. Astronomii spun că la începutul lui Kali Yuga, la moartea lui Krishna din anul 3102 î.Hr. Aldebaran, ochiul Taurului, și Antares, inima Scorpionului, erau ca și punctele echinoctiale, iar Regulus, inima Leului, și Fomalhaut, ochiul Peștelui Sudic, erau aproape de punctele solstițiale. Acest lucru se întâmpla acum 5003 ani.

¹² Din punct de vedere strict matematic, aceste pătrate au fost studiate îndelung în Franța de M. Bachet și M. Frenicle, M. Poignard din Brussels și de la Hire. M. de la Loubère oferă informații despre folosirea pătratelor magice de indienii din Surat.

Pachetul cărților obișnuite de joc au patru suite: de romb, de inimă, de as, de treflă. Vechile cărți de Tarot sau de Tarocchi aveau patru suite: sceptre, cupe, săbii și pentacluri. Știința ocultă le pune în legătură cu Iod, He, Vau, He al Tetragrammaton-ului.

Pachetul de Tarot are și patru cărți de curte: cavaler, rege, regină și valetul, numite și cavaler, rege, regină și prințesă de către unii mistici.

Pentada. 5.

Cunoștințele despre doctrina pitagoreică a numărului cinci le avem din extrasele nicomaheene.

Cinci este un număr eminamente sferic și circular, fiindcă la orice înmulțire se restaurează pe sine și se găsește la sfârșitul numărului respectiv. Semnifică schimbarea calității, fiindcă schimbă ceea ce are trei dimensiuni în ceva asemănător unei sfere mișcându-se circular și producând lumină. De aceea, lumina este pusă în legătură cu numărul 5.

El este, de asemenea, „lipsa luptei”, deoarece unește prin prietenie cele două forme de număr, par și impar, 2 și 3. Este și dreptatea, scoțând lucrurile la lumină.

Este și „Invincibilul” dintr-o rațiune geometrică, care poate fi găsită în lucrarea lui Alexandru Aphrodisiensis, *Comentarii la Cartea I a Metafizicii lui Aristotel*.

De asemenea, e „cea mai mică extremitate a vitalității”, fiindcă există trei puteri în viață: cea vegetativă, cea fizică și cea rațională. Și așa cum cea rațională este ordonată conform hebdomadei iar cea fizică potrivit hexadei, puterea vegetativă se află sub controlul pentadei.

Vorbind despre Hesiod, Proclus oferă două motive pentru asemănarea pentadei cu dreptatea: „fiindcă pedepsește răul și înlătură inegalitatea în posesiune, egalizând în același timp ce este puțin, în scopul beneficiului”.

Este numită și Nemesis, pentru că ordonează într-un mod adecvat toate lucrurile celeste, divine și naturale. Sau Venus, deoarece triada masculină 3 și femininul 2 sau dual, impar și par sunt unite în ea. Venus era considerată uneori hermafrodită și în acest caz era înfățișată cu barbă și cu sâni. Ori Gamelia, care e pusă în legătură cu căsătoria. Și Androgynia, fiind impară și masculină, conținând totuși și o parte feminină pară.

Era considerată „semizeită”, întrucât reprezintă o jumătate din decadă, care este o divinitate; și „Didymus”, deoarece împarte decada în două părți egale. O numeau Pallas și Nemuritoare, fiindcă Pallas este stăpână peste Eter sau al cincilea element, care este indestructibil și imperceptibil pentru simțurile pe care le avem acum. Și Carditis sau Cordialis, deoarece, asemenea unei inimi, este în mijlocul corpului numerelor, astfel:

1	4	7
2	5	8
3	6	9

Anticii aveau o maximă: „Nu trece pe deasupra talgerului balanței” – adică, „să nu fii cauză a vătămării”. Astfel, când o greutate trage talgerul în jos, se formează un unghi obtuz între partea lăsată în jos și limba verticală și un unghi ascuțit în partea cealaltă. De aceea este cu mult mai rău să se săvârșească răul decât să se suporte, iar autorii răului se cufundă în tărâmurile infernale, iar cei cărora li s-a făcut rău se ridică la zei. Întrucât nedreptatea ține de inegalitate, egalizarea, atunci când e realizată prin adăugare și scădere, este necesară.

În tratatul despre generarea sufletului, Plutarh, afirmă că, potrivit lui Platon, pentada este numită „trophos”, fiind egală cu sunetul, deoarece primul dintre intervalele unui ton care

poate produce un sunet este al cincilea. Este, de asemenea, un gen de „natură”.

Pentalpha sau steaua în cinci colțuri, un set complex nesfârșit de unghiuri, era simbolul sănătății, Hygeia. Ea formează cinci copii ale literei A. Este numită și pentagramă și pecetea lui Solomon și se spune că a fost încrustată pe inelul acestui mare maestru antic al misterilor.

Fiind formată prin unirea primului număr impar cu primul număr par, se considera că 5 are o valoare deosebită și era folosit ca amuletă sau talisman, ce avea puterea de a apăra de rău, iar când era scris pe o poartă putea să îndepărteze spiritele rele. Poate fi întâlnită aproape peste tot în Grecia și Egipt.

Diodor numește cinci „unirea celor patru elemente cu eterul”. Există cinci ordine ale arhitecturii și cinci simțuri ale corpului omenesc cunoscute și descrise în prezent (dar în total sunt șapte). În masonerie, marele plan constituie cinci puncte de frăție, iar cinci frați pot ține o lojă a meșteșugarilor. Este numită și piramidă, de la aranjarea monadelor, trei jos, apoi două, după care unu deasupra lor. Amintim sistemul de cinci corpuri regulate euclidiene: tetraedrul, hexaedrul sau cubul, octaedrul, dodecaedrul și icosaedrul.

Pentagrama era simbolul siguranței. Pentaclul, semnul sigiliului masonilor, era purtat de Antiochus Soter pe un steag de război, căruia i se atribuia semnalul victoriei pe care o obținea.

Anticii considerau acest număr drept o măsură pentru băutură. Amestecau o cincime de apă cu lapte ca leac.

Phintys, fiica lui Callicrates, descrie cele cinci virtuți ale unei soții: puritate mentală și trupească, abținerea de la îndobirea excesivă a hainelor, statul acasă, abținerea de la celebrarea misterilor publice, cum făceau femeile în acea perioadă, pietatea și cumpătarea.

La oficierea ceremoniilor de căsătorie la romani, se obișnuia să se aprindă cinci flăcări și să se primească oaspeții câte cinci¹.

Teologia prezintă cinci moduri de concepere a lui Dumnezeu: panteism, politeism, dualism, unitarianism și trinitarianism.

Referirile iudaice la cinci sunt multe: cinci daruri pentru preoți; cinci lucruri care pot fi mâncate numai în tabără. Era interzis să se mănânce fructe dintr-un pom până când acesta nu avea cinci ani. Filistenilor li se cerea în schimbul trecerii graniței cinci monezi mari de aur și cinci mici de aur. Iosif i-a dat lui Beniamin cinci rânduri de haine. Iosif i-a prezentat faraonului numai cinci dintre frații săi. David a luat cinci pietre când s-a dus să se lupte cu Goliat.

Evreii împărțeau însoțitoarele unei mirese în cinci: cinci fecioare înțelepte și cinci proaste.

Există cinci articole de credință în credința mahomedană: în Alah, în îngeri, în profet, în ziua judecării și în predestinare.

Cele cinci datorii ale unui membru al Bisericii creștine au fost enunțate de Părinți astfel: să se țină în sfințenie sărbătorile; să se țină posturile; să se meargă la slujba publică; să se primească sacramentele; și să se respecte obiceiurile bisericii.

Sfântul Pavel a spus că preferă să spună cinci cuvinte într-o limbă înțeleasă de cei care îl ascultă decât 10000 într-o limbă necunoscută.

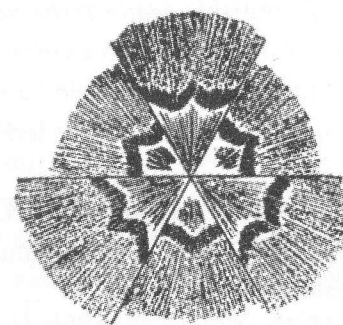
În alcătuirea unui horoscop, unii astrologi folosesc numai cinci aspecte ale planetelor, iar norocul sau ghinionul unei persoane pare să depindă de acestea.

La romani, aprinderea a cinci lumânări de ceară arăta că se oficiază o căsătorie; și cu astfel de ocazii de făceau anumite rugăciuni către cinci zei: Jupiter, Iunona, Venus, Pitho și Diana².

¹ Vezi Platon, *Legi*, IV.

² Vezi Rabelais, 3.20.

Una dintre principalele clasificări ale plantelor cu flori se caracterizează printr-o predominanță a numerelor 4 și 5; aceste plante prezintă o absență aproape totală a numerelor 3 și 6 în părțile componente ale florilor lor. Acestea sunt cele exogene sau dicotiledonate; pe de altă parte, cele monocotiledonate sau endogene prezintă o predominanță constantă a numerelor 3 și 6 și o absență totală a simetriei formate cu 4 și 5.

Societatea Triadei din China³ laudă marea antichitate; se aseamnă cu francmasoneria în unele puncte: cinci este un număr mistic principal în viziunea ei. Sigiliul ei este pentagular, pe unghiurile căruia se află cinci caractere care îi reprezintă pe TOO sau Saturn, MUH sau Jupiter, ShWUY sau Mercur, KIN sau Venus și HO sau Marte.

În lumile infernale există cinci terori sau chinuri: amărăciunea fatală, urlatul groaznic, întunericul înfricoșător, căldura și setea insuportabile și o duhoare pătrunzătoare, spune John Heydon, citând un părinte medieval al Bisericii. El a fost acceptat ca adept între frații rozacrucieni, dar nu a fost primit niciodată printre magiștri.

³ În *Freemason's Quarterly Review*, 1845, p. 165, se găsește un articol despre aceasta.

Cinci stiluri arhitecturale de coloane sunt descrise: toscan, doric, ionic, corintic și compozit.

Sir Thomas Browne consemnează în anul 1658 o clasificare a plantelor în cinci categorii: Dendron, Arbor, copac; Thamnós, Frutex, arbust; Phruganon, Suffrutex, plantă; Poa, Herba, iarbă; și Askion sau gymnon, fungus, ciuercă și alge.

Remarcăm secțiunea cvintuplă a unui con: cerc, elipsă, parabolă, hiperbolă și triunghi. *Agathe tuche*, adică noroc, este vechea denumire a astrologilor pentru a cincea casă a cerului, după cum se arată într-o figură astrologică și care se referă la progenituri, succes în schemele aleatorii ale fericirii sau plăcerii și bogăției.

Iosua a spânzurat cinci regi de cinci copaci. Aceștia au fost găsiți într-o peșteră și erau regii Ierusalimului, Hebronului, Jarmuthului, Lachishului și Eglonului.

Litera ebraică H, He, 5, era considerată în Kabbala ocultă a avea potență feminină.

Erau cinci părți principale ale Templului lui Solomon.

David Îl binecuvântează pe Domnul de cinci ori în Psalmii CIII, CIV.

Talmudul spune că sunt cinci lucruri mici care îngrozesc cinci lucruri puternice; musca pe leu; fânșarul pe elefant; mangusta pe scorpion; măcăleandru pe vultur și peștele spinos pe leviatan⁴.

Cinci lucruri conțin a șasea parte din alte cinci lucruri: focul este o șesime din iad; mierea e o șesime din mana; Sabatul, o șesime din Sabatul ce va veni; somnul, o șesime din moarte; iar un vis, o șesime din profeție⁵.

⁴ Lewinsohn, *Zoology of the Talmud*.

⁵ Talmud, Berachoth, 57.2.

Chiar și de Sabat pot fi omorâte cinci lucruri: musca în Egipt; viespea în Ninive; scorpionul în Hadabia; șarpele în Israel și câinele turbat oriunde⁶.

În primul Templu al lui Solomon se aflau cinci lucruri care nu au mai existat și în al doilea Templu: Arca cherubică; Shekinah; Duhul Sfânt; Urim; și Thummim⁷.

Turbarea la câine are cinci simptome: gura se cascadează; din ea curge salivă; urechile îi atârnă; își ține coada între picioare; câinele merge pe marginea oricărui drum⁸.

Pentru mamele care alăptează cinci lucruri sunt dăunătoare: usturoiul, castravetele, pepenele, prazul și ceapa, după cum a spus Rashi.

Dacă cineva studiază cinci ani, iar apoi nu are nici un câștig, nu va beneficia niciodată de pe urma studiului⁹.

Cinci este numărul ispășirii păcatelor și al sacrificiului, numărul patimilor și al rănilor lui Hristos. Acestea erau comemorate în vechime prin cinci cruci făcute pe altarul tablelor, iar preotul își făcea cinci cruci în momentul canonului din liturgie¹⁰.

Iisus și-a prezis de cinci ori patimile și a dat cinci semne cu privire la acestea. A suferit cinci răni.

Brahmanii vorbesc despre cinci skandha sau atribute ale omului; acestea sunt: *rupa*, formă; *vidana*, percepție; *sanina*; conștiință; *sanskara*, acțiunea; *vidyana*, cunoaștere.

În China, cinci înseamnă shangti sau thian, Dumnezeu din cer. Chinezii vorbesc despre cinci binecuvântări: longevitate, bogății, sănătate, virtute și moarte naturală.

⁶ Talmud, Sabat, 121.2.

⁷ Talmud, Yoma, 21.2.

⁸ Yoma, 83.2.

⁹ Talmud, Chullin, 24.1.

¹⁰ W.F. Shaw.

Chinezii antici au vorbit despre cinci elemente: pământ, lemn, foc, metal și apă – și despre cinci culori primare: galben, roșu, alb, verde și negru.

Al cincilea element, chintesența alchimistului, era derivabil din al patrulea prin progresie: la început, ens, apoi cele două contrarii, după care cele trei principii, iar în cele din urmă cele patru elemente. Separând ceea ce este pur de ceea ce e impur, ușor și în mod chibzuit, se obține chintesența, Fiul Soarelui. Progresia are loc în mod similar: piatră, plantă, animal, om, Dumnezeu. Vechii autori au adăugat „*Talia si jungere possis, sit tibi scire satis*”, la care autorul lucrării de față adaugă „*sed Quod scis, nescis*”.

Hexada. 6.

Nicomah o numește „forma formei, singurul număr potrivit după suflet, uniunea distinctă a părților universului, făuritorul sufletului și al armoniei”. Este „Venus” însăși.

Mai este și Zygeia și Nuptialia, și Androgynae, despre care Pliniu ne spune că era un trib african care avea „*dextra mamma virilis, laeva muliebris*”. Dintre Moire, este Lachesis. Dintre muze, este Thalia.

Șase este, de asemenea, bunăvoință, pace și sănătate, Acmon, unul dintre ciclopi (*akmon*, nicovală) și adevăr. Pitagoreicii o numeau „perfecțiunea părților”.

În ceea ce privește căsătoria, este un număr egal cu părțile sale, iar căsătoria este o ceremonie care sfințește nașterea progeturilor asemănătoare părinților.

Se formează prin înmulțirea primului (dincolo de unitate) număr impar cu primul număr par. Se aseamănă unirii masculine cu femininul, la fel ca în căsătorie sau în androginitate, sănătate și frumusețe, datorită simetriei ei.

A fost numită „atotsuficientă”, παναρкеια, panarkeia.

Potrivit pitagoreicilor, după o perioadă de 216 ani, număr care este cubul lui 6, toate lucrurile se regenerează, iar ei spuneau că aceasta era vremea periodică a metempsihozei sau renașterea omului după fiecare moarte.

Atunci când este înmulțit cu sine însuși, numărul șase se află întotdeauna pe locul unităților, de exemplu 6, 36, 216, 1296, 7776.

Omul a fost creat în ziua a șasea, potrivit Genezei. Iisus a murit pe cruce în ziua a șasea a săptămânii.

Israelii aveau șase cetăți ca refugiu¹. Iehova ura șase lucruri². Serafimii lui Isaia aveau fiecare șase aripi.

Într-o lojă francmasonică există șase bijuterii, dintre care trei sunt imobile și se află la vedere în lojă pentru ca frații să reflecteze asupra lor, în timp ce celelalte trei bijuterii sunt mobile, trecând de la un frate la altul în momentele schimbărilor periodice de funcții.

În „Cartea creației” a evreilor, „Sepher Yetzirah”, se vorbește despre hexadă: unitățile reprezintă cele patru colțuri ale lumii, nordul, sudul, estul și vestul, precum și înălțimea și adâncimea, iar în mijlocul tuturor se află Templul Sfânt³.

Druzii aveau o misterioasă preferință religioasă pentru numărul 6. Ei își săvârșeau principalele ceremonii în ziua a șasea a lunii și în ziua a șasea a lunii începea anul lor. Mergeau câte șase să adune vâscul sacru, iar în monumentele care mai există încă, găsim frecvent șase preoți de-ai lor grupați laolaltă⁴.

În vechile lucrări despre mistere se face des referire la o perioadă astronomică de 600 de ani, despre care se vorbește ca fiind „Naros”, ciclul soarelui, perioada lunii și a soarelui sau anul sibilin, care este alcătuit din 31 de perioade de câte 19 ani și

¹ Numere, XXXV, V, 6.

² Proverbe, VI, V, 16.

³ Vezi traducerea autorului, cap. I, V. 2. și notele; ediția a 3-a, 1911.

⁴ Vezi Mayo, II. 239.

una de 11 ani. Se pare că era cunoscută de chaldeenii și de hindușii antici. Este o perioadă cu proprietăți specifice. Cassini, un mare astronom, spune despre ea că dintre toate perioadele astronomice atinge perfecțiunea în cel mai înalt grad.

Dacă într-o anumită zi, la prânz, o lună nouă ocupă un loc într-un anumit punct de pe cer, ea va ocupa același loc după 600 de ani în același moment al zilei, planetele având toate poziții similare.

Se presupune că în a patra eglogă a lui Virgiliu se face referire la această perioadă. S-a spus că acest poem conține o aluzie la Mesia, Iisus:

„Perioada cântată de Sibila din Cumae a sosit acum
Și marea serie de epoci (care apărea iar și iar pe parcursul unei
revoluții pământeste) începe din nou. Fecioara Astraea se întoarce,
altă domnie a lui Saturn începe
Și o nouă progenitură coboară din cer”.

Dr. Kenealy a calculat că un Mesia sau un învățător divin a fost trimis în lume la fiecare 600 de ani, astfel:

Adam, primul sol trimis de Dumnezeu neamului omenesc pe pământ.

Enoh, al doilea, cu 600 de ani mai târziu.

Fo-hi, al treilea, trimis Chinei.

Brigu, un profet hindus.

Zarathustra, Zoroastru, al cincilea, trimis Persiei.

Toth, Tautus sau Hermes Trismegistus, trimis egiptenilor.

Amosis sau Moise, legiuitorul evreu, al șaptelea.

Iisus, al nouălea, trimis întâi evreilor, iar apoi păgânilor.

Mohamed, al zecelea. El a apărut cam prin 600 d.Hr.

Gingis Han, al unsprezecelea, 1200 d.Hr., a cucerit Persia.

Autorul nu știe să ne spună cine este solul din 1800.

Tainele lui Naros din Apocalipsă și cele ale sacrificiului solului au fost considerate tainele misteriiilor antice. Era posibil ca circumcizia să fie un semn exterior al inițierii în vechime. În orice caz, Iisus a apărut ca al nouălea Naros și nimeni nu poate nega că un astfel de trimis era așteptat. Este destul de ciudat că Iuvenal menționează în Satira XIII, 5, 28 „Nona aetas igitur” – „acum este a noua epocă” – care a fost, într-adevăr, deși este un mister cum a știut el acest lucru.

Ciclul sothic era de 1461 de ani, cuprinzând 18000 de rotații ale lunii.

Naros nu trebuie confundat cu „Saros”, un ciclu al lunii de 18 ani și 10 zile, care era cunoscut chaldeenilor și grecilor, o perioadă la sfârșitul căreia eclipsele lunii revin în mod similar. Această perioadă este alcătuită din 223 rotații ale lunii.

Circumferința unui glob a fost fixată la 360 de grade, de șase ori șazece. Ora a fost împărțită în 60 de minute, fiecare având 60 de secunde. Tătarii aveau o perioadă de 60 de zile, ca și chinezii. Asiaticii, în general, aveau o perioadă de 60 de ani. Marea perioadă babiloniană era de 3600 de ani, adică Naros înmulțit cu 6.

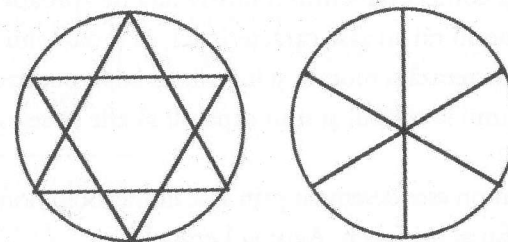
„Crinul” pe care îngerul Gabriel îl oferă Fecioarei în toate picturile ce înfățișează Buna Vestire are șase frunze, iar floarea are șase petale, toate la fel, grupate în jurul unui pistil central cu trei capete, așa cum este corect din punct de vedere botanic. Una dintre cele trei clasificări principale în care sunt grupate plantele de către botaniști este caracterizată de o predominanță a numerelor 3 și 6, în toate părțile florilor - șase frunze formând un periant, șase stamine și un pistil cu trei lobi, având un ovar din trei sau șase celule, reprezintă aranjamentul obișnuit.

Berosus, unul dintre preoții chaldeeni, menționează trei perioade de timp, un *sozzus* de 60 de ani, un *naros* sau *neros* de 600 de ani și *saros*-ul de 3600 de ani.⁵

În *Astronomie Ancienne*, Bailly spune: „Brahmanii foloseau numerele 60 și 3600 pentru a calcula timpul. Caldeenii procedau la fel. Brahmanii aveau și o perioadă antediluviană de 600 de ani. Tartarii și chinezii foloseau și ei o perioadă de 60 de ani în calcularea timpului”.

Vorbind despre numărul 6, nu trebuie să ometem să menționăm simbolul triunghiului dublu, hexapla sau hexalpha, scutul lui David, care este folosit în prezent ca semn al gradului Arcei regale în Anglia. Nu trebuie confundat cu pentalpha, care este adevăratul sigiliu al lui Solomon.

Numărul șase este important printre celelalte numere perfecte mai ales pentru că perfecțiunea lui se întemeiază chiar pe primele trei numere: $6 = 1 + 2 + 3$. Este șase, dar în același timp este $1 \cdot 2 \cdot 3$, și această conexiune multiplicativă face aluzie la figurile înstelate obținute cu ajutorul numărului șase. Ca doi ori

trei, șase se prezintă sub forma a două triunghiuri regulate ce se întrepătrund, iar ca trei ori doi, sub aspectul a trei figuri cu două unghiuri (trei diametre ale cercului).

⁵ Pare să fie o confuzie aici, din cauza *saros*-ului de 18 ani și 10 zile.

Figura din stânga, hexagrama, a fost venerată în cultura ebraică ca stea a lui David. Ea reprezenta de asemenea a șasea sefiră, care purta numele de Tifereth, ceea ce înseamnă „frumusețe” sau „podoabă”. Frumusețea nu există decât dacă exteriorul se află în armonie cu interiorul. Este cazul numărului șase. Căci ce altceva se poate gândi despre un număr care este egal cu suma divizorilor săi? Exteriorul coincide cu interiorul, căci numerele 1, 2 și 3 formează interiorul lui 6.⁶

În bisericile creștine, găsim hexalpha folosit pentru a exprima unirea naturii divine cu cea umană, considerată a exista în Iisus Hristos din Noul Testament. Unirea celor două triumfiuri a fost folosită și pentru a semnifica unirea focului cu apa, căci primul simbol al focului era triumfiul cu vârful în sus, iar cel al apei triumfiul cu vârful în sus⁷.

Șase lucruri sunt importante în cea mai mare măsură în viața de apoi și contează și în această lume: ospitalitatea oferită cum se cuvine; alinarea adusă celor bolnavi; meditația însoțită de rugăciune; educația timpurie făcută copiilor; învățarea legii mozaice și comportamentul milostiv față de aproape⁸.

Demonii răi au șase caracteristici: ca și oamenii, mănâncă și beau, procrează și mor; ca și îngerii, au aripi, pot trece de la un capăt al lumii la celălalt și sunt capabili să afle ce se va întâmpla în viitor.⁹

Solomon este desemnat prin șase nume: Solomon, Jedidiah, Kohelet, fiu al lui Jakeh, Agur și Lemuel¹⁰.

⁶ E. Bindel, *Mistica numerelor*.

⁷ Berachot, 43.2.

⁸ Sabbat, 127.1.

⁹ Talmud.

¹⁰ Rabbi Nathan, *Părinții, Aboth*.

Există trei feluri de foc: focul obișnuit care mănâncă și nu bea; focul care bea și nu mănâncă, ca febra; focul care mănâncă și bea, ca cel al lui Ilie¹¹; focul de pe altar care arde atât ceea ce este umed cât și ce e uscat; focul lui Gabriel care arde alte focuri; și focul esențial al lui Dumnezeu care arde îngerii răi¹².

Despre tablele lui Moise se spune că aveau șase palme lungime, șase palme în lățime și trei în grosime¹³. Hershon calculează că, dacă s-ar tăia aceste table din piatra de pe Sinai, fiecare ar cântări 28 de tone, dar greșește socotind lățimile în palme ca fiind coți, ca 18 inci în loc de 4 inci.

Îngerul morții nu a avut putere asupra a șase oameni sfinți: Avram, Isac, Iacov, Moise, Aron și Miriam¹⁴. Aceștia au murit prin sărutul divin al morții.

Leul are șase nume în Cartea lui Iov: ARI, ShChL, KPIR, LISH, LBIA și ShChTZ.

Șarpele are șase nume: NCHSh, OKShUB, APOH, TZPO-UNI, TNIN și ShRP. Nachash, Șarpele de bronz; Okeshub, o cobră¹⁵; Opoh, o viperă¹⁶; Tzephuni, vasiliscul¹⁷; Tanin, șarpele sau crocodilul; și Seraph, un șarpe de foc¹⁸.

În ajunul Sabatului s-a suflat de șase ori în corn, după care a început Sabatul.

¹¹ Regi I, XVIII, 38.

¹² Yoma, 21.2.

¹³ Talmud; Nedarim, 38.8.

¹⁴ Bathra, 17.1.

¹⁵ Psalm CXXIV, 4.

¹⁶ Isaia, XLI, 24.

¹⁷ Isaia, XIV, 29.

¹⁸ Vezi Rabbi Nathan, cap. XXIX.

W.F. Shaw spune că 6 este numărul ispitei și al păcatului, căci prima ispită a venit în lume în ceasul al șaselea al celei de-a șasea zi. Șase este numărul trudei și al muncii, căci a trebuit ca israeliții să culeagă mana în șase zile; în ceasul al șaselea din ziua a șasea Iisus a fost condamnat la moarte, iar în Apocalipsă al șaselea semn, trâmbița, simboliza nenorocirea. Potopul a venit când Noe avea 600 de ani.

Numărul 666 era un simbol al Celui Rău, rămas totuși neidentificat, deși are legătură cu un prototip, Schechem ben Hamor, al cărui nume este 666 prin Gematria, ShKM BN ChMVR, fiind cel care o corupe pe Dinah¹⁹.

Evreii așteptau ca sfârșitul acestei lumi să sosească după 6000 de ani, iar Sf. Barnaba repetă acest lucru ca pe o credință rațională a vechii Biserici creștine.

Egiptenii antici aveau pentru cel mai înalt preot al lor un cortegiu de șase însoțitori, despre care nicio informație nu a ajuns până la noi. Dar un Aseshra este menționat ca maestru al misterioaselor lumi ale celor șase și s-a descoperit o statuie a unui Ei-meri, al cărei titlu gravat este „cârmuitorul sălașului celor șase”.

¹⁹ Vezi Geneza, XXXIV, 2.

Heptada. 7.

Heptada, spun adepții lui Pitagora, era denumită astfel de la verbul grecesc „sebo”, „a venera” (și de la ebraicul ShBO, „șapte” sau „mulțumit”, „belșug”), fiind septos, adică „sfântă”, „divină”, „fără mamă” și „fecioară”.

De la Nicomah aflăm că era numită „Minerva”, fiind necăsătorită și fecioară, neprocreată nici de o mamă, adică număr par, nici de un tată, adică număr impar, ci purcedea din vârful Tatălui tuturor lucrurilor, Monada, întocmai cum Minerva a ieșit înarmată din fruntea lui Jupiter sau Zeus.

De aceea este și Obrimopatră sau fiica unui tată puternic, și Glaucopis, „cu ochi stăluitori”, și *αμνητωρ* și *αγελεια*, Amentor și Ageleia, cea care câștigă prada de război.

Era numită și „Noroc”, căci hotăra treburile muritorilor. Și „Glas”, pentru că există șapte tonuri în orice voce, umană sau instrumentală, fiind emise de cele șapte planete și alcătuind muzica sferelor. De asemenea, era numită Tritogenia, pentru că există trei părți ale sufletului, cea intelectuală, cea irascibilă și cea pofticioasă, și patru virtuți perfecte sunt produse. Întocmai ca la cele trei intervale, lungime, lățime și adâncime, există patru limite ale existenței corporale: punctul, linia, suprafața și solidul.

Este numită „Agelia” de la Agelai, turme, cum erau numite grupurile de stele de către înțelepții babilonieni, turme peste care erau stăpâni șapte îngeri.

De asemenea, i se spunea Phylakikos, φυλακικος = păstrător, „paznic”, fiindcă cele șapte planete guvernează și îndrumă lumea noastră. Sau Aegis de la Pallas Atena ori Minerva, purtătoarea platoșei sau aegis, precum și Telesphoros, care duce la împlinire, deoarece a șaptea lună este îmbelșugată; și Judecată, pentru că medicii din vechime așteptau să se producă o criză în ziua a șaptea în cazul multor boli.

Pe lângă alte probleme și speculații bizare, filosofi pitagoreici au încercat să demonstreze că progenitura născută la termen, nouă luni, sau la șapte luni putea trăi, mai exact putea fi crescută, dar nu și cea născută la opt luni, fiindcă 8 era alcătuit din două numere impare (numai masculine), 5 și 3. În 9 și 7 însă numărul masculin este unit cu cel feminin, întrucât $5 + 4 = 9$ și $4 + 3 = 7$, în timp ce opt poate fi împărțit numai în două numere impare sau în două numere pare, mai exact numere sexuate similare.

În ceea ce privește viața și clasificările ei, pitagoreicii au observat că vârstele sunt măsurate de numărul 7.

În primii șapte ani de viață, apar dinții. În următorii șapte, se dezvoltă capacitatea de a produce sămânță prin care se procrează. Apoi, în următorii șapte ani, crește barba, după care puterea ajunge la apogeu. Cei șapte ani din categoria a cincea reprezintă perioada căsătoriei. În cei din categoria a șasea, se ajunge la apogeul inteligenței. În cei din categoria a șaptea, se ajunge la maturitatea rațiunii. Categoriei a opta îi e specifică perfecțiunea amândurora, iar categoriei a noua echitatea și blândețea – pasiunile se îmblânzesc. În categoria a zecea se află sfârșitul vieții dezirabile.

Solon, legiuitorul atenian, și Hipocrate, medicul, foloseau și ei această clasificare pe șapte ani a vieții.

Pleiadele, un grup de șapte stele din constelația Taurului, erau considerate a avea putere asupra destinului pământesc; erau și șapte hyade, fiice ale lui Atlas; și cele șapte stele care îndrumau navigatorii. Ursa Mare - în care hindușii plasau Sapta Rishi, cele șapte stadii ale înțelepciunii primitive - este o constelație foarte importantă, iar stelele care o alcătuiesc sunt ușor de recunoscut.

Duncan, în lucrarea sa „Astro-Teologia”, stabilește șapte stadii ale vieții, cărora le sunt asociate planete. Astfel, avem următoarele cupluri: pruncia, Luna; copilăria, Mercur, cunoașterea; tinerețea, Venus, dragostea; bărbăția, Sol; puterea deplină, Marte; maturitatea judecății, Jupiter; bătrânețea, Saturn.

Unii filosofi au spus că sufletele noastre au șapte cămine în corpul material, mai exact cele cinci simțuri, glasul și puterea de procreare.

Corpul are șapte părți evidente: capul, pieptul, abdomenul, două picioare și două brațe.

Există șapte organe interne: stomacul, ficatul, inima, plămânii și cei doi rinichi.

Partea care conduce, capul, are șapte părți pentru a fi folosite în exterior: doi ochi, două urechi, două nări și o gură.

Sunt șapte lucruri văzute: corpul, intervalul, mărimea, culoarea, mișcare și permanența.

Există șapte inflexiuni ale vocii: cea acută, cea gravă, circumflexă, aspră, blândă, sunetele lungi și cele scurte.

Mâna face șapte mișcări: în sus și în jos, la dreapta și la stânga, înainte și înapoi și circular.

Există șapte fluide evacuate: lacrimile din ochi; mucozitatea din nări; saliva; sperma; două excreții și transpirația.

Cunoașterea medicală modernă confirmă ideea veche potrivit căreia progenitura umană poate trăi începând cu a șaptea lună.

Menstruația tinde să apară într-o serie de patru ori șapte zile și este corelată cu luna într-un mod ocult.

Lira are șapte corzi, care corespund planetelor.

Teon din Smirna observă, de asemenea, că o lungime medie a intestinului unui adult este de 28 de picioare, de patru ori șapte, 28 fiind și un număr perfect.

Numărul 7 este, de asemenea, asociat cu vocea și sunetul, cu muza Clio; cu Osiris, zeul egiptean; cu Nemesis, soarta – Adrastea, de care nu se poate scăpa; și cu Marte.

Cu privire la sacralitatea numărului 7, menționăm că la evrei jurămintele erau confirmate de șapte martori; sau de șapte victime oferite ca sacrificiu, după cum vedem la legământul dintre Avram și Abimelech consfințit prin șapte miei¹; cuvântul ebraic „șapte”, Sh B O H, este derivat din Sh B O, „a jura”, sau este similar cu acesta.

Animalele curate au fost primite pe arcă în grupuri de câte șapte, în timp ce animalele necurate numai în perechi.

Goții aveau șapte zei, de la care vin denumirile noastre pentru zilele săptămânii: Sun, Moon, Tuisco, Wotan, Thor, Friga, Seatur, ce corespundeau, bineînțeles, planetelor.

Apollo, zeul Soare, avea un titlu grecesc, Ebdomaioi, împărțit în șapte.

Persanului Mithra, un zeu Soare, îi era închinat numărul 7.

Notăm Scara Kadosh, care avea șapte trepte pentru urcat și șapte trepte pentru coborât – pe de-o parte, Oheb Eloah, iubirea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, Oheb Kerobo, iubirea aproapelui.

¹ Geneza, cap. XXI, 28, 21-28.

În dialogul „Timaios”, Platon spune că din numărul șapte a fost generat Sufletul Lumii, *Anima Mundana* (Adam Kadmon).

Cei șapte înțelepți ai Greciei au fost:

Bias, care a spus: „Cei mai mulți oameni sunt răi” (550 î.Hr.).

Chilo, care a spus: „Să aveți în vedere sfârșitul” (590 î.Hr.).

Cleobulos, care a spus: „Nimic nu este imposibil, dacă ești perseverent” (600 î.Hr.).

Periandros, care a spus: „Nimic nu îi este imposibil celui care perseverează” (600 î.Hr.).

Pittacos, care a spus: „Recunoaște prilejul” (569 î.Hr.).

Solon, care a spus: „Cunoaște-te pe tine însuși” (600 î.Hr.).

Thales: „Siguranța înseamnă ruină” (550 î.Hr.).

Cele șapte minuni ale lumii sunt enumerate astfel:

1. Piramidele din Egipt.

2. Grădinile suspendate ale Semiramidei.

3. Mormântul lui Mausolus de la Halicarnas, ridicat de Artemisia, regina lui.

4. Templul Dianei de la Ephes (552 î. Hr5.). Ctesiphon a fost arhitectul principal.

5. Colosul din Rhodos, o sculptură a zeului soare, Apollo, făurită din bronz (290 î.Hr.).

6. Statuia lui Zeus de la Atena, făcută de Phidias.

7. Farul din Egipt, construit de Ptolemeu Philadelphus din marmură albă (283 î. Hr); sau palatul lui Cyrus, căruia îi este substituit uneori.

Învățătura sanscrită face foarte frecvent referire la acest număr. De exemplu: Sapta Rishi, șapte înțelepți; Sapta Kula, șapte caste; Sapta Loka, șapte lumi; Sapta Para, șapte cetăți; Sapta

Dwipa, șapte insule sfinte; Sapta Arania, șapte deșerturi; Sapta Parna, șapte principii umane; Sapta Samudra; șapte mări sfinte; Sapta Vruksha, șapte pomi sfinți.

Tablele asiriene conțin și ele grupuri de câte șapte: șapte zei ai cerului; șapte zei ai pământului; șapte zei ai sferelor de foc – șapte zei răi; șapte duhuri; spirite ale șapte ceruri; spirite ale șapte pământuri.

Chaldeenii, totuși, par să fi considerat că 7 era un număr sfânt care devenea nefast în anumite condiții. Părțile opuse ale unui zar adunate laolaltă fac întotdeauna șapte în total, 4 opus lui 3, 6 opus lui 1 și așa mai departe.

În cartea sa, John Heydon afirmă că fiecare al șaptelea băiat născut, fără ca între timp să se nască o fată, poate vindeca răul regelui prin cuvânt sau atingere.

După naștere, a șaptea oră hotărăște dacă pruncul va trăi, în șapte zile cordonul ombilical se desprinde, în de două ori șapte zile ochii urmăresc o lumină, în de trei ori șapte zile întoarce capul, la șapte lunii cresc dinții, la de două ori șapte luni stă drept, la de trei ori șapte luni copilul începe să vorbească, iar după de patru ori șapte luni merge singur.

După șapte ani, apare al doilea rând de dinți.

După 14 de ani apare puterea de procreare.

După 21 de ani, părul bărbăției încetează să crească.

După 28 de ani, ne oprim din creștere, la 35 de ani se atinge cea mai mare putere, la 49 de ani cea mai mare discreție, iar 70 de ani este sfârșitul natural al vieții.

Luna trece prin stadii de șapte zile în creștere, plinătate, descreștere și înnoire.

Elisha (un adept) i-a poruncit lui Naaman să ia șapte uleiuri în Iordan, pentru a se vindeca de lepră.

Sfeșnicul de aur cu șapte brațe era un ornament simbolic renumit al tabernacolului lui Moise².

Menționăm și cei șapte ani pentru ispășire, șapte biserici ale Asiei, șapte îngeri cu șapte trâmbițe, șapte sfeșnice ale locurilor sfinte, șapte peceti, șapte trâmbițe, șapte regi, șapte mii uciși. De asemenea, șapte membri alcătuiesc o lojă francmasonică perfectă, chiar dacă cinci pot alcătui și ei o lojă.

În lucrarea sa „Magus”, Francis Barrett cataloghează șapte păsări, pești, animale, metale, pietre și membre ale corpului.

S-a spus că există șapte deschizături ale craniului care corespund planetelor.

Există șapte grade în ordinul oriental al sikha și sat bhai (șapte frați).³

Pornind de la lungimea relativă a parcursurilor lor, anticii au conceput o scară planetară, folosindu-se de vocale ca simboluri, astfel:

Luna Mercur Venus Soare Marte Jupiter Saturn

A e ee i o u oo

Aceste simboluri erau folosite în cunoașterea mistică, după cum arată o inscripție de la templul lui Apollo din Delphi, unde E I înseamnă soarele și planeta cea mai apropiată de el, adică soarele și Mercur; iar Mercur era reprezentat frecvent ca un câine care urmărește un Om Soare.

² Ieșirea, XXV, 31.

³ Personal am îndoieli cu privire la autenticitatea brahmanică a ordinului cu acest nume, care a fost introdus de J.H. Lawrence Archer.

Oracolul din Claros⁴ a spus că ΙΑΩ (zeul gnostic) era soarele și primul și ultimul din grupul planetar, de unde cele șapte sfere concentrice.

Duncan atribuie aceste minerale și animale celor șapte corpuri cerești cunoscute lumii antice.

Luna, taur, argint	Marte, lup, fier
Mercur, șarpe, argint viu	Jupiter, vultur, cositor
Venus, porumbel, cupru	Saturn, măgar, plumb
Soare, leu, aur	

Să nu uităm nici cele șapte țevi ale instrumentului muzical la care cânta vechiul zeu Pan, Marele Întreg, un zeu solar (nu Pan de mai târziu, specific culturii pastorale).

Un simbol antic al universului era o corabie cu șapte cârmaci, având în centrul corabiei un leu, posibil din cauza ideii că soarele răsare întâi în Leu.

Observăm faptul că Berbecul înlocuia Taurul, ca fiind constelația în care soarele răsare la echinocțiul de primăvară. Berbecul era semnul perioadelor fabuloase de început ale pământului – erau plasate greșit în jur de 300 î.Hr. Semnul se schimba la fiecare 2150 de ani prin precesia echinocțiilor: Peștii erau urmași de Berbec, dar despre Soare se spunea în continuare că intră în semnul Berbecului la echinocțiul de primăvară, pe 21 martie.

T. S. Row descrie cele șapte forțe primordiale ale naturii ca șase puteri restrânse în a șaptea. Acestea sunt numite shakti (Mahamaya) și sunt corelate cu kanya, mai exact Fecioara, ca al șaselea semn zodiacal; ele sunt parashakti, forța luminii și a

⁴ Macrobius, *Saturnalia*, I.18.

căldurii; inanashakti, intelectul; itchashakti, cauză a mișcărilor voluntare; kriyashakti, energia voinței; kundalini shakti, forța vieții, manifestată în atracție și respingere, pozitiv și negativ; mantrika shakti, forța sunetelor, vibrației, muzicii, cuvintelor și vorbirii; acestea sunt expuse concis în Daivi prakriti = lumina Logosului.

Simțurile noastre fizice, cunoscute ca fiind cinci, constituie un grup incomplet. De fapt, sunt șapte forme sau moduri de percepție, după cum rezultă din dezvoltările superioare ale „Chabrat zereh aur bokher” și după cum este descris în cea mai veche știință ocultă a Upanișadelor: miros, gust, văz, pipăit, auz și al șaselea, percepția mentală, alături de al șaptelea, înțelegerea spirituală; acestea două din urmă nu au fost micșorate și materializate în organe observabile în acest al cincilea neam de ființe căruia îi aparține omul.⁵

Planul arhaic recunoștea șapte stări ale materiei: omogenă, aeriformă, nebuloasă sau asemenea cheagului, atomică, germinală, dominată de elementul foc, vapoasă și, în cele din urmă, cea care este rece și dependentă de un soare însuflețitor pentru lumină și căldură.

Pământul nostru, simbolizat în Kabbala prin MALKUTH, este al șaptelea dintr-o serie și este pe planul al patrulea; este generat de Iesod, temelia lumii a șasea, iar după purificarea totală se va reuni în al șaptelea neam din al șaptelea ciclu cu Logosul Spiritual și, în final, cu Absolutul. Pământul nostru s-a schimbat deja de trei ori și fiecare ciclu a avut parte de șapte regi (ca Edomul).

⁵ Pentru o explicație mai completă, a se vedea „Doctrina secretă” de H.P. Blavatsky.

Au fost șapte regi ai Edomului⁶. Kabbaliștii îi consideră drept tipuri ale lumilor primordiale care nu au reușit să supraviețuiască creației lor. Șapte este cheia religiei mozaice, ce vizează simbolurile fiecărei religii.

Există șapte planuri ale ființei; cele trei superioare sunt subiective și incognoscibile pentru om, cele patru inferioare sunt obiective și pot fi contemplate de om ca abstracțiuni metafizice. Astfel, sunt șapte principii în om, iar la disoluție triada superioară este despărțită de grupul inferior de patru principii.

Cele șapte principii care alcătuiesc omul sunt numite în mod diferit de buddhismul esoteric, de schema vedantină și de alți filosofi, dar în plan ideatic corespund. Mai întâi, de sus, vine Atma, o rază din Absolut; Buddhi, sufletul spiritual; și Manas, sufletul uman. Acestea formează triada superioară, care se separă în momentul morții de tetrada inferioară a principiilor. Cele patru principii inferioare sunt Kama rupa, pasiunile; Linga Sharira, corpul astral; Prana, esența vieții; și Sthula Sharira, corpul inferior⁷.

Kabbala le împarte pe acestea în patru planuri ale sufletului, care după aceea sunt separate de adepți. Acestea sunt Chiah, Neshamah, Ruach și Nephesh, care corespund lumilor simbolice Aziluth, Briah, Yetzirah și Asiah.

Există o referire ocultă la cele șapte stele din capul Taurului, numite Pleiade, șase prezente și una ascunsă. Despre ele se spune că sunt ficele lui Atlas, care, urmărite de Orion, au fost schimbate de către Zeus, din milă, în guguștiuci (peleia). Cea care lipsește este Merope, care s-a căsătorit cu muritorul Sisif și se ascunde de rușine.

⁶ Geneza, XXXVI, V, 31.

⁷ A se vedea dogmele buddhismului esoteric.

Șapte este numărul rabinilor care au părăsit „Marea Adunare Sfântă”; zece o alcătuiau, trei s-au îndepărtat de „Sod”, SVD, taină⁸.

Athanasius Kircher, iezuitul, afirmă că egiptenii antici asociau numerele cu planetele în felul următor⁹:

Saturn.....	3, 9, 15, 45
Jupiter.....	4, 16, 34, 136
Marte.....	5, 25, 65, 325
Soare.....	6, 36, 111, 666
Venus.....	7, 49, 145, 1225
Mercur.....	8, 64, 260, 2080
Luna.....	9, 81, 369, 3521

Numele în limba coptă ale celor șapte zei, planete și genii ale lumii egiptenilor antici sunt: Saturn, Rephan, zeul timpului; Jupiter, Picheus, zeul vieții; Marte, Moloch, zeul nimicirii; Sol, Phre sau Pire, care înseamnă Domnul Sfânt; Venus, Suroth, zeita iubirii; Mercur, Hermes, Hermanubis, zeul vorbirii; și Luna, Piooh, zeita apelor.

În China, 7 este numărul morții, iar zilele lor de doliu sunt de șapte ori câte șapte. A Șaptea Stea Scândură este numele scândurii care se pune pe fundul sicriului în care se fac șapte găuri.

Hindușii vorbesc despre șapte tatva, principiile abstracte ale existenței, metafizice și fizice, elementele subtile și simțurile omenești corespunzătoare, dintre care sunt dezvoltate doar cinci.

⁸ A se vedea „Marea Adunare sfântă” și „Mica Adunare sfântă” sau Ha Idra Rabba Quadisha și Ha Idra Suta Quadisha.

⁹ Vezi și Franci Barrett, „The Magnus”.

Așadar sunt cinci exoterice: akasa, vayu, tejas, apas și prithvi. Primele două, esoterice, încă necunoscute sunt ani și anupadaka. Primul nume înseamnă Unul, unitatea, atomul și este un nume de brahman; ultimul înseamnă fără părinți, existent de la sine. Primele cinci sunt corelate cu eterul, aerul, focul, apa și pământul, precum și cu auzul, pipăitul, văzul, gustul și mirosul. Trebuie să observăm că aerul nu este în legătură cu auzul¹⁰.

Numele sanscrite ale celor șapte planete folosite în astrologia hindusă sunt: surya pentru Soare, chandra pentru Lună, kuja pentru Marte, budhan pentru Mercur, guru pentru Jupiter, sukra pentru Venus și Shani pentru Saturn. Apoi sunt rahi, Nodul Lunar superior, și ketu pentru cel inferior. Jupiter este numit și Brihaspati.

Cuvântul „Septentriones” se referă la nord și derivă din legătura cu cele șapte stele din Ursa Mare, numite și Plugul, în zodiacul lui Denderah fiind considerate Coapsă.

În Berachot 14.1 se spune că cel care doarme șapte nopți fără să viseze merită să fie numit rău.

Kabbaliștii descriu șapte clase de îngeri: Ishim, Arelim, Chashmalim, Melakim, Auphanim, Seraphim și Kerubim.

Iadului iudaic i s-au dat șapte nume de către kabbaliști: Sheol, Abaddon, Tihahion, Bar Shacheth, Tzelmuth, Shaari Muth și Gehinnom.

Șapte lucruri au fost create înaintea lumii: legea, căința, paradisul, Gheena (adică Gai hinnom), Tronul de Slavă și Mesia. În „Targum Yerushalmi” se spune că acestea au fost create cu 2000 de ani înaintea creației lumii¹¹.

¹⁰ Vezi Rama Prasad, „The Tatvas”.

¹¹ Talmud, Pesachim, 54.1.

Șapte lucruri au fost ascunse de om: ziua morții, vremea învierii, judecata de apoi, părerea seamănului, vremea refacerii evreiești și căderea Persiei (indiferent ce înseamnă aceasta)¹².

Talmudul numește în „Chagijah” șapte ceruri, iar ocultiștii recunosc șapte ceruri planetare: Raquie, Zebul, Makum, Maon, Sagun, Ghereboth și Shamaim.

În Mica, V, 5, citim că șapte păstori vor duce Asiria la pieire. Talmudul spune că aceștia sunt Adam, Iacov și Matusalem, Avram, Iacov, Moise și David¹³.

Dintre profetese, erau citate șapte: Sara, Miriam, Debora, Hanna, Abigail, Hulda și Ester.

În Talmud¹⁴ se spune că evreul are voie să se uite la chipul soției sale timp de șapte zile după căsătorie. După aceea se presupune că este greșit.

În a șaptea zi a lunii Adar, Moise a murit și ploaia de mana a încetat, spune Talmudul, dar această afirmație pare să fie contrazisă de Iosua¹⁵. El s-a născut în aceeași zi a aceleiași luni.

Bava Kama spune că după șapte ani o hienă mascul devine liliac, după alți șapte ani vampir, după încă alți șapte ani un mărăcine și după o perioadă de alți șapte ani se transformă în demon. Dacă un om nu reușește să se roage cu devoțiune timp de șapte ani, coloana lui va deveni șarpe după moarte.

În afară de cei care au profețit pentru Israel, există alți șapte profeți: Beor, Balaam, Iov, Eliphas, Bildad, Zohar și Elihu, fiul lui Barachel.

¹² Pesachim, 54.2.

¹³ Succah, 52.2.

¹⁴ Kethuboth, 17.1.

¹⁵ Iosua, V, 10-12.

Bava Bathra spune că șapte oameni formează o serie neîntreruptă până în ziua de azi. Adam a fost văzut de Matusalem, apoi Shem, Iacov, Amram, Ahijah șilonitul și Ilie, care l-a văzut, iar Ilie trăiește și în ziua de azi.

Nici măcar șapte ani de ciumă nu vor face ca un om să moară înainte să îi fi sosit sorocul. Această maximă din Sanhedrin este o afirmare a predestinării.

Un berbec nu are glas atât timp cât este viu, dar după moarte trupul lui scoate șapte sunete. Coarnele lui se transformă în două trâmbițe, oasele coapselor lui în două fluieri, pielea va acoperi o tobă, intestinele groase vor forma coardele unei lire, iar intestinele subțiri vor alcătui coardele mici pentru harpă.

În Talmud¹⁶ se spune că sufletul unui om veghează asupra trupului timp de șapte zile. Este de comparat cu învățătura teosofică potrivit căreia linga sharira stă pe corp timp de o săptămână după moarte.

Rabbi Nathan spune că șapte calități bune folosesc la Judecată: înțelepciunea, corectitudinea, părerile bune, mila, adevărul, bunăvoința și pacea. Șapte epitețe sunt atribuite pământului în limba ebraică: aretz, adamah, arequa, gia, tzieh, yabeshah, cheled sau thebel. Râul mistic Sambatyon curgea toată săptămâna, dar se potolea în a șaptea zi, spune Rashi¹⁷.

Cele șapte păcate universale fatale sunt: mândria, zgârcenia, pofta trupească, mânia, lăcomia, invidia și lenea.

Cele șapte daruri ale Duhului Sfânt¹⁸ sunt înțelepciunea, înțelegerea, ascultarea, tăria sufletească, cunoașterea, pietatea și frica de Domnul. Aceste daruri sunt cei șapte Sefiroți kabbalistici.

¹⁶ Sabbat, 152.2.

¹⁷ Hershon, Talmudic Miscellany, 154.

¹⁸ Isaia XI, V, 2.

Șapte este semnul uniunii dintre Dumnezeu, care este trinitar, și om, care este ternar¹⁹.

Se spune că Duhul Sfânt împarte un dar alcătuit din șapte părți. Șapte lămpi ard în fața tronului lui Dumnezeu.

Conciliul de la Arles a decretat că șapte episcopi trebuie să ia parte la investirea unui episcop.

Erau șapte ani de probă pentru primirea în ordinul celtic al culzilor. Sunt șapte haine pentru preoțimea creștină, iar episcopii trebuie să poarte alte șapte: sandale, vestă, cămașă, mantie, mănuși, inel și baston.

Cei șapte apărători ai creștinismului au fost: Sf. Gheorghe al Angliei, Sf. Denis al Franței, Sf. Iacob al Spaniei, Sf. Andrei al Scoției, Sf. David al Țării Galilor, Sf. Patrick al Irlandei și Sf. Anton al Italiei.

Cei șapte adormiți din Ephes, potrivit legendei, erau creștini care s-au ascuns într-o peșteră în timpul persecuțiilor lui Decius din secolul al III-lea. Ei au căzut într-o transă și au dormit 200 de ani.

S-au trezit în 447 d.Hr. și, mergând la împăratul Teodosie al II-lea, l-au convins de adevărul vieții de dincolo de mormânt. După ce au făcut aceasta, s-au întors la peșteră să doarmă până la Judecata de Apoi.

Cele șapte dureri ale Fecioarei Maria este numele unei zile romano-catolice de post, ținută vinerea înainte de duminica Floriilor.

Cei șapte învățători înțelepți erau slujbași ai regelui Kuruș, care au spus povești pentru a salva viața fiului regelui. Istorisirile lor se regăsesc în greacă, siriacă, ebraică, persană, iar în engleză sunt adunate în *The Book of Sindibad*, editată de Clouston.

¹⁹ W.F. Shaw.

Gnosticii copti îl reprezentau pe Iehova al evreilor printr-un aranjament ciudat al celor șapte vocale, fără nicio consoană. Astfel, IEHOOUA (H este eta grec, e lung, iar primul O este O grec lung, omega).

În teologia zoroastriană, aflăm despre ființele superioare, cei șapte ameshaspanzi: Ormuzd, sursa vieții; Bahman, regele acestei lumi; Ardibehest, făuritorul focului; Shahrivar, făuritorul metalelor; Spandarmat, regina pământului (Sophia gnosticilor); Khordad, cârmuitorul timpurilor și anotimpurilor și Amerdad, care este stăpân peste lumea vegetală. Sub ei sunt cei 27 de izezi, conduși de Mithra. În opoziție cu aceștia, erau puterile întunericului, cei șapte devi ai arcei și cei 27 de devi sau diavoli, cum îi numim noi.

Cetatea Romei, înainte de a deveni creștină, a fost ridicată pe șapte coline: palatină, coeliană, aventină, viminală, quirinală, esquilină și Capitoliul. Pe vremea romanilor era numită Urbs Septicollis. Unii autori vechi vorbesc despre „Valentia” ca nume secret pentru Roma.

În lucrarea „Bijou Notes and Queries”²⁰ se spune că cele șapte zile ale săptămânii au fost folosite toate ca zile sacre; duminica de către creștini; luna de către greci; marțea de către persani; miercurea de către asirieni; joia de către egipteni; vineria de către turci; și sâmbăta de către evrei.

Numărul 7 este legat în mod bizar de H.P. Blavatsky și Societatea teosofică. Revista „Lucifer” a fost publicată pentru prima dată în 1887, iar 1887 este suma a 17 sute, 17 zeci și 17 unități. H.P.B. a locuit pe 17 Lansdowne Road și 17 Avenue Road; revista „Lucifer” a fost editată pe strada Duke nr. 7; la moartea ei, erau încheiate 7 volume; colonelul Olcott a întâlnit-o

²⁰ Vol. XIV, p. 235.

prima oară pe strada Beckman nr. 7 și, mai târziu, pe Broadway nr. 71, în New York. Anna Kingsford a fost aleasă președinte a lojei T.S. din Londra prima oară pe data de 7 ianuarie 1883; lucrarea „Isis dezvăluită” a fost publicată în 1877, iar al treilea volum al „Doctrinei secrete” a fost publicat în 1897, după moartea ei.

Ogdoada. 8.

Este primul număr cub de energie și e singurul număr par în mod egal din interiorul decadei. Grecii îl considerau un număr atotputernic. Ei aveau un proverb: „toate lucrurile sunt opt”.

Camerarius, editând „Aritmetica” lui Nicomah, îl numește armonie universală, fiindcă proporțiile muzicale se disting prin acest număr.

Proporția dintre 9 și 8 este o octavă și jumătate. Ea formează un ton și este atribuită lunii.

12 în raport cu 9 este sesquitercian	}	Mercur
12 în raport cu 8 este sesquialter		
16 în raport cu 12 este sesquitercian	}	Venus
16 în raport cu 8 este dublu		
18 în raport cu 12 este sesquialter	}	Soare
18 în raport cu 9 este dublu		
21 în raport cu 9 este dublu sesquitercian	}	Marte
24 în raport cu 18 este sesquitercian		
24 în raport cu 12 este dublu	}	Atribuite lui Jupiter
24 în raport cu 8 este triplu		
18 în raport cu 12 este sesquialter	}	Saturn
12 în raport cu 8 este sesquialter		

32 în raport cu 24 este sesquitercian	}	Sunt atribuite celei de-a opta sferă care cuprinde toate celelalte.
32 în raport cu 8 este cvadruplu		
36 în raport cu 24 este sesquialter	}	
36 în raport cu 18 este dublu		
36 în raport cu 8 este cvadruplu		
24 în raport cu 18 este de trei ori și o treime		

De aceea ogdoada a fost denumită și „Cadmeia”, deoarece armonia era considerată a fi soția lui Cadmus; iar Cadmus însemna lumea sublunară, după cum spune Olympiodorus. Opt era numit, de asemenea, Mamă, Reea, Cybela, Dindymena, de la faptul că este primul cub, iar un cub reprezintă pământul.

Cele opt persoane salvate în urma potopului lui Xisuthrus sunt sinonimele multor octave ale zeilor, la fel ca cei 8 cabiri, marii zei din Samotrace¹.

Există opt fericiri ale religiei creștine². Opt este numărul lunilor lui Saturn.

Au existat câteva ordine masonice ce aveau legătură cu această ogdoadă noahită, cum ar fi Masonii prusaci, cavalerii Securii Regale sau ai prințului de Liban, noahității, și cavalerii Arcei Regale, care este un ordin subsidiar al gradului Mark Master.

Macrobius spune că ogdoada era genul dreptății, deoarece este alcătuită din numere pare regulate iar diviziunile ei sunt egale.

John Heydon ne povestește că oamenii condamnați au parte de opt evenimente și că cei binecuvântați se bucură de opt recompense.

Numărul opt era închinat lui Dionysos, care se născuse în luna a opta. Insula Naxos îi era închinată tot lui și femeilor din

¹ Vezi Bryant și Faber.

² Matei, V.

Naxos li se spunea că era hotărât ca pruncii lor născuți în luna a opta să trăiască, în timp ce în mod obișnuit aceștia mor, chiar dacă cei născuți în luna a șaptea sau a noua trăiesc.

Evreii obișnuiau să aplice circumcizia în ziua a opta după nașterea pruncilor.

La Hanukah sau sărbătoarea consacării, evreii aprindeau opt lumânări, iar aceasta ținea opt zile. Aceasta este „sărbătoarea înnoirii templului” din Evanghelia după Ioan, X, 22. Cu privire la invocarea spiritelor la vechii evrei, se spune în Talmud³ că Levi folosea opt cuțite; Samuel în fața regelui Sapor al Persiei a folosit opt cupe, iar Abaji a folosit opt ouă în fața rabinului Rava.

Din Rahab harlotul au descins opt profeți: Neraiah, Seraiah, Maasiah, Jeremia, Hilkiyah, Hannemeel și Shallum. De asemenea, Hula, profetesa, era nepoata lui Rahab.

Ultimele opt versete din Deuteronom, care face parte din Pentateuh, au fost scrise de Iosua⁴.

Rabinul Nathan afirmă că existau opt secte de farisei, dar ambele Talmuduri numesc numai șapte. S-a profețit că harpele la care se va cânta pe pământ înainte de Mesia vor avea opt coarde⁵.

Așa cum șapte a fost numărul creației originare, opt, spune W.F. Shaw, poate fi considerat ca ziua regenerării. Opt suflete au fost salvate pe arca lui Noe, iar Noe era al optulea descendent. Numele lui era NVCh = $8 \times 8 = 64$.

888 este numărul lui Iisus Hristos ca fiind „Cel care este Învierea și Viața”. El este marele adversar al lui 666, numărul Fiarei, numărul unui om.

³ Succah, 53.1.

⁴ Bava Bathra, 14.1.

⁵ Erachin, 13.2.

Scrierile antice chineze fac referire la opt sunete muzicale, Pah-yin⁶.

În unele părți ale Egiptului se venera o cauză primordială, căreia îi erau atribuite nume precum: „Apele de la origini”, „Începutul lucrurilor”, „Părintele părinților”, „Mama mamelor”. Această cauză primă dă naștere unui număr de opt ființe divine, care se separă în tetrade masculine și feminine, tetradetați și tetrademame: patru zei și patru zeițe ies din abisul misterios al neantului creator. Forța creatoare rămâne în planul secund, în timp ce operele emanate de ea, care sunt în același timp entități divine, trec pe primul plan.

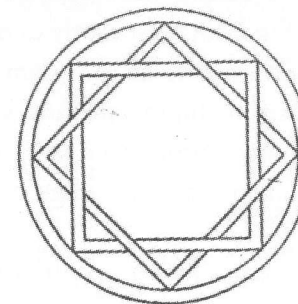

Figura numărului opt sub forma celor două pătrate înlănțuite ar putea deveni expresia adecvată pentru a simboliza creația paternmaternă. Cercul care îl înconjoară face aluzie forța care se ascunde în spate.

⁶ G. Schlegel.

Eneada. 9.

Eneada este primul pătrat al unui număr impar. S-a spus despre ea că este asemenea oceanului, curgând în jurul celorlalte numere din interiorul decadei. Niciun număr elementare nu mai este posibil după ea, fiind din acest motiv ca orizontul, deoarece toate numerele sunt limitate de ea. Aflăm că a fost numită Prometeu și „eliberarea de luptă”, precum și Vulcan, fiindcă urcarea numerelor ajunge numai până la 9, întocmai cum ascensiunea ființelor nimicite de foc ajunge numai până la Foc (vârful aerului).

De asemenea, i s-a spus Junona, pentru că sfera aerului este ordonată potrivit sistemului nonar, precum și „soră și soție a lui Jupiter” de la conjuncția sa cu monada. Și „Telesphoros” sau „Ducerea la sfârșit”, deoarece progenitura umană este purtată nouă luni calendaristice de către mamă. Și *teleios* sau perfectă din același motiv; numită și „perfectă”, deoarece este generată din triadă, care este numită „perfectă”.

Atragem atenția asupra faptului că eneada este un simbol al materiei, care, variind mereu, nu este distrusă niciodată; astfel, numărul 9, atunci când este înmulțit cu orice alt număr, se reproduce întotdeauna pe sine în felul următor: de 9 ori 2 înseamnă 18 și 8 plus 1 înseamnă 9 și așa mai departe ca mai jos:

$9 \times 3=27$	$2 + 7=99$	$9 \times 12=108$	$1 + 8 + 0=9$
$9 \times 4=36$	$3 + 6=9$	$9 \times 13=117$	$7 + 1 + 1=9$
$9 \times 5=45$	$4 + 5=9$	$9 \times 14=126$	$6 + 2 + 1=9$
$9 \times 6=54$	$5 + 4=9$	$9 \times 15=135$	$5 + 3 + 1=9$
$9 \times 7=63$	$6 + 3=9$	$9 \times 16=144$	$4 + 4 + 1=9$
$9 \times 8=72$	$7 + 2=9$	$9 \times 17=153$	$3 + 5 + 1=9$
$9 \times 9=81$	$8 + 1=9$	$9 \times 18=162$	$2 + 6 + 1=9$
$9 \times 10=90$	$9 + 0=9$	$9 \times 19=171$	$1 + 7 + 1=9$
$9 \times 11=99$		$9 \times 20=180$	$8 + 1 + 0=9$

Din cartea lui John Heydon din 1662, „Holy Guide”, aflăm că, în opinia lui, numărul 9 are alte proprietăți ciudate: „Dacă este scris sau gravat pe argint și este purtat de cineva, cel care îl poartă devine invizibil, precum Calderon, cumnatul lui Alexandru, care s-a culcat astfel cu concubinele fratelui său la fel de des ca și acesta. De asemenea, nouă obține dragostea femeilor. În ceasul al nouălea Mântuitorul nostru și-a dat ultima suflare; în ziua a noua, anticii își înmormântau morții; Numa și-a primit legile de la Jupiter după nouă ani; amintim și cei nouă coți lungime ai scheletului patului de fier al gigantului Og, rege al Basanului, care este un tip de diavol; există nouă ordine de diavoli în Sheol (ceea ce noi numim iad). Numărul 9 apără de ciumă și de friguri; face viața lungă și asigură sănătatea și prin el Platon a orânduit lucrurile astfel, încât a murit la vârsta de nouă ori câte nouă”.

Există nouă ordine de îngeri, spune Grigorie în Omilia 34 din anul 381 d.Hr.: serafimi, heruvimi, tronuri, stăpâniri, virtuți, puteri, principate, arhangheli și îngeri.

Din punct de vedere creștin, numerele reprezintă:

1. Unitatea Dumnezeirii.
2. Uniunea ipostatică a lui Hristos.
3. Trinitatea.
4. Evangheliștii.
5. Rănile lui Iisus.
6. Este numărul păcatului.
7. Darurile Duhului¹; Iisus a vorbit de șapte ori pe cruce.
8. Fericirile.
9. Ordinele îngerești.
10. Poruncile.
11. Apostolii în afară de Iuda.
12. Adunarea apostolică originală.
13. Adunarea completată de Sfântul Pavel.

Cele nouă muze ale Greciei antice erau numite ficele lui Zeus și ale Mnemosynei (memorie), fiind acestea: Calliope, muza poeziei; Clio, muza istoriei; Melpomene, muza tragediei; Euterpe, muza muzicii; Erato, muza iubirii, inspirației și pantomimei; Terpsichore, muza dansului; Urania, muza astronomiei; Thalia, muza comediei; și Polymnia, muza elocvenței.

Cei nouă zei sabini sunt: Hercule, Romulus, Esculap, Bacchus, Eneas, Vesta, Santa, Fortuna și Fides. Sabinii s-au amestecat cu romanii prin 266 d.Hr.

¹ Apocalipsa după Ioan, I, 12.

Cei nouă zei ai etruscilor erau Junona, Minerva, Tinia, Vulcan, Marte, Saturn, Hercule, Summanus și Vedio. Și etruscii s-au unit cu romanii.

Cităm din poemul „Horatius” al lui Macaulay: „Lars Porsena din Clusium pe cei nouă zei pe care a jurat”; Lars Porsena a fost conducătorul etruscilor. Pe vremea aceea erau tribul cel mai puternic din regiune; de la etrusci romanii au preluat multe dintre legile, obiceiurile și superstițiile lor.

În cartea „Magus” a lui Barrett sunt consemnate nouă pietre prețioase, nouă ordine de diavoli, nouă coruri de îngeri.

Observăm în legătură cu aceasta nundinalele romanilor, care marcau zilele prin litere în secțiuni de opt zile și în fiecare a noua zi oamenii își lăsau treburile și mergeau în forumurile orașelor; de aici zicala latină „*Tres mulieres Nundinas faciunt*”. Aceste nundinale sunt un tip al literelor noastre duminicale, un set de șapte care marchează cele opt zile. Romanii făceau o ceremonie de purificare a pruncilor de sex masculin în a noua zi de viață. De aceea zeița care guverna acest rit era numită Nundina.

Nones erau unul din seturile de zile care alcătuiau fiecare lună calendaristică. Novennalia era o sărbătoare ținută în amintirea celor morți și se organiza la fiecare al nouălea an. Novendiale era un post romano-catolic, care se ținea când și când, pentru a preveni catastrofele. Din acesta s-a născut sistemul rozacrucian Neuvaines.

Există un ordin masonic al „Celor nouă cavaleri aleși”, în care se folosesc nouă trandafiri, nouă lumini și nouă ciocănituri.

Mahomedanii au 99 de nume ale divinității. Unii evrei susțineau că Dumnezeu a coborât pe pământ de nouă ori: prima oară în Eden, a doua oară la încălcirea limbilor, a treia oară

la nimicirea Sodomei, a patra oară la Horeb pentru Moise, a cincea oară pe muntele Sinai, a șasea oară pentru Balaam, a șaptea oară pentru Elisha, a opta oară în tabernacol și a noua oară în templul din Ierusalim, și că a zecea venire ca Mesia va fi cea din urmă.

Anticilor le era frică de numărul 9 și de multiplii lui, în special de 81; îl considerau de rău augur, deoarece arată schimbare și fragilitate.

În ceasul al nouălea, Iisus Mântuitorul a murit.

Nouă este, de asemenea, „pământul aflat sub înrâuriri rele”.

John Heydon în „Holy Guide” și J.M. Ragon în „Maçonnerie Occulte”² asociază astfel numerele cu planetele.

Soarele – 1 și 4   Venus – 6

Luna – 2 și 7   Saturn – 8

Jupiter – 3   Marte – 9

Mercur – 5

Semnele zodiacale sunt asociate astfel:

1 – Leu	2 – Vărsător	3 – Capricorn	4 – Săgetător
5 – Rac	6 – Taur	7 – Berbec	8 – Balanță
9 – Scorpion	10 – Fecioară	11 – Pești	12 – Gemeni

² Jean-Marie Ragon, *Masonerie ocultă și inițiere hermetică*, trad. rom. de Gabriel Avram, Ed. Herald, București, 2012 – n.t.

Primul și al doilea templu al evreilor au fost distruse în ziua a noua a lunii iudaice Ab. În ziua a noua evreii moderni nu poartă talith-ul și filacteriile până seara. Ziua trebuie petrecută în lacrimi și nimic bun nu se poate realiza prin muncă în ziua aceea.

Talmudul³ spune că o femeie preferă o porție de distracție în locul a nouă bunuri fariseice.

Nouă oameni au intrat *vii* în paradisul evreilor: Enoh, Ilie, Mesia, Eliazar, slujitorul lui Avram, Hiram, regele Tirului, Ebed Melek, etiopianul, Iabez, fiul lui Iehuda Prințul, Bathia, fiica faraonului, și Sara, fiica lui Asher. Unii rabini îl adaugă pe rabbi Iosua, fiul lui Levi, dar el nu a intrat pe poartă, ci s-a cățărât pe zid⁴.

În Psalmul 145, găsim nouă motive pentru a-L lăuda pe Dumnezeu.

Marile misterele eleusine se trag din misteriile egiptene ale lui Isis și Osiris și se țineau la Eleusis, posibil și la Atena, în cinstea Demetrei (sau Ceres). Țineau nouă zile și începeau în a cincisprezecea zi a celei de-a treia luni atice, Boedromion, septembrie. Se desfășurau o dată la fiecare cinci ani.

Misteriile mici se realizau în luna Elaphebolion, martie, la Agrae, pe râul Ilyssus, în cinstea Persephonei (sau Proserpinei), fiica zeiței Ceres.

După primire, candidații deveneau *mysti*; în misteriile mari deveneau *epopti*. Ceremoniile erau numite Teletai, perfecționări. Ele au durat timp de 1800 de ani, încetând pe vremea împăratului Teodosie (395 d.Hr.).

În literatură se găsesc referiri la nouă Bărbați Demni. Aceștia sunt trei păgâni – Hector, fiul lui Priam; Alexandru cel

³ Soteh, 20.1.

⁴ Vezi Kethuboth, 7.2.

Mare și Iulius Cezar; trei evrei – Iosua, David și Iuda Macabeul; trei creștini – regele Arthur al Britaniei, Carol cel Mare și Godfroy de Bouillon.

Decada. 10.

Decada, numărul zece, sau PANTELEIA, care înseamnă „Atotdesăvârșit” sau „săvârșit pe deplin”, este marele vârf al numerelor care, odată atins, nu poate fi trecut; pentru a crește suma, trebuie să ne întoarcem la monadă.

Pitagoreicii erau fermecați de virtuțile ei și o numeau Divinitate, Rai, Veșnicie și Soare.¹

¹ Pitagoricienii închid într-o întindere limitată întregul lor sistem numeric, iar această întindere este din cele mai restrictive, întrucât se oprește la numărul 10. Acest număr este perfect și suficient, întrucât închide în sine natura și puterea activă a tuturor celorlalte numere. Este principiul existenței oricărei ființe, oricărei vieți și inteligențe. Reprezintă forța interioară și necreată care produce permanența veșnică a lucrurilor în această lume. Este adevărat că, pentru a dovedi acest lucru, ei au recurs la un fapt ce aparține aritmeticii pure, după cum vom vedea ceva mai încolo. Dar ceea ce este remarcabil e faptul că orice ființă, prin simplul fapt al existenței ei, este decadică și nu tetradică și, mai mult încă, orice număr decadic și tetradic constituie în același timp o unitate.

Astfel, în concepția lor, orice număr este deopotrivă 1, 4 și 10. Bineînțeles că nu avem aici de a face cu numerele aritmetice care se bucură de această proprietate, poate în afara ultimului, căci este cât se poate de sigur faptul că și numărul 9 corespunde unei unități perfecte, cât se poate de distincte de cea a numerelor din care este alcătuit. În orice caz, pitagoricienii ar fi fost obligați să admită acest lucru, căci dacă fiecare ființă este un număr, acest număr al ființei nu avea cum să nu fie o unitate. Lucrul acesta vrea să însemne că unitatea reală și concretă trebuie să înglobeze în sine diverse determinări, chiar calități opuse, și cum aceste calități sunt numere, unitatea rămânând una și aceeași, atunci ea poate conține și alte numere, adică multiplul determinărilor și proprietăților sale.

Zece fiind recipientul sau receptacolul tuturor numerelor, era numit decadă, de la *dechomai* („a primi”), și, de aici, Raiul, care era orânduit să primească toți oamenii.

Asemenea divinității, este un cerc, cu centru vizibil, dar circumferința este prea mare pentru a fi cuprinsă cu vederea.

Este suma unităților numărului patru, după cum am menționat înainte, un număr sfânt și divin. Astfel, $4+3+2+1 = 10$ și în acest fel zece câștigă splendoare pentru că este părinte.

S-a spus despre decadă că este și veșnicie, care înseamnă viață nesfârșită, deoarece conține fiecare număr în sine, iar numărul este infinit.

Este denumită, de asemenea, kosmos, adică univers. Proclus spune: decada este și lumească, este lumea care primește imaginile tuturor numerelor divine, care sunt împărțite cu ea în chip supranatural.

Este numită „izvorul” naturii veșnice, fiindcă, dacă luăm jumătate, cinci fiind numărul din mijloc, și adăugăm următorul de sus și următorul de jos, adică 6 și 4, facem 10, iar următoarele două, 7 și 3, în mod similar sunt 10; și tot așa 8 și 2 și 9 și 1 dau același rezultat.²

Primele zece numere, a căror limită este decada, sunt suficiente, după cum spun pitagorienii, pentru a explica infinita varietate a lucrurilor, de la firul de iarbă până la soare, de la realitatea pur materială, până la atributele și proprietățile ființelor divine. (A. Chaignet, *Filosofia lui Pitagora*).

² Philolaos ne spune că, dacă dorim să înțelegem natura și puterea numărului, atunci trebuie să cercetăm decada, căci acolo se întrevide puterea lui superioară și esența divină. Altfel spus, eu îmi reprezint cele 10 numere ca fiind cele 10 trepte evolutive ale ființei, dispuse pe o scară crescătoare, de la unul la altul. Ar exista deci trepte (sau grade) inferioare și trepte superioare de perfecțiune și frumusețe. Dar, fiindcă unitatea acestor zece trepte, decada, constituie lumea, și fiindcă lumea este eternă, și această ordonare și simetrie este eternă.

Toate popoarele socotesc cu ajutorul scării decimale de numerotare, la care au ajuns, fără îndoială, pornind de la numărarea degetelor.

I s-a spus și *Kleidoukos*, adică „cea care îi are pe alții în grijă”, recipientul tuturor celorlalte numere, pentru că alte numere sunt ramuri ce pornesc din ea. Sau Soartă, care cuprinde toate felurile de evenimente: vârstă, putere etc.. Și Atlas, pentru că susține cele zece sfere ale cerului. Ori Phanes, Memorie, Urania și „primul pătrat, deoarece este alcătuită din primele patru numere”.

În vechea concepție, al zecelea val al mării este întotdeauna mai mare decât altele; iar al zecelea ou depus de păsări era mai mare decât celelalte.

Cuvântul „zece” era folosit de evrei în loc de „un număr mare”, astfel încât trebuie tradus cu atenție; astfel, Neemia interpretează „zece generații” din Deuteronom XXIII, V, 3 ca „pentru totdeauna”³.

Kabbaliștii numeau numerele 5, 6 și 10 numere circulare, fiindcă atunci când erau puse la pătrat, rezultatul prezintă același număr în figură, astfel:

de 5 ori 5 înseamnă 25   și   de 5 ori 25 înseamnă 125

de 6 ori 6 înseamnă 36   și   de 6 ori 36 înseamnă 216

de 10 ori 10 înseamnă 100   și   de 10 ori 100 înseamnă 1000

O veche perifrază menționată de Shakespeare este „Mi-am pus cele zece porunci în fața ta”, care înseamnă unghiile pentru zgâriat⁴.

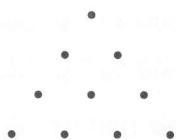
³ Nehemiah, XIII, 1.

⁴ Vezi Henric al VI-lea, I.3.

Mahomedanii spun că zece animale au fost primite în paradis:

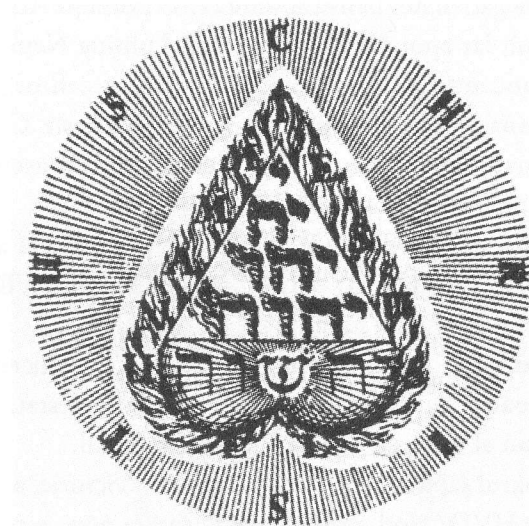
1. Kratim, câinele celor Șapte Adormiți.
2. Măgarul lui Balaam.
3. Furnica lui Solomon.
4. Balena lui Iona.
5. Vițelul (nu berbecul) oferit lui Iehova de Avraam în locul lui Isac, fiul său.
6. Boul lui Moise.
7. Cămila profetului Salech.
8. Cucul lui Belkis.
9. Berbecul lui Ismael.
10. Al Burak, animalul care l-a dus pe Mahomed în rai.

„Găsim 10 generații de la Adam la Noe, 10 de la Shem la Avram. Cele 10 binecuvântări ale creștinismului sunt iubirea, bucuria, pacea, răbdarea îndelungă, blândețea, bunătatea, credința, prudența, umilința și cumpătarea”, spune dr. G. Oliver, deși nu știu unde a găsit zece generații de la Adam la Noe.

Tot la 10 se încadrează menționarea triunghiului pitagoreic, tetractysul, care este alcătuit dintr-un triunghi echilateral ce închide înăuntrul lui zece litere IOD: astfel, linia de sus este monada, a doua linie e diada, a treia linie este triada, iar a patra tetrada, care reprezintă cele patru forme ale punctului, liniei, suprafeței și solidului.

O formă similară este prezentată de kabbaliștii evrei pentru a alcătui 72, numărul divinității, punând într-un triunghi patru Iod, trei He, doi Vau și un He final, acestea fiind literele IHVH ale Tetragrammaton-ului. Ele pot fi puse și invers (vezi mai jos simbolul lui Jakob Boehme).

Zece este folosit ca semn al camaraderiei, iubirii, păcii și uniunii în al treilea simbol masonic, uniunea a două puncte cu cinci ale stadiului de frate.

În Biblie sunt 10 porunci, 10 instrumente la care erau cântați psalmii iudaici, 10 corzi în psaltire și tot de acolo aflăm că Duhul Sfânt a coborât la zece zile după Înălțare.

Tucer, Rabanus și Raymond Lully asociază numărul 8 aerului, pe 5 focului, pe 6 pământului și pe 12 apei.

Apuleius afirmă că la egipteni exista obiceiul să se postească 10 zile înainte de sacrificare, iar Wallis Budge spune că ei aveau o săptămână alcătuită din 10 zile.

Cei zece Sefiroți formează esența Kabbalei dogmatice ebraice, o temă prea amplă și complexă pentru a fi abordată în această carte despre numere. O simplă evaluare a emanațiilor sephirotice ale Divinității Absolute din punct de vedere matematic este tot ce putem încerca.⁵

Din negativitatea pasivă absolută AIN pornește AIN SUPH Nelimitatul, iar apoi AIN SUPH AUR Lumina Nemărginită, care se concentrează în prima manifestarea sefirotică, care este Coroana, KTR, Kether. Din Kether pornește ChKMH, Chomchmah, Înțelepciunea, o potență activă masculină, și BINH, Binah, Înțelegerea, o putere feminină pasivă.

Acestea trei formează Triada Celestă. A patra și a cincea sunt ChSD, Chesed, milă, activă și masculină, și GBVRH, Geburah, putere, pasivă și feminină.

A șasea Sefhira este binecunoscuta TPART, Tiphereth, Frumusețea, soarele central, Logos-ul, Soarele manifestat. Aceasta formează un al doilea triunghi, reflexia primului.

Numărul șapte este NTZCh, Netzach, victorie, activă, iar a opta este HVD, Hod, splendoare, pasivă; a noua este YSVD, Yesod, temelia, care completează trinitatea, sau triunghiul.

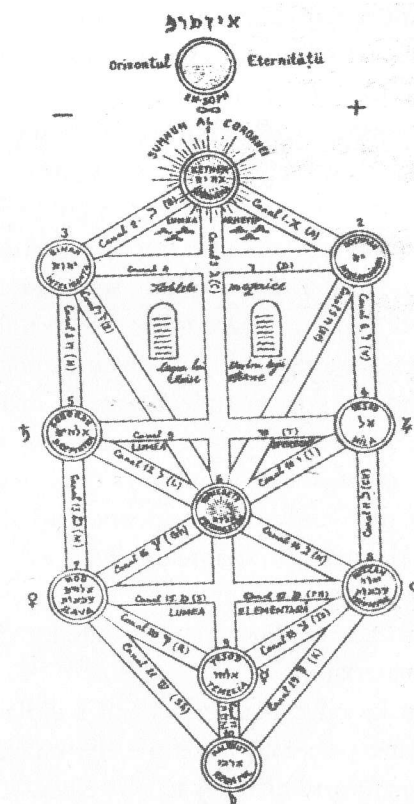
MLKT, Malkuth, a zecea Sefhira, desăvârșește emanațiile. Ea este Mireasa lui Microprosopos (Fața Mică) Fiul, Soarele, Logos-ul; este mama inferioară, regina și universul manifestat.

Zece ca întreg este conceput ca domnind peste patru lumi sau planuri ale existenței. Acestea sunt lumile Aziluth, Briah, Yetzirah și Asiah. Malkuth pe planul lui Asiah este universul tangibil și vizibil.

Acești zece Sefiroți constituie prototipurile a tot ce este spiritual, precum și ale fiecărei părți din creație. Ei pot fi regă-

⁵ A se vedea W.W. Westcott, „Introduction to Kabbalah”.

șiți atât în lumea îngerească cât și în universul nostru. Trei sunt superiori și următorii șapte există în toate lucrurile. Cei șapte sunt evidenți celor neinițiați, dar în aceste manifestări triada celestă este ascunsă profanului.

Unii autori exprimă aceasta în felul următor: trei sunt subiectivi și incompreensibili pentru om; șapte sunt obiectivi și comprehensibili. Astfel, în mod obișnuit, numim șapte arhangheli și cunoaștem doar șapte mari planete din sistemul nostru.

Dar în unele cazuri nici măcar cei șapte nu sunt cunoscuți în întregime. Recunoaștem doar cinci simțuri la om, dar mai sunt două care așteaptă dezvoltarea percepției în urma evoluției.

Acești zece Sefiroți nu sunt concepuți numai ca triade de sus în jos, ci sunt transpuși imagistic în trei coloane denumite stâlpii austerității și milei, având mediana bunăvoinței sau blândeții. Această schemă nu este potrivită pentru acest tratat și nici nu pot fi descrise aici înrudirea dintre Sefiroți și simbolurile planetare, oștire angelică, numele divine și Cartea lui Toth sau Tarot-ul. Aceste subiecte reprezintă o mină de înțelepciune ascunsă în ritualurile „Chabrath zereh aur bokher”, din a căror rădăcină este posibil să fi apărut și frățiile rozacruciene. Aceste ritualuri conțin o schemă mai completă a simbolismului medieval ocult decât există în orice altă formă pe care o cunosc și cred că nu ar fi posibil pentru nimeni să reconstituie atât de complet un sistem bazându-se doar pe scrierile care au mai rămas.

Există zece grade în societatea rozacruciană: zelator, theoretic, practicus, philosophus; adept minor, major și privilegiat; maestru, mag și rege. Unii magi sunt cunoscuți, dar numai un număr restrâns de magi știu despre un rege.

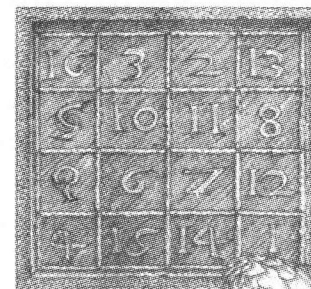
Ritualurile rozacruciene private oferă rostirea și numele kabbalistice corecte ale celor zece ceruri ale lumii Asiah, care este universul material.

H.P. Blavatsky a declarat că o schemă a zodiacului cu zece semne a precedat-o pe cea cu 12 semne, dar nu am putut verifica afirmația cu ajutorul niciunei scrieri vechi.

Referirile ebraice și talmudice la decadă sunt următoarele:

Este nevoie de zece oameni pentru a alcătui o adunare cu putere legitimă la sinagogă.⁶

⁶ În Londra, s-au cheltuit 1000 de lire pe an pentru a elibera oameni care să îndeplinească această sarcină.

Albrecht Dürer, *Melancholia*, 1514

Zece blesteme au fost rostite împotriva Evei⁷.

Zece lucruri au fost create în zorii primului Sabat⁸.

Zece fapte au dovedit prezența unei puteri supranaturale în Templu⁹.

Rabinii spuneau că un bărbat trebuie să divorțeze de soția lui, dacă timp de zece ani nu a făcut un copil.

La înmormântări, condoleanțele erau rostite de zece oameni, iar la nunți urările se făceau de zece bărbați, inclusiv mirele. Se beau zece cupe la petrecerea prilejuită de funeralii: trei înainte de cină, trei la cină și patru după masă, la recitarea celor patru binecuvântări.

Avram a fost pus la încercare de zece ori. În Egipt, s-au făcut zece miracole pentru a-i ajuta pe copiii lui Israel și zece la Marea Roșie. Zece molime au fost provocate pentru a produce suferință egiptenilor. În pustiu, de zece ori au păcătuit evreii în fața lui Dumnezeu.

De zece ori a coborât Shekina în lume: în grădina Edenului; la turnul din Babel; la Sodoma; pe muntele Sinai; la Templu; în Stâlpu de nor; pe Muntele Măslinilor¹⁰ (în lucrarea originară nu se menționează care este a zecea oară¹¹).

Există zece cuvinte ebraice pentru a desemna idolii și zece pentru bucurie. Sodoma a trebuit cruțat pentru zece oameni dreți; Ghideon a luat zece slujitori, pentru a nimici altarul lui Baal; Boaz a ales zece martori pentru căsătoria lui cu Ruth; armura lui Ioab a fost purtată de zece tineri. Iisus vorbește despre

⁷ Vezi Talmud, Eiruvim, 100.2.

⁸ Pesachim, 54.1.

⁹ Yoma, 21.1.

¹⁰ Vezi Zaharia, XIV.4.

¹¹ Avoth d'Rabbi Nathan, cap. 34.

zece daruri, zece cetăți, zece bucăți de argint și a spus parabola celor zece fecioare. Tabernacolul are zece dimensiuni. Există zece nume ale lui Dumnezeu în Biblie, zece ode și zece lucruri necesare pentru viața omului¹².

Existau zece virtuți pitagoreice ale inițierii, iar buddhiștii vorbesc despre zece perfecțiuni (*paramita*).

În tratatul alchimico-kabbalistic intitulat „Aesch Metzareph”, la care face referire Eliphas Lévi, cules din Zoharul lui Knorr von Rosenroth, tradus în engleză și alcătuit volumul al VI-lea din „Collectanea Hermetica”, se găsesc zece nume pentru Dumnezeu, toate extrase din Vechiul Testament; acolo sunt corelate cu Sefira Geburah.

Puranele hinduse ne spun despre zece avataruri ale zeului Vișnu din religia brahmană; acestea sunt încarnări periodice ale zeului: întâi, ca pește; apoi, ca broască țestoasă; varaha, urs; narasingha, omul-leu; vamaana, piticul; Parasu-Rama; Rama Chandra; Krișna; Buddha; și a zecea, Kalki, calul, urmează să apară. Aceste avataruri pot constitui o explicație mistică în planul cosmogoniei.

În „Yoga Vasishtha Maha Ramayana” a lui Valmiki, editată de Vihari Lala Mitra, poate fi găsit un eseu despre Om-Tat-Sat, on-id-est, care cuprinde unele informații bizare despre cele zece numere, fiind prezentate în corelație cu silaba mistică Om sau AUM. „Aum mani padme hum” înseamnă literal „Oh, nestemata din lotus”, dar abordată mistic înseamnă „scânteia divinului dinăuntrul meu”.

¹² Ecclus. 39.26.

Unsprezece. II.

Acesta pare să fie tipul unui număr cu o reputație proastă la toate popoarele. Kabbaliștii îl opuneau perfecțiunii decadei și, exact cum numărul sefirotic este forma tuturor lucrurilor bune, unsprezece este esența a tot ce este păcătos, dăunător și imperfect.¹ Pe cei zece Sefiroți îi puneau în opoziție cu cei unsprezece Sefiroți adverși, simboluri ale nimicirii, violenței, înfrângerii și morții.

Pe cele mai vechi cărți de tarot, atuul numit „turn lovit de fulger”, numărul XVI, prezintă pe o parte cei zece Sefiroți divini iar pe cealaltă parte cei unsprezece Sefiroți adverși; desenele moderne ale cărților de tarot sunt foarte pervertite.

John Heydon spune că prin numărul 11 cunoaștem corpurile diavolilor și natura lor. Evreii înțeleg prin el pe Lilith, prima soție a lui Adam, un diavol de gen feminin, periculoasă pentru femeile lehuze; de aceea scriau pe ziduri: ADM ChVH ChVO LILIT, adică „Adam, Eva, afară Lilith”.

¹ Întreaga noastră natură umană se regăsește în primele zece numere. În felul acesta gândeau înțelepții din trecut atunci când contemplau numerele. Omul nu ar trebui să aspire să depășească cele zece principii originare corespunzătoare primelor zece numere, căci ar putea să treacă dincolo de sfera ce îi este destinată în lumea spirituală, ajungând astfel în lumea terifiantă a forțelor magiei negre (E. Bindel, *Mistica numerelor*).

Iisus, în evanghelia după Matei,² legitimează doctrina potrivit căreia spiritele pot bântui câmpurile, spirite în care, spune Grotius, evreii credeau. Iar cuvintele lor pentru „demon” și „câmp” sunt similare, fiind ShDIM (câmpuri) și ShDIM (divinități rele); Siddimii sunt menționați în Psalmul CVI, 37.

Unsprezece este numit „numărul păcatelor” și „penitentul”, fiindcă întrece numărul poruncilor și este mai mic decât doisprezece, care este numărul grației și perfecțiunii. Dar uneori unsprezece primește o favoare de la Dumnezeu, ca în cazul omului care a fost chemat în ceasul al unsprezecelea la vie și a primit totuși aceeași plată ca și ceilalți.

Rabbi Iochanan spune că unsprezece feluri de miresme i-au fost amintite lui Moise de către Dumnezeu ca potrivite pentru parfumarea sfântă.

Unsprezece a fost numărul discipolilor lui Iisus, după căderea lui Iuda Iscarioteanul.

În limba ebraică, termenul „unsprezece” era exprimat prin Achad Osher, Al sau unu și zece.

² XII, 43 : „Și când duhul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și nu găsește”.

Doisprezece. 12.

Acest număr are un caracter perfect și remarcabil, fiind extrem de prețuit de cele mai multe popoare ale antichității. Aproape toate numerele 12 sunt înrudite, fie în mod evident, fie în chip ascuns, cu semnele zodiacului, douăsprezece semne sau împărțiri ale marelui cerc al cerului – de douăsprezece ori treizeci de grade formează ciclul perfect de 360 de grade aritmetice ale cerului: fiecare semn era apoi divizat în trei decane.

Există mulți cărturari care cred că cei doisprezece fii ai lui Iacov și cei doisprezece întemeietori ai semințiilor reprezintă doar o alegorie. Putem menționa cele „Douăsprezece puncte mari ale masoneriei”, care formau o parte a lecțiilor în gradele meșteșugarilor. Mackey prezintă douăsprezece evenimente ale ceremoniei de inițiere, corelate cu fiii lui Iacov:

1. De Reuben era legată deschiderea lojei – el era primul născut.

2. De Simeon, pregătirea pământului – el a pregătit nimicirea sichiștilor.

3. De Levi, raportul sau semnalul – el a dat semnalul atacului asupra oamenilor din Sichem.

5. De Zebulum, rugăciunea – rugăciunea și binecuvântarea tatălui său i-a revenit lui, fiind preferat lui Isachar.

6. De Isachar, circumambulațiunea – un neam indolent, care avea nevoie de un conducător.

7. De Dan, înaintarea spre altar – în contrast cu avansul lor rapid către idolatrie.

8. De Gad, obligația – din cauza jurământului lui Iephta.

9. De Asher, încredințarea cu bogatele binecuvântări masonice – se aseamănă părinților pământului lor.

10. De Naphtali, investirea și libertatea declarată – seminția lui Naphtali avea o anume libertate oferită de Moise.

11. De Iosif, colțul de nord-est – deoarece Efraim și Manase (nepoți) îl reprezentau, noii veniți.

12. Lui Beniamin, închiderea lojei – fiind ultimul fiu al Patriarhului.

Următoarele asocieri de păsări, animale și flori cu corpurile cerești are autoritatea mitologiei greco-romane:

Greacă	Latină	Pasăre	Animal	Plantă
Pallas	Minerva	Bufniță	Capră	Măslin
Afrodita	Venus	Porumbel	Țap	Mirt
Helios	Soare	Cocoș	Taur	Dafin
Hermes	Mercur	Ibis	Câine	Alun
Zeus	Jupiter	Vultur	Cerb	Castan
Demetra	Ceres	Vrabie	Scroafă	Măr
Hephaistos	Vulcan	Gâscă	Măgar	Merișor
Ares	Marte	Gaiță	Lup	Lemnul câinelui
Artemis	Diana	Stâncuță	Căprioară	Palmier
Hestia	Vesta	Bâtlan	Leu	Pin
Hera	Junona	Păun	Oaie	Mărăcine
Poseidon	Neptun	Lebădă	Cal	Ulm

Astrologii asociau culorile cu cele douăsprezece semne ale zodiacului, astfel:

Cu Peștii, albul.	Cu Fecioara, negrul și albastrul
Cu Vărsătorul, albastrul	Cu Leul, roșul și verdele.
Cu Capricornul, negrul sau maroul.	Cu Racul, verdele și maroul.
Cu Săgetătorul, galbenul sau verdele.	Cu Gemenii, roșul.
Cu Scorpionul, maroul.	Cu Berbecul, albul.
Cu Balanța, negrul sau stacojiul.	Cu Taureau, albul și galbenul

Semnele zodiacale sunt asociate și cu sexul și cu contrastul dintre noapte și zi.

Pești	Feminin	Nocturn
Vărsător	Masculin	Diurn
Capricorn	Feminin	Nocturn
Săgetător	Masculin	Diurn
Scorpion	Feminin	Nocturn
Balanță	Masculin	Diurn
Fecioară	Feminin	Nocturn
Leu	Masculin	Diurn
Rac	Feminin	Nocturn
Gemeni	Masculin	Diurn
Taur	Feminin	Nocturn
Berbec	Masculin	Diurn

Există și alte caracteristici pe care astrologii le consideră importante, astfel:

Pești	Apă	Nord	Obișnuit	Rodnic
Vărsător	Aer	Vestic	Fix	
Capricorn	Pământ	Sudic	Cardinal	
Săgetător	Foc	Estic	Obișnuit	
Scorpion	Apă	Nordic	Fix	Rodnic
Balanță	Aer	Vestic	Cardinal	
Fecioară	Pământ	Sudic	Obișnuit	Sterp
Leu	Foc	Estic	Fix	Sterp
Rac	Apă	Nordic	Cardinal	Rodnic
Gemeni	Aer	Vestic	Obișnuit	Sterp
Taur	Pământ	Sudic	Fix	
Berbec	Foc	Estic	Cardinal	

În cele din urmă, cele douăsprezece semne sunt atribuite planetelor în calitate de case ale lor:

Pești – casa de noapte a lui Jupiter.
 Vărsător – casa de zi a lui Saturn (Uranus).
 Capricorn – casa de noapte a lui Saturn.
 Săgetător – casa de noapte a lui Marte.
 Balanță – casa de zi a lui Venus.
 Fecioară – casa de noapte a lui Mercur.
 Leu – casa unică a lui Sol.
 Rac – casa unică a Lunii.
 Gemeni – casa de zi a lui Mercur.

Taur – casa de noapte a lui Venus.

Berbec – casa de zi a lui Marte.¹

Herodot ne spune că egiptenii au pus bazele sistemului unei teologii cu doisprezece zei². În mod cert, evreii venerau câteodată Soarele, Luna, cele șapte planete și conducătorii stelelor celor douăsprezece semne zodiacale³. Dunlop, în lucrarea sa „Vestiges”, observă că dintre numele celor douăsprezece luni folosite de evrei, câteva sunt identice cu numele divinităților, ca Tammuz, Ab, Elul, Bul. Grupuri de câte doisprezece zei pot fi găsite în religiile multor popoare antice, precum chaldeenii, etruscii, mamertinii, romanii etc.

În Scandinavia, marele Odin are douăsprezece nume, care nu sunt altceva decât atribute personificate.

Kabbaliștii prețuiesc cele 12 permutări ale Tetragrammaton-ului:

IHVH, VHIH, HIIHV, HVHI, IHHV, IVHH,
HVIH, VIHH, HhVI, HhIV, HVh, VHhI.

Talmudul spune: Niciun om mort nu pierde legăturile de suflet cu rudele lui până nu trec douăsprezece luni⁴.

Cum a putut vrăjitoarea din Endor să îl aducă pe Samuel la necromanție? La această întrebare, rabbi Abhu a răspuns afirmând că s-a întâmplat deoarece el nu a fost mort timp de 12

¹ Toate acestea sunt explicate complet de Coley în „Astrologia” și de John Middleton în „Astrologia”, carte scrisă de el în 1679.

² Euterpe IV.

³ Vezi 2 Regi XXIII, 5 și Cartea lui Iov, XXXVIII.32.

⁴ Vezi Berachoth.

luni. După această perioadă nu ar mai fi fost posibil, căci atunci corpul este nimicit și sufletul pleacă în cealaltă lume.

Rabinii au spus că la prima revelare adevăratul nume al lui Dumnezeu era un cuvânt format din douăsprezece litere⁵.

Mișna relatează evenimentele din primele douăsprezece ore. Adam a căzut în păcat în al zecelea ceas, a fost judecat în al unsprezecelea și a fost alungat din grădină în al douăsprezecelea; așa că nu s-a aflat nici măcar o zi în demnitatea lui⁶.

Cele douăsprezece pietre ale Înălților Preoți se numeau: sardiu, topaz, cărbune, smarald, safir, diamant, iacint, agată, ametist, beril, onix și jasp⁷.

Cele douăsprezece temelii ale Cetății Cerești, redată în Apocalipsă, sunt: jasp, safir, calcedoniu, sardiu, sardonix, smarald, topaz, beril, crisolit, ametist, hiacint și crisopraz.

Cele 12 luni ebraice erau Abib sau Nizan (martie-aprilie), Iyar sau Zif, Șivan, Thammuz, Ab, Elul, Tisri, Bul, Chisleu, Tebeth, Shebath, Adar.

Cele 12 luni egiptene erau: Pachon, Paoni, Epiphi, Messori, Toth, Phaophi, Athyr, Choiak, Tobi, Mechir, Phamenoth și Pharmuthi. Ultima începea pe 27 martie.

Cei 12 fii ai lui Iacov erau corelați cu cele 12 semne ale zodiacului de către rozacrucieni în ordine corectă. Alte scheme de atribuire sunt redată de Athanasius Kircher și alții. Cea redată de William Drummond este: Berbecul lui Gad, Taurul lui Ifraim, Gemenii lui Benjamin, Racul lui Isachar, Leul lui Iuda, Fecioara lui Naphtali, Balanța lui Asher, Scorpionul lui Dan,

⁵ Kiddushin, 71.1.

⁶ Sanhedrin, 38.2. Cf. Apollonius de Tyana, *Nuctemeron*, redat de Eliphaz Levi în „Rituel de la Magie”, Paris, 1861.

⁷ Vezi Ieșirea, XXVIII, versiunea ebraică veche.

Săgetătorul lui Manase, Capricornul lui Zebulon, Vărsătorul lui Ruben și Peștii lui Simeon și Levi.

Cei doisprezece apostoli ai lui Iisus au fost: Simon Petru, Andrei, Iacov și Ioan, fiii lui Zebedeu, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Iuda, numit Lebeu și Tadeu, Simon canaaneanul și Iuda Iscarioteanul. Venerabilul Bede a propus să se redenumescă semnele zodiacale cu numele apostolilor, o schemă de denumire putând fi găsită în „The Sphere of Marcus Manilius”⁸.

Într-un pachet obișnuit de cărți de joc există douăsprezece cărți mari, dar în pachetul de tarot există și patru cavaleri.

Kabbaliștii prețuiau mult numele din douăsprezece litere al lui Dumnezeu, HHH-HVVH-VIHH, care înseamnă „fuit, est, erit” sau „El a fost, este, va fi”.

Mai puțin esoteric era Tetragrammaton-ul triplu, IHVH scris de trei ori.

Toți frații Societății rozacruciene din Anglia cunosc bine AB BEN V RUCh H QDSH, -Ab-Ben-ve-Ruach-ha-Kodesh, care înseamnă Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Societatea rozacruciană avea o schemă de distribuire a 12 nuanțe de culoare semnelor zodiacale, dar acesta este un subiect secret. Au fost publicate multe scheme eronate.

Cele 12 semne zodiacale poartă diferite denumiri, în funcție de limbă:

- în ebraică, începând cu Berbecul: Taleh, Shur, Thamin, Sartan, Ariaah, Bethuleh, Mazanaim, Akrah, Kesith, Gedi, Deli și Dagim.

⁸ Lucrare scrisă de Edward Sherburne și editată la Londra în 1675. Vezi „Notes and Queries”, vol. XIV, Manchester, USA, p. 211.

- în arabă: Al Hamal, Al Thaur, Al Tauman, Al Sartan, Al Asad, Sunbul, Al Zubena, Al Akrah, Al Kaus, Al Gedi, Debi și Al Haut.

- în chineză: Pe yaugh, oaia; Kin nieu, taurul de aur; Shang huing, doi frați; Kin hiai, rac; Sin, leu; Sha niu, servitoarea; Tien tchingh, cleștii unui scorpion; Tien Kie, scorpionul; Gun Ma, calul-om; Mu Thien, oaia de deal; Pao pingh, vasul prețios; și Shang Yu, doi pești.

- în sanscrită: Mesha, Rishaba, Mithuna, Katakam, Simha, Kanya, Tulam, Vrishchika, Dhanus, Makaram, Kumbha și Minam.⁹

Cele 12 litere simple ale alfabetului ebraic au afinități cu semnele zodiacale, dar ordinea relației este o doctrină rozacruciană secretă.

Au fost douăsprezece apariții consemnate ale lui Iisus după moartea Lui: Mariei Magdalena, femeilor din Galiția, celor doi discipoli, lui Petru, celor zece apostoli, celor unsprezece apostoli, celor șapte apostoli și celor care pescuiau, celor 500 de frați deodată, lui Iacov cel mic, celor unsprezece apostoli, lui Ștefan la martiriu, lui Pavel la convertire și apostolului Ioan.

Cele 12 ore marcate pe un ceas pot fi folosite pentru a afla punctele cardinale, dacă timpul este indicat corect și soarele este vizibil. Așezați ceasul pe orizontală și îndreptați linia pe care o arată acul ceasului către soare, iar apoi sudul va fi jumătatea distanței dintre acea oră și semnul XII de pe ceas.

În lucrarea „Mystagogus Poeticus”, din 1653, se afirmă că cele 12 munci ale lui Hercule sunt simboluri ale soarelui în trecerea lui prin cele 12 semne. Aceste munci sunt atribuite după cum urmează: Berbecului, căutarea merelor de aur ale Hesperii-

⁹ Aceste vechi nume sunt folosite și în prezent de către astrologii indieni.

delor; Taurului, uciderea taurului cretan; Gemenilor, sugrumarea șerpilor de către Hercule și fratele lui geamăn; Racului, răpirea turmelor lui Gerion; Leului, uciderea leului din Nemea; Fecioarei, victoria asupra reginei Amazonului; Balanței, moartea ursului erimantean; Scorpionului, moartea Hidrei; Săgetătorului, vânarea păsărilor stimpfaliene; Capricornului, ducerea căprioarei vii în Micene; Vărsătorului, curățarea grajdurilor lui Augias; Peștilor, capturarea cailor lui Diomede.

Ianus, zeul romanilor, este zeul celor 12 luni și este reprezentat cu 12 altare la picioare. Este identic cu asirianul Ain, Ion, Jan, ON la popoarele răsăritene¹⁰.

John Heydon redă următoarele enunțuri:

- Numerele prosperității sunt 1, 2, 3, 4, 7, 9, 11, 13, 14.
- Numerele care indică o stare foarte bună: 16, 17, 19, 20, 22, 23, 10, 26, 27.
- Numerele care indică o stare nesemnificativă: 5, 6, 8, 12, 15, 18, 21.
- Numerele care indică o stare foarte rea: 24, 25, 28, 29, 30.

¹⁰ Dunlop, „Vestiges”.

Treisprezece. 13.

Treisprezece a fost numărul sacru al mexicanilor și al popoarelor din peninsula Yucatan: iar douăsprezece a fost numărul sacru al multor triburi ale indienilor nord-americani, ca și al atâtor popoare din antichitate. Acest fapt prezintă o conexiune astrologică, deoarece Stelele și Soarele erau zei pentru ei. Metoda de calcul folosită de preoții mexicani erau săptămânile de 13 zile¹. Anul lor era alcătuit din 28 de săptămâni de câte 13 zile plus o zi, întocmai cum al nostru e alcătuit din 52 de săptămâni de câte 7 zile plus o zi. Treisprezece ani formau o perioadă specială, o săptămână de ani, cele 13 zile în plus formând altă săptămână. De patru ori 13, sau 52, ani era ciclul lor. În Yucatan, existau treisprezece „zei șarpe”².

Treisprezece este numărul cuvântului ebraic AHBH, Ahebah, iubire, și al Achad, AchD, unitate. Autori din vechime afirmă că 13 este un număr folosit pentru a obține armonie între oamenii căsătoriți. Știința ebraică veche nu considera numărul 13 nenorocos. Această idee s-a născut mai târziu pornind de la soarta lui Iuda după Cina cea de Taină a lui Iisus și, deși secole de-a rândul nu a fost luată în seamă, atunci când s-a conturat, a devenit predominantă la toți creștinii.

¹ Dunlop, „Vestiges”.

² Vezi Steven, „Yucatan”, și Gama, „Ancient Mexicans”.

Cele 13 cărți din fiecare suită a unui pachet de cărți sunt aplicate uneori celor 13 luni lunare în scopuri divinatorii.

Multe pietre gnostice sunt înscrise cu numele lui Dumnezeu format din 13 litere, ABLANA Th ANALBA.

Rabbi Eliazar, din pricina unei secete grave, a stabilit un post de 13 zile, la sfârșitul căruia ploaia cădea imediat.

Templul folosea 13 coarne pentru colectare; iar în el se aflau 13 table. Se făceau 13 plecăciuni de devoțiune cu prilejul slujbei complete.

Când un băiat evreu ajungea la vârsta de 13 ani, începea să țină tot postul. Fetele începeau la 12 ani.

Cuvântul „legământ” este scris de treisprezece ori în capitolul despre circumcizie.

Bava Metzia dă 13 motive pentru care trebuie să se ia un mic dejun zdravăn.

În liturgia ebraică se găsesc cele treisprezece reguli logice pentru interpretarea legii³.

³ Hershon, „Talmud Miscellany”, p. 167.

Utilizări hinduse și chineze ale numerelor

În India antică, în limba sanscrită, anumite cuvinte erau folosite ca echivalente pentru numerele mici:

- pentru 1 ei spuneau lună sau pământ;
- pentru 2, foloseau multe cuvinte de lucruri care formează perechi, cum ar ochi, aripă, braț;
- pentru trei, foloseau cuvintele Rama, foc sau guna, căci cunoșteau trei Rama, trei feluri de foc și trei calități (*guna*).
- pentru 4, foloseau cuvintele Veda, vârstă sau ocean;
- pentru 6 foloseau cuvântul anotimpuri;
- pentru 7, înțelept sau vocală;
- pentru 12, spuneau soare sau zodiac;
- pentru 20 foloseau cuvântul unghii, referindu-se la unghiile de la mâini și la cele de la picioare⁴.

Vom adăuga două remarci indispensabile: filiația diverselor variante de cifre poate deseori fi mascată de anomalii puțin explicabile; este cert totodată că fiecare popor le-a modificat pe ale sale apropiindu-le de caracteristicile propriiei scrieri. Inventarea primelor nouă cifre este științific un fapt secundar față de cea a lui zero. Or, dacă aplicarea celui din urmă simbol la sistemul de numerație pare datorată hindușilor, nu trebuie să uităm, încă de la începutul secolului al III-lea î. H., de adoptarea de către ei a numerației sexagesimale pentru împărțirea cercului.

⁴ Edward B. Tylor.

Pe de altă parte, dacă adoptăm opinia erudită a lui Marius Decrespe:

„Cifrele cunoscute de noi nu sunt nici indiene și nici arabe; formele lor sunt derivate din prototipuri. Prin ce mecanism, urmare cărei revoluții? Nu suntem în stare să o spunem în mod direct. În colecția cifrelor indiene, numai 2, 3, 6 și 9 amintesc de formele noastre actuale; 9 pare a fi fost răsturnat; 4 are forma 8ului nostru, 7 seamănă cu 6 al nostru; 5 și 8 nu au nicio legătură cu cifrele noastre; în sfârșit 1 ar putea fi luat ca schemă a unui falus de sus în jos, și doar prezența *testisurilor* din cifra indiană împiedică asimilarea cu 1 al nostru”.

Să adăugăm expozeului următorul tablou de cifre, „veșmântul chinez” al numerelor.

1	一	y.
2	二	eulr.
3	三	sen.
4	四	se.
5	五	ou.
6	六	lou.
7	七	tsi.
8	八	pa.
9	九	kieou.
10	十	che.

Chinezii fac întotdeauna o mare diferență între numerele pare și cele impare.

Unu, număr impar, semnifică singura forță divină creatoare a totului. El indică și pe primul om care a apărut pe pământ. Prin aceasta vedem că *unu* este tetragrama divină și tetragrama umană.

Doi indică elementele genitoare: tatăl mama; activul pasivul, Spiritul materia etc. Este principiul binarului.

Trei, număr venerat, reprezintă Trinitatea, Ființa supremă în trei persoane.⁵

⁵ Papus, Știința numerelor.

Alte numere mari

14. Cele 14 zile de înmormântare din gradul masonic de Maestru; 14 părți în care a fost împărțit trupul lui Osiris; o amuletă cu 14 puncte era folosită pentru a vindeca bolnavii.

Există 14 cărți apocrife; au fost scrise inițial în greacă, niciodată în ebraică. Un israelit trebuia să împartă 14 mese în timpul sărbătorii Tabernacolelor.

Israelii sacrificau mielul de Paște în a 14-a lună a lunii Nisan.

În Matei cap. I, găsim genealogie lui Iisus expusă în trei serii de câte 14 nume, prima sub patriarhi și judecători, a doua sub regi și a treia sub preoți și cârmuitori.

Medicii antici considerau că ziua a 14-a era criza frigurilor.

Creșterile și descreșterile lunii țin fiecare câte 14 zile.

15. Era numărul de perechi de eoni sau principii sacre în schema gnostică a lui Valentin.

15 este numărul celei de a opta Sefire, Hod, HUD, obținut prin Gematria.

Existau 15 trepte în templu între curtea lui Israel și curtea femeilor, iar pe acestea se cântau cei 15 psalmi ai gradelor¹. 15 este numărul lui Iah, un nume al lui Dumnezeu, așa încât evreii care scriau litere pentru numere, nu scriau niciodată IH, 10, 5 pentru 15, ci TV, 9, 6=15.

¹ Psalmii CXX-CXXXIV.

Marea zi de odihnă plină de voieșie pentru fetele evreice era ziua a 15-a a lunii Ab. Potopul a acoperit dealurile, apa ridicându-se peste pământ cu 15 coți.

În vechime, un băiat evreu trebuia să înceapă studiul Gemarei la vârsta de 15 ani.

16 înseamnă fericire; este un număr pătrat. Sunt 16 cărți mari într-un pachet de tarot.

17. În tratatul „Despre Isis și Osiris”², Plutarh spune că Osiris a fost omorât în ziua a 17-a a lunii, luna fiind la apogeu; din acest motiv egiptenii blestemau numărul 17 și la fel procedau pitagoreicii – ei îl numeau *antiphraxis* (obstrucție), deoarece se afla între numărul pătrat 16 și numărul oblong 18.

18. Isaia a făcut 18 denunțuri împotriva lui Israel. La vârsta de 18 ani, o fată trebuia să meargă în baldachinul nupțial. Lumânarea de aur a Templului avea 18 palme lungime. Există 18 binecuvântări în liturgia ebraică. Au existat numai 18 preoți înalți pe vremea primului Templu solomonic de la Ierusalim. Se considera că numărul 18 proteja împotriva hoților.

19. Numărul 19 este renumit ca fiind numărul anilor în ciclul metonic; ciclul mișcărilor de revoluție ale lunii, după care se întorcea suferind schimbările în aceeași zi a anului solar. Meto a trăit în jurul anului 433 î.Hr. și era atenian. Și-a făcut cunoscută descoperirea la Jocurile Olimpice din anul menționat mai sus. Perioada exactă este, totuși, de 18 ani și zece zile. Perioada calippică de patru cicluri sau șaptezeci și șase de ani a fost inventată de Calippus (330 î.Hr.), ca să îl corecteze pe Meto. Se spune că numărul 19 ușurează nașterile și menstruația.

² Vezi Plutarh, *Despre Isis și Osiris*, trad. rom. de Maria Genescu, Ed. Herald, București, 2006 – n.t.

20. În Kiddushin, 29.2, se spune că Dumnezeu poate blestema un om care nu se căsătorește până la 20 de ani, fiindcă viața lui este un păcat constant. O femeie care se căsătorește înainte de 20 de ani poate avea copii până la șaiszeci; dacă se căsătorește de la 20 până la 40 și după 40 de ani, nu va avea niciunul³. Să mori după 20 de zile de diaree înseamnă să mori pur.

21. O găină clocește 21 de zile, iar migdala se coace la 21 de zile după ce cade floarea.

22. Literele alfabetului ebraic (22 la număr) erau folosite și ca numerele. Înțelegerea unui vis bun poate dura 22 de ani⁴.

Din operele lui Hermes Trismegistus sunt extrase 22 de axiome despre voința omenească.

Există 22 de atuuri într-un pachet de cărți vechi de tarot, folosite pentru ghicit. Eliphas Lévi⁵ spune că numerele de la 1 la 19 se referă la cheile științei oculte și că numerele de la 19 la 22 sunt cheile naturii. Relația literelor cu acestea nu este redată corect în nicio carte.

23. În Sanhedrin era nevoie de 23 de judecători pentru a judeca cazurile pasibile de pedeapsa cu moartea.

23. Această zi din septembrie este demnă de amintit, deoarece luna care ajunge la apogeu pe parcursul a două săptămâni lunare este numită luna rodnică, care răsare trei zile la rând în același moment de timp, în loc să răsară mai târziu.

24 este un număr rău, care se referă la Cain, QIN, dar nicidecum la numărătoarea lui, care este $100 + 10 + 50 = 160$ sau $100 + 10 + 700 = 810$.

³ Bava Bathra, 119.2.

⁴ Berachoth, 55.2.

⁵ „Clef des Mystères”.

Există 24 de păsări care nu sunt bune de mâncat; și bărbatul, și femeia au 24 de coaste.

26. este numărul Iehova, IHVH, $10 + 5 + 6 + 5$.

26. În limba engleză care folosește 26 de litere, literele apar în proporții foarte diferite. Într-un exemplu din engleza modernă s-a calculat că proporția dintre frecvența folosirii literelor era următoarea: a, 85; b, 16; c, 30; d, 44; e, 120; f, 25; g, 17; h, 64; i, 80; j, 4; k, 8; l, 40; m, 30; n, 80; o, 80; p, 17; q, 5; r, 62; s, 80; t, 90; u, 34; v, 12; w, 20; x, 4; y, 20; și z, 2.

27. Numărul îngerilor care conduceau sub supravegherea celor șapte ameshaspenda din teologia zoroastriană.

28. O împărțire a zodiacului în 28 de case ale lunii este probabil mai timpurie decât împărțirea solară în 12 părți. Numele și simbolurile pot fi obținute în sanscrită și în arabă. Proctor crede că astronomia solară a celor 12 semne a apărut prin 2170 î.Hr. într-o regiune aflată la aproximativ 36 de grade latitudine și într-o perioadă în care Taurul era prima constelație a zodiacului.

29. În Rosh Hashanha se spune că perioada mișcării de revoluție a lunii este de 29 de zile, șase ore și patruzeci de minute.

30. O mâncare de linte o dată la 30 de zile previne gâlcii. Iisus și-a început lucrarea la vârsta de 30 de ani; Iosif avea 30 de ani când s-a înfățișat faraonului; David și-a început domnia la 30 de ani; Iuda a primit 30 de arginți, iar Iair a avut 30 de fii.

31. Numărul lui El, Dumnezeu=AL, 1 plus 30.

Iosua nu a încheiat cucerirea Canaanului până nu a omorât 31 de regi.

32. Numărul căilor înțelepciunii, după *Sepher Yetzirah* - adică 10 Sefiroți plus cele 22 de litere ale alfabetului ebraic.

33. Anii vieții lui Iisus. Regele David a domnit în Ierusalim timp de 33 de ani. Este și numărul de vertebre ale coloanei vertebrale a omului.

35. Numărul lui Agla, AGLA, un nume kabbalistic compozit, făcător de miracole.

36. Abaji a spus că nu există niciodată mai puțin de 36 de oameni sfinți în fiecare generație asupra cărora Shekina nu zăbovește.

Plutarh, în „Despre Isis și Osiris”, numește tetractysul puterea numărului 36 și pe numărul acesta făceau pitegoreicii cel mai mare jurământ. Numărul 36 denumea lumea, ca urmare a faptului că era alcătuit din primele patru numere pare și primele patru numere impare, căci 1, 3, 5 și 7 fac 16 și, dacă se adaugă 2, 4, 6 și 8 se obține 36.

39. Numărul articolelor de credință ale Bisericii creștine protestante.

40. Până la 40 de ani, mâncarea este cea mai bună pentru om. După această vârstă, băutura se potrivește cel mai bine. Cel care a trăit 40 de zile fără să sufere de ceva și-a primit răsplata în această viață.

Potopul a ținut 40 de zile; iscoadele au căutat pământul făgăduit timp de 40 de zile; 40 de zile a provocat Goliat Israelul; Iezechiel s-a căit 40 de zile; evreii au stat 40 de ani în pustiu; se aștepta trecerea a 40 de zile pentru îmbălsămarea morților⁶; 40 de zile dura purificarea femeii după naștere; în 40 de zile Moise a postit de două ori; Ilie a postit 40 de zile și tot 40 de zile a postit Iisus în pustiu; 40 de zile s-au scurs între Învierea și Înălțarea lui Iisus. Moise a stat 40 de ani în Egipt, 40 în Midia și 40 în pustiu. Israelii au trăit 40 de ani printre filistenii.

⁶ Geneza I, 3.

42 este un număr remarcabil, datorită numelui lui Dumnezeu din 42 de litere, cel despre care vorbesc kabbaliștii. Existau 42 de judecători la curtea de judecată a lui Osiris⁷.

Talmudul din Babilon menționează numele din 42 de litere, iar acesta este redat de Ignatz Stern ca fiind alcătuit din numele divine din Biblie.

Astfel, Eheieh asher eheieh, Al, Jah, Iehova, Elohim, Iehovah Sabaoth, El Chai și Adonai. AHIH AshR AHIH; IH; IHVIH; AL; ALHIM; IHVH TZBAVT; AL ChI; ADNI sau 4, 3, 4, 2, 5, 2, 5, 4, 5, 2, 2, 4=42.

Este foarte ciudat că cei zece Sefiroți care desemnează attributele lui Dumnezeu prezintă, când aceste litere sunt adunate și se adaugă un V pentru și înaintea ultimei, același număr, 42; dacă Chesed este numit Gedulah, cum se obișnuia la kabbaliști.

45. Numărul lui Adam, ADM. Lumea este păstrată pentru 45 de oameni drepti⁸.

48. Au existat 48 de profeți în Israel. 48 de cetăți au fost atribuite leviților.

49. Moise a primit 45 de motive pentru curăția și necurăția fiecărui lucru, după cum spune Talmudul.

50. Numărul porților lui Binah (BINH), înțelegerea. Kabbala afirmă că Moise a ajuns numai până la a patruzeci și noua poartă⁹.

58. Numărul lui Noah (Noe), NCh.

⁷ Vezi Bettany, „The World's Religions”, p. 166, partea referitoare la cele petrecute în a 42-a zi după moarte.

⁸ Chullin, 92.

⁹ Vezi „Sepher Yetzirah”, lucrarea autorului, ediția a treia, 1911.

60. Aristotel a afirmat că, în mod natural, crocodilul trăiește 60 de ani, clocește 60 de ouă timp de 60 de zile.

Chinezii au un ciclu al timpului de 60 de ani, pe care îl numesc Kya-tse. Oamenii din Malabar numesc această perioadă Chi-tam.

Talmudul face referire la 60 de poțiuni mortale și 60 de feluri de vinuri; scroafa are o perioadă de gestație de 60 de zile.

61. Numărul AIN, existența negativă a divinității.

64. Aletheia, adevăr.

65. Numărul lui Adonai, tradus „Domn” (ADNI) și al HS, Hes, păstrarea tăcerii.

67. Numărul lui Binah, Mama Celestă, a treia Sefira.

70. Numărul lui SUD, Sod, o doctrină secretă și o adunare privată. Primul nume pentru Kabbala. De asemenea, IIN, Yayin, vin, care înseamnă și secret.

Rabinii considerau că existau 70 de popoare și se spune că Mordechai cunoștea 70 de limbi. Cei 70 de ani ai robiei sunt socotiți de la cucerirea evreilor de către Nabucodonosor până la venirea la putere a lui Cyrus.

71. Numărul membrilor Sanhedrin-ului.

72 are o multitudine de referiri mistice: cei 72 de îngeri care poartă numele lui Dumnezeu, derivate de kabbaliști din Ieșirea XIV, 19, 20, 21; există un set important de 72 de pentacle care, plasate în perechi, formează o serie de 36 de talismane¹⁰. Este și numărul sefirei Chesed (ChSD), Milă.

Se spune că Ptolemeu, regele Egiptului, a strâns 72 de rabini evrei, i-a închis pe fiecare într-o cameră separată și le-a poruncit să scrie legea mozaică, iar aceștia, cu ajutorul lui Dumnezeu,

¹⁰ Vezi Dr. Rudd, Lemegeton, Harleian MSS.

au scris fiecare aceleași cuvinte¹¹. Această relatare este similară cu cea a lui Josephus și Aristeus, dar diferă de cea a lui Philon: de aici numele Septuaginta.

73. Numărul lui Chokmah (ChKMH), înțelepciune, a doua Sefhira.

78. Numărul de cărți dintr-un pachet de tarot: 40 de numerale, șase cărți mari și 22 de atuuri.

79. Boz, Boaz, stâlpul de bronz de pe partea stângă, aflat la intrarea în Templul lui Solomon.

80. Numărul lui Yesod, temelia, a noua Sefira. Venerabilul rabbi Hillel a avut 80 de elevi.

81. Potrivit „Cărții riturilor” a lui Chao Kung (1112 î.Hr.), un împărat al Chinei trebuie să aibă trei concubine de prim rang, nouă de al doilea rang, 27 de al treilea și 81 de al patrulea rang.

90. IKIN, Iachin, stâlpul din dreapta al Templului lui Solomon.

91 este numărul lui AMN și al Tetragrammaton-ului Adonai (IHVH, ADNI).

96. Potrivit lui Vitruvius, înălțimea naturală a unui bărbat adult tipic este de 96 de coți, ceea ce este egal cu 24 de palme sau șase picioare.

99. Mahomedanii au 99 de nume atribuite lui Dumnezeu.

100. Acesta este numărul lui MDVN, care înseamnă luptă și este începutul a 100 de procese.

Talmudul din Ierusalim¹² spune că rabbi Zira a postit de 100 de ori ca să poată uita Talmudul din Babilon în favoarea celui din Ierusalim.

¹¹ Talmud, Megillah, 9.1.

¹² Bava Metzia, 85.1.

Obadia a fost considerat demn să fie numit profet, fiindcă a ascuns 100 de profeți într-o peșteră.

103. Familia lui Irod Asmoneu a condus evreimea 103 ani.

120. Timp de 120 de ani cripta secretă a lui Christian Rosenkreutz a rămas nedeschisă, așa cum a poruncit el, între 1484 și 1604.

Shemaneh Esreh, cele 18 binecuvântări, au fost compuse de 120 de bătrâni înțelepți.

130. Rabinii au spus că după blestem Adam a postit 130 de ani ca penitență. Acest număr este legat de Ilie, ALIHV, și de cuvântul „profet”, HNBIA; aceste nume însumează numărul 120 plus 10, numărul literelor. Kabbaliștii fac un pătrat mistic lui ALIHV de 130 de permutări; zece înmulțit cu treisprezece.

152. Numărul Mariei, numele grecesc pentru Fecioara Maria fiind 40, 1, 100, 10, 1=152.

153. Numărul peștilor mari prinși într-o plasă de către apostoli după Înviere.

200. Numărul oaselor din corpul uman.

207. Acesta este numărul lui Ain Suph, AIN SVP, Nelimitatul, și AUR, AVR, Lumina, și al lui Adonai Olam, ADNI OVLAM, Domnul universului.

216. Cubul lui 6; 216 ani, perioada metempsihozei pitagoreice.

221. Cupa lui David din ceruri conține 221 de logi (cam 20 de galoane) de vin, se spune în Talmud.

231. Suma numerelor de la 1 la 21, sunt porțile după *Sepher Yetzirah*.

243. Cercurile lui Zauir Anpin; numărul permutărilor fără inversarea literelor ebraice¹³.

¹³ Kalisch.

248. Sunt 248 de membre ale corpului, se spune în Talmud¹⁴, și o anatema intră în toate. Cuvântul ChRM, blestemat, este 248, dar tot atât este RChM, Milă.

252. S-a spus că discipolii lui rabbi Ismael au disecat odată o femeie de rând și au descoperit că avea 252 de membre; dar nu se spune care erau cele în plus.

270. Numărul lumilor după *Idra Rabba* sau Marea Adunare Sfântă.

271. Talmudul spune, în Niddah, că sarcina femeii evreice durează 271, 272 sau 273 de zile.

280 de zile este termenul sarcinii naturale, la oameni; de zece ori 28 de zile lunare.

284. Numărul lui Theos, Dumnezeu, cu litere grecești.

294. Ekklesia, Biserica și RODON, trandafirul, precum Melchisedec, regele Salemului.

300. Bogățiile lui Korah erau atât de mari, încât a fost nevoie de 300 de cătări pentru a fi cărate.

Existau 300 de feluri de diavoli în Sichim.

A fost nevoie de 300 de preoți pentru a trage în lături Vălul Templului și de 300 pentru a-l curăța.

314. Numărul lui Shaddai, ShDI și al lui Metatron, MT-TRUN.

318. Helios, soarele.

345. Acesta este numărul lui El Shaddai, AL SHDI, Dumnezeu cel Atotputernic; și al lui ShMH (Shemah), numele Dumnezeului Absolut, precum și al lui MShH, Moise, și al lui ShILH, Shiloh.

¹⁴ Eiruvim, 53.2.

358. Numărul lui Mesia, MshIch și NChSh, nachash, șarpele, simbol al vieții.

364. Numele lui Satan, Shathan, H, ShThN, conține 364 și toate aceste zile din fiecare an în care îl poate ispiti pe om, dar nu în a 365-a zi, Ziua Răscumpărării.

365. Numărarea grecească a lui Abraxas, o lume talismanică gnostică.

Tot 365 sunt zilele anului, preceptele iudaice negative, conducătorii Babilonului și străzile din cetatea Romei.

370. Îndrumări ale gândirii Microprosopos-ului¹⁵.

373. Logos.

375. ShLMH, Solomon.

394. Acesta era numărul curților de judecată în Ierusalimul din perioada regatului.

400. Corpul lui Iosif a fost purtat 400 de mile pentru înmormântare. Se spune că David avea o pază formată din 400 de tineri, care mergeau în care de aur în fruntea armatei sale.

410. Primul Templu a durat 410 ani, iar al doilea Templu, 420.

474. Numărul lui Daath, DOT, înțelepciunea secretă, uniunea dintre Chokmah și Binah.

496. Numărul lui Malkuth (MLKT), Împărăția, a zecea Sefira.

500. Kosmos.

543. Numărul numelui mistic Aheie asher Aheie, „Eu sunt cel ce sunt” (AHIH AshR AHIH).

550. ShMIR, shamir, insecta magică care a tăiat pietrele pentru Templul lui Solomon.

¹⁵ Vezi Idra Rabba, 5.537.

608 este un număr foarte cunoscut, reprezentând soarele. Martianus Capella, din secolul al V-lea, spune: „Soarele este numit în Italia „zeul Sol”; la Nil, Serapis; la Memphis, Osiris; este, de asemenea, Attis; Adonis la Byblos; și Ammon în Libia; precum și Typhon, Mythra și Pluto; numele lui sfânt este alcătuit din trei litere, care însumează 608”. În chaldeeană și în ebraică 608 este Cham sau Ham (ChM), care înseamnă și „căldură”. În greacă Y.H.S. de la U.H.S.=400 + 8 + 200=608.

612. Zeus.

613. Cuvintele Moise, rabinul nostru, MShH RBINU și Domnul Dumnezeu al lui Israel, IHVH ALHI IShRL, însumează ambele prin Gematria 613. Cele 613 precepte ale legii iudaice au fost date lui Moise. Se spune că David le-a redus la unsprezece, iar Isaia la șase, iar mai târziu la două; Habacuc la unul, adică „Cei drepti vor trăi prin credință”. 613 se referă și la veșmântul sfânt, care avea 600 de ciucuri, opt șnururi și cinci noduri.

620. Numărul lui Kether, KTR, Coroana, sau prima Sefira.

622 de ani ai erei creștine este data Hegirei sau fuga lui Mahomed din Mecca, an cu care își încep mahomedanii calendarul.

632 de ani ai erei creștine reprezintă baza modului de socotire a anilor la persani, de la regele lor, Yezdegird.

640 este Shamash, soarele, ShMSh; Mem este apa; dacă punem cele trei litere una deasupra celorlalte, obținem Sh, foc, soare, ridicare deasupra și cufundare dedesubtul apelor.

646. Însumarea lui Elohim sau Aleim, ALHIM, care este $1 + 30 + 5 + 10 + 600$; sau evitând folosirea lui Mem final, se obține $1 + 30 + 5 + 10 + 40$; lăsând deoparte zecile, $1 + 3 + 5 + 1 + 4$ și punând aceste figuri într-un cerc, obținem secvența 3,1415, cunoscută ca valoarea lui π sau relația unui diametru

cu circumferința fiecărui cerc. Elohim este un cuvânt cu ambele forme, de singular și plural.

650 a fost corelat de Godfrey Higgins cu Noe, Menes și Bacchus. Noe în ebraică este NVCh sau 64.

651 Teletai, mistериile antice grecești și *episteme*, știință.

666 este numărul considerat a se referi la Rasit (RSVT), $200 + 60 + 6 + 400$, despre care se spune că înseamnă înțelepciune sau, cum cred cei mai mulți, începutul sau principiul. Primele cuvinte din Geneză sunt *be-rasit*, „La început”.

666 este numărul numărul Fiarei, numărul unui om a fost asociat cu Satana, Mahomed, papa și mulți alții. Este și numărul lui SVRT, cuvântul ebraic pentru soare. Apare în Apocalipsă XIII, 18.

666 este și diametrul unui cerc a cărui circumferință este 2093, ce este diagonala unui pătrat ale cărui părți sunt 1480; numărul lui Hristos. Este, de asemenea, suma numerelor de la 1 la 36. E numărul lui Siene, în greacă, un loc în Egipt, în care, dacă se sapă o groapă, spune Eratostene, razele soarelui, la solstițiul de vară, strălucesc perpendicular în el.

700. Talmudul afirmă că existau 700 de specii de pește și tot Talmudul¹⁶ spune că Dumnezeu a împletit părul Evei în 700 de coșe.

753. Întemeierea cetății Romei. Numărul asemenea al lui Avram cu al Sarei, 243, și 510, și al lui Avraam cu cel de Sarai, 248 și 505, schimbare ce a dus la procreere.

780. Ophis – șarpele, și Sophia – înțelepciune.

801 este numărul lui alpha și omega, $1 + 800$, peristera sau porumbel, vehiculul Duhului Sfânt, fiind $80 + 5 + 100 + 10 + 200 + 300 + 5 + 100 + 1 = 801$.

¹⁶ Eiruvim, 18.1.

888. Numărul lui Iesous, Iisus, marea opoziție cu 666, numărul Fiarei.

891. Uranus, *ουρανός* - Cer.

903. Talmudul¹⁷ spune că există 903 feluri de moarte, căci prin Gematria cuvântului TUTZAUT, care înseamnă „deschizături”¹⁸ se obține acest număr, în felul următor: T, 400; V, 6; TZ, 90; A, 1; V, 6; T, 400=903. Moartea prin sărut divin este euthanasia; moartea de la gâlci se spune că este forma cea mai rea, un fel de sufocare prelungită.

950. Potrivit Genezei IX.V.29, Noe a trăit 950 de ani. Vârstele mari date în Geneză patriarhilor au constituit multă vreme un motiv de îndoială. Cercetări recente făcute de un savant evreu au dus la opinia că acestea nu însemnau anii noștri solari, ci ani de cinci luni a câte treizeci de zile și poate că primul an era alcătuit numai dintr-o lună. David a vorbit despre 70 de ani ca durată a vieții omenești; nu s-a scurs atât de mult timp între Noe și David, încât să se reducă viața uman cu atât de mult.

974. Acesta este numărul de generații scurse de la scrierea Legii de către Cel Sfânt până la crearea omului.

999. La Judecată, deși vor fi 999 care vor condamna un om, el va fi salvat, dacă îl va apăra unul singur.

1000. Șarpele cu 1000 de capete este Sesha sau Ananta, simbolul hindus al eternității.

Fiica faraonului cu care s-a căsătorit Solomon i-a povestit acestuia despre 1000 de forme de instrumente muzicale și l-a învățat imnurile pentru toți idoli. 1000 este cubul lui zece, un simbol al perfecțiunii.

¹⁷ Berachoth, 8.1.

¹⁸ Vezi Psalmul LXVIII.20.

Soția lui Putifar l-a ispitit pe Iosif cu 1000 de talanți de argint, atunci când farmecele ei au dat greș.

Grosimea scoarței terestre este de 1000 de coți. Sub aceasta se află un abis de 15000 de coți¹⁹.

Dacă ai un secret, spune-l numai unuia dintr-o mie.

1004 î.Hr. Consacrarea Templului lui Solomon.

1081. Numărul lui Tiphereth, Sefira centrală, soarele, Frumosul, Microprosopos (Mica Față), zeul Soare.

1263. Numărul cuvântului „gnosis”.

1271. HE GNOSIS, gnoza și Stauros, crucea lui Iisus.

1322. Primul an al ciclului egiptean al lui Sothis (î.Hr.); Ramses al II-lea a venit la putere în acest an (î.Hr.).

1378. Renumitul an al nașterii lui Christian Rosenkreutz, fondatorul filosofiei rozacruciene.

1408. Christian Rosenkreutz și-a întemeiat societatea secretă în Germania.

1461. Perioadă egipteană sothică, calculată cu ajutorul răsăritului lui Sirius, Steaua Câine, la solstițiu.

1480. Hristos, în numărarea greacă. Înseamnă Cel Uns. Potrivit *Canonului*, acest număr prezintă o măsură importantă al cosmosului și a fost fundamentul panteismului științific pe care s-a ridicat teologia creștină. A făcut parte din gnoză și a fost derivată de la preoții astronomi ai Egiptului.

1717. A fost fondată Marea Lojă a Francmasonilor.

1752. Ziua Anului Nou s-a schimbat, devenind din 25 martie 1 ianuarie.

1865. Robert Wentworth cel Mic a fondat Societatea rozacruciană a francmasonilor din Anglia în forma ei actuală.

¹⁹ Succah, 53.2.

1911. Acest an al erei creștine este al 501-lea an al Kali-Yuga al înțelepților hinduși; acest Yuga va dura 432000 de ani.

2000. O călătorie în ziua Sabatului avea 2000 de pași. Rabbi Gamaliel avea un tub prin care, atunci când privea, putea vedea obiecte aflate la 2000 de coți distanță; aceasta este cea mai timpurie sugestie a telescopului²⁰.

2368. Numărul grecesc al lui Iisus Hristos.

3000. Rav Hammuna afirmă că Solomon ar fi spus 3000 de proverbe. După moartea lui Moise, 3000 de precepte au fost date uitării.

3102. În 3102 î.Hr., în februarie, Kali Yuga a inaugurat epoca întunecată a umanității, potrivit brahmanilor.

3761. Era iudaică a fost calculată să înceapă cu 3761 de ani înaintea erei creștine.

4231 de ani după dispersare, spune Rashi, evreii vor fi repuși pe pământul lor.

4291. După acești ani războaiele lui Gog și Magog vor înceta, spune Talmudul.

5888. Numărul versetelor din Pentateuh, se spune în Kiddushin, dar ele sunt socotite de obicei a fi în număr de 5845.

6000. A fost plănuț ca lumea să dureze 6000 de ani: 2000 de ani de dezordine; 2000 de ani de Lege; și 2000 de ani înainte să vină Mesia. Dar venirea Lui a fost întârziată de nedreptățile noastre – așa se spune în tratatul talmudic²¹.

25000. Potrivit lui Iezechiel, cetatea mistică a Ierusalimului a fost înconjurată de un spațiu pătrat măsurând 25000 de pră-

²⁰ Eiruvim, 43.2.

²¹ Sanhedrin, 97.1.

jini în lungime, iar el a numit aceasta Sfânta Oblație, fiind dedicată folosirii de către preoți, fiii lui Zadoc.

3, 14159, valoarea lui π , proporția dintre diametru și circumferința unui cerc.

Legea lui Bode este o problemă matematică și astronomică bizară.

Luăm seria de numere:	0	3	6	12	24	48	96	192
Le adăugăm:	4	4	4	4	4	4	4	4
Și obținem:	4	7	10	16	28	52	100	196

Aceasta arată relația vechilor planete cu Soarele, în ceea ce privește distanța, în ordine, Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus. Planeta care corespunde lui 28 lipsește și pare să fie înlocuită de asteroizi. Uranus a fost descoperit în 1781.

Anul platonice sau marea perioadă, potrivit lui Tycho Brahé este de 25816 ani; potrivit lui Ricciolus, de 25920 de ani; potrivit lui Cassini, de 24800 ani; iar Norman Lockyer spune acum 24450 de ani.

Este perioada de timp determinată de revoluția echinocțiilor sau perioada de timp în care stelele și constelațiile se întorc la locurile lor dinainte în legătură cu echinocțiile printr-o precesie constantă. Echinocțiile mișcându-se înapoi sau spre vest, întâlnesc în mod constant Soarele mai devreme. În vremea celor mai vechi observații ale grecilor, punctele echinocțiale erau în primele stele ale Berbecului și, respectiv, Balanței; acum sunt în Pești și Fecioară. Când au fost date aceste nume, soarele intra în Berbec la echinocțiul de primăvară, iar semnul și constelația coincideau; acum nu mai coincid, așa că nu trebuie confunda-

te fiind numite în continuare primul semn al Berbecului de primăvară, chiar dacă Soarele este acum în această perioadă în Pești. La fiecare 2160 de ani, semnul se schimbă. Înainte de Berbec, soarele intra în Taur la echinocțiul de primăvară.

Numerele din Apocalipsă

Prima Înviere, Apocalipsa XX.5.

A doua moarte, XX.3.

2 martori, XI.3.

2 măslini, XI.4.

2 sfeșnice, XI.4.

2 coarne avea Fiara care vorbea ca un balaur, XIII.II.; numărul ei este 666.

3 vaiete, IX.12.

1/3 din vegetație nimicită, VIII.7.; 1/3 din mare a devenit sânge și 1/3 din pești au murit; 1/3 din ape au devenit pelin, VIII.11; 1/3 din soare, lună, stele a pierit, VIII.12.

3 1/2 zile, corpurile au rămas neîngropate, XX.8.

4 colțuri ale pământului, XX.8.

4 fiare, cu mulți ochi și cu aripi, IV.6-9 („fiare” trebuie să fie „ființe vii”).

4 cai, alb, roșu, spălăcit, negru.

4 coarne ale altarului de aur din fața lui Dumnezeu, IX.13.

4 îngeri ai Eufratului, IX.14.

4 îngeri ai vânturilor din cele patru colțuri ale pământului, VII.1.

5 luni lăcustele au avut puterea de a răni oamenii, IX.5-10.

6 aripi ale fiarelor (ființe vii), cu mulți ochi, IV.

7 biserici, I.20.

7 sfeșnice, I.20. Acestea reprezintă bisericile.

7 îngeri ai bisericilor, I.20.

7 făclii lângă tron, I.20.

7 peceți, V.5, desfăcute de către Miel.

7 trâmbițe, VIII.2. Date celor 7 îngeri.

7 tunete și-au făcut auzite glasurile, X.3.

7 molime, date de 7 îngeri, XV.1.

7 cupe de mânie, XV.7.

7 duhuri ale lui Dumnezeu, V.6.

7 coarne și 7 ochi are Mielul, V.6; lângă tron sunt 7 duhuri ale lui Dumnezeu.

7 capete și 10 coarne are Fiara roșie pe care stă o femeie, VII.3.

Dragonul cu 7 capete și 10 coarne purtând 7 coroane, XII.3.

Fiara cu 7 capete și 10 coarne a ieșit din mare, XIII.1.

10 coroane pe zece coarne de fiară care avea 7 capete, XIII.1.

Balaurul cu 10 coarne și 7 capete, XII.3.

Fiara cu 10 coarne și 7 capete, XII.3.

Fiara roșie cu 10 coarne și 7 capete, pe care era o femeie, XVII.3.

12 seminții ale lui Israel.

12 apostoli ai Mielului, XXI.14.

12 porți ale Noului Ierusalim, XXI.12.

12 îngeri care îi păzeau, XXI.12.

12 temelii ale zidurilor Noului Ierusalim.

12 stele pe capul femeii, XII.2.

12 feluri de fructe în Pomul Vieții, XXII.2.

24 de bătrâni în jurul tronului, pe 24 de scaune, IV.4-10.

42 de luni păgânii au călcat cu picioarele în curtea din afară a Templului, XI.2.

42 de luni, Fiara cu 7 capete are putere să aducă blasfemii, XIII.5.

144 de coți este înălțimea zidurilor Noului Ierusalim, XXI.17.
666 este numărul Fiarei.

1000 de ani, balaurul va sta legat, XX.2-3.

1000 de ani, sufletele celor credincioși vor trăi și vor domni, XX.4.

1260 de zile vor profeti cei doi martori, XI.3.

1260 de zile femeia se va afla în pustiu, XII.6.

12000 de aleși din fiecare seminție.

12000 de stadii, lungimea laturilor Noului Ierusalim, XXI.16.

144000 de aleși din toate semințiile.

100000000 sau zece mii ori zece mii de îngeri în jurul tronului, V.11.

Cuprins

Introducere	
PITAGORA, TEZELE ȘI DISCIPOLII LUI	5
Capitolul I	
CONCEPȚIILE PITAGORICIENE DESPRE NUMERE	11
Capitolul II	
DESPRE NUMERE ÎN KABBALA	21
Capitolul III	
NUMERALELE INDIVIDUALE	34
Monada. 1.	34
Diada. 2.	38
Triada. 3.	43
Trei și jumătate. 3½.	52
Tetrada. 4.	53
Pentada. 5.	65
Hexada. 6.	73
Heptada. 7.	81
Ogdoada. 8.	98
Eneada. 9.	102
Decada. 10.	109
Unsprezece. 11.	120
Doisprezece. 12.	122
Treisprezece. 13.	131
Utilizări hinduse și chineze ale numerelor	133
Alte numere mari	136
Numerele din Apocalipsă	154

Colecția
MISTERE DEZVĂLUITE

1.	Adolph Franck	DOCTRINA KABBALAI. FILOSOFIA RELIGIOASĂ A EVREILOR
2.	Jean Mallinger	PITAGORA ȘI MISTERELE ANTICHITĂȚII
3.	Archibald Cockren	ALCHIMIA. MAESTRUL ȘI MAREA OPERĂ
4.	Thomas Keightley	TEMPLIERII. O SOCIETATE SECRETĂ DIN EVUL MEDIU
5.	Wynn Westcott	NUMERELE ȘI PUTEREA LOR OCULTĂ
6.	Albert G. Mckey	FRANCMASONERIA. ISTORIA, SIMBOLISMUL ȘI FILOSOFIA EI

EDITURA HERALD

OP.10 - CP.33 Sect. II București
Tel: 021.319.40.60, 021.319.40.61
Fax: 021.319.40.59, 021.319.40.60
Mob: 0744.888.388, 0745.050.020
website: www.edituraherald.ro
e-mail: office@edituraherald.ro